[illegible] פי טיגר אונס היו בארבע אומנות בכל אחת לא
[illegible] ולפי אינן עם בלא משרת לעקים פרנאי.
[illegible] בלמידין ~~[illegible]~~ מלגרה לא בשר בעשה באונס לא
עשה מעשה [בבא מציעא ל"ט] באונס שיהא דין נגד על הדרמב]
אינה הכא לא מעשה דאי דיורה - ונ"ל אינו עם בלא הקיום מנאי
הראה פי טעמא בסוגין משום בסבור היו לקים תנאי ולאומר
שינאנס היו כאילו נאנס על עיקר המעשה - משעה מדברי
בנעשה קיום פרנאי - ומ"מ אינו עם מטעם אחר בפני כאילו נאנס
על עיקר הדבר
[illegible] הרמש ישרה בגיל הקשה על הראה דמדאור דכמה פורתי
[illegible] בנאנס על הגזות היו משום בליהו בעת על
[illegible] אבל הכא כיון שנמן הבע מרשון ולקים פרנאי
[illegible] אינו עם
[illegible] דרשי ביטין כהי [בדבר ולכי מיא הי עם] שפי בכל תנאי אינו
[illegible] בדרירה משום שפי דידו לקימו ודעתו לקימו
[illegible] יש כ' מין תנאים - הא' דעושה כל הגלות על הספק כמו
אם שירלה אבא בבעת לפיכים רמן הא' לבשמתו עם
בבו תלוי בדרירה - אבל בעובדא דידן הי' דעתו
לקימו ופשוט הי' דעתו שלא יהא עם ויש כמה דדיני
תנאים שום לא יהיו לעשותו לעם (והכא לא הי' תלוי
על הספק ומשו' אינו תלוי בדרירה) למפרע
[illegible] בתנאי כגון שבמעשה למחר עושבו לעם יש דין
[illegible] - דמה דאמרינן דמעשה אונס לא נמשך כמעשה
[illegible] לא הוי כמעשה עבודה צריך לפעול תלוי
[illegible] לעבד על הרמב - דבינו כל מעשה אונס אלא
[illegible] תלוי - אבל הכא בבמעשה לא בא

1. היתה בשורקלב בברירה בין תלות לספק בהיתר קונה רבים
הוא ו"ט רצה מעשה ספק בפיני שעשה תלות מעשה ספק
ל"ז בעשיות נשו תלוי בברירה - אבל במקום פשוט לא עשה שום
אירושין עכשיו ובהעבר היה בודאי לעשות למפרע - אבל באנו
אינו מוקמ שעשיות יפעה למפרע רק יעברר למפרע התלות
ספק - מה שעברו זה מגני

פרים לפעמי תלות פין לעשותו לגמ אל"כ
באונס אל"ל לעשות גמ - ונמצו כונת הרשב"ם בזה
המעשה

ומפרש בן ל" - ל' בריטליא בלפים כ"ל, פפ' בטעמא דבר
אנוסים בין לשון בלאו אפשרא בפרשא לפם ו"ש בזה
השערה

2. ומצה לעמד פשוט אי נשרר לעשות דבר לאומר מ
בשמן נאנס לפי אנס לא בפו פטור מעשרות
באמרין בלאו אפשרא בפרשא נשרר - אבל אם נשרר
ואכל אז יעשה שם דבר ואח"כ נמלך אנס אסור לע
בדבר - ופ' הריטליא בשמעלוק הין בעה באמרין לאו
בפרשא נפש נפשי פיקיא אם האנס הין רשות בתלו
שעורה אבל אם רשות התלות לא הי' שם אנס
ואח"כ נמלך אנס בעה לא אמרינן אפלו
3. ולכאורה מלוקו של הריטליא לדיוור בלפים עפ"י ל"ש
באלוק בפ"ר נפי עלמן - בבל ובא אמת הוא פ"ר
בעבד וטעות בעשות בזמן פקיא הי' טעות רשות
עשות בנבר לא הי' נבר - והריטליא הביא ראי' מ
בל כ"ל בלא אם הי' הטעות רשות עשות בנבר
בתקרי נפי טעות בא אנלמי וסבר שלא
אבל אפ' הי' הטעות רשות קיום בתנאי אלמא

(3)

4. והנה יש דיני תלאים בלמידין מתלאי דיני נפשות ודיני ממונות
ויש דין שמקרא טעות באיזו תלוי דברשם בתלאים - ויש
לתקנו באומדנא באומדנין שמבלי אין עמו מדיני תלאים
אז הוי כמקרא טעות - ולכאורה יש להביא ראי מהמ"
ריש קידושין דבקשו באומדנא [בפרי אומדנא בלא נתן
לו אין לו] ~~[illegible]~~ [מציבהו] בפרי מלוי ומעשה דבר אי - משמע
באומדנא תלוי בדיני תלאים

5. ויש שמה שמרוצר שם באומדנא תלוי בדיני תלאים עמו
בוקא בטעות בתיבות אבל טעות בדבר אין עשה
מעשה דין משום שיטעה עכ אינו תלוי בדיני תלאים
ע"ז בתמיד אבהע"ז

6. והנה מדוצר בטלא בדיני טעות אינו תלוי רק בשעת
עשיית הנפש או הקנין אבל תלוי אם בשעת התלות
אב"ל שעמו כונת הראה בסוגין דהתלות הלט הוי
דהה עדר בשעה ד"ב אבל בשעת התלות הוי
טעות באומדנא בפרטו [בלא יהא אפשר לדעתו]
לא נ"ל

(2) ביאר בארוכה ל"ל בפשטא דמה כל דבוש בקל לבפר נפש
כפי שלא יתל מלהפרו לאמר שמל אב"ל בטעות
לשמה יותר פשוט בתלות מקרי ולמה בטעות אבל טעות
דעתיבת לא הוי אינל מילתא למקרע בפרי טעות
בפשא הטעות נמלב אמ"ב [ובוי כמו מופלא הפמוך לאיש
בפרי הנשאר ספק דבהבין הוי בפשיעה לפני מבלי
ולא לנפשה ואם נפש אור הקדוש בפר ואמר אולי

אפרו האשאת סמך באדמין אלו כדאיבאת שיקרר בשוי
עלשיו בשקם לפני לבלות לשיב כסופים אשוקר
כמס כהיר ~~[illegible]~~ בלא מי האשאת סמך

ב

מתוך הרב שור שליט"א

1. האור שבוש הואל דהי' ר' שמעון ס' מקשה על הגה' בהאות ג' לפי' התוס' בשבוש לפי שאינם שפי' ויתצו לינשו דומ ד' לפי המדשור דומאו דר' ישמעאל אומר מהאמתשר בשפיר בקול בתה כל האיסורים מקו בשותה רשתה-אל ניכל גם מנדרה המאורסה דבמו בשנתה ביבם בתה איסור רשתה כיש שבתה איסראו דרבנן אר אינם מוד יש לבנשו דומ ד

2. ולי בגדורת אלי דומאו פה, שקשה על ר' ישמעאל בעלים בסוגר בדעיל ובנע לימו בין בוגלי משם בשבר מי בכם ומ"מ בשיר קבינו במתשר לבתר רשתה ועיל משם שרשתה אינבלסראו בתמלי ושב אר בלים מוכח ממתשר בגנו בשקול בתה בבל-בית טמאל בלי משם שש לו בין בושם ומתמה מיתם

3. ל' בתוס' סנהדרין עמ' במשנו בתשר אל לפ האמר בלי רשת ובדובק אינבל מוד-ובן מבוארה בכ"ם-ובכן פ' בהא בשתשר לא בלי רובק בתלת באמר לוי הי' מל לשקלי נפשת

4. ל' בכ"מ פה' רשתה שפולה בדין הריגת הדובק אינו נשמת מבינו בשקול אלא בלי בין נפרד בבלת הנבק מפרובק

5. נ' ל' דרשי ערבי סנהדרין במשנו מינ' בבינו בתתשר בלי משם בקול

6. ו"ל בבינו בשלת נבק מדובק עושה מוד בין הריגה מל הדובק אבל בלת הנמנע בתתשר בנוגע מבינו בשקול בבינו בבינו בשקול בתה הראסור רשתה ומה בי"ט טיקה מל מאי לשר בבם אמרים כיון שבנע אבל המשבה בבם אמרים בשמאל בנמנע סתמם טפ' בלבל אבל בתתשר בנוגע בשלו בשמר מ"ר אינבל בין מיגה מל הנמנע ובלי בנמם לוי בנו חולל

מדוע מקלט בפני פשע לברחו ומות מבוארר. באור שמת
רשע בירושלים שיש עליו דין בקלב"מ

? ולקושר האור בבאר בפסוק בקרבה המאורסה לא היה משפט
~~בקלב"מ~~ בפגיעה בשעה בחבה בגיסור רציחה - אלא בחיוב
מיתה תלה על הרובע משינוי בפעלה בקרבה והיה בעלה בקרבה
& בעליו מסכמו ~~בעבק~~ הקשה על שיטת הרמ"ם בים אור מעלה הרוע
הרובע הסיק ומה בוב על הריגת שאול [באבוארר דברבות
משפט בתש הי מילמו בשלמו ראשו לא הרגו] בכל ריטל מלו
ולוב הקשה באבוארר שם דרשי בטעמו בשאול הי מאוים
מותה הי משפט בפני כבאל דמתרגם מלבוארה מאוב בפני שאול
הי רובע - ומי בפסוק הי רובע ולי בכמו (בשאול לא הי רובע
בוב דבים אלו הי מלבד אל מלבאו לברחו) ובפ אינו ליגלי
מרובע אלא מתרגם מלו הי אלו בשעה ולפי הנ"ל מתוב
מובנים בפרוי - בדינו בפרובע בים בין מיתה מדינו בפעלה
בקרבה מהרובע בפרוי בקרו בתבע לברוע בים
רבשלי בקרו בשוש ובקום אוש על רעהו - אבל במתרגם
בטעמו הי משפט בקון בעמד ליבא אילוק אוש כולה
לברחו לי מכמו בא"מ אינו בקון מלו הי אלו בשעה
ל"ד דה"ל בראומן בדק סי' ג

דיון ירמיה ואל יאור

(6) ובזה מתרץ לי הגר צדיק יפה על הדברים אבל עדיין נדחה המאורסה
בתנאי אלק

כ"ו

(1)

1. מין הראש ישבה צל"ל נסתפק, לשטת הרב"ם בקרקע עולם לא בעי דיוני אם
אנסים אותה עליה לעקור הדירה אם אם מקרי מעשה אינן בלא בו
רעלה הדירה ואינו עליה דין דיוני אז לא

(3)

2. מבואר במאירי סנהדרין דף לא קרקע עולם ופי' שמדבר באמת
הי' שפיראה מתיב לאמשרוש

3. אבל מהרי"ם משמע דאם לא מעשה דני הגיהסו דאמאת בקרקע רשאין
עלי' אל הדרום דבמה הוי מעשה דיקר הדירה [בדיון הדירה
הוי מה שבעלת לא מקרי מעשה כמו דינקל אם מסיר הנינקל
הקבעה מקרי לאו שם בו מעשה]

4. ובגלל מסכמו נסתפק אם הדיירה ע"י ערכאל אם יש דין דיוני
5. ונבה מבואר בירושלמי תרומות פ"ח ונפסק לבלבה רק דאם אנסים
אמרו שאינן לפי אדם אז (ואפי' דאם מיותב) ואם לאו יהרגו
בנפש דבריהם לאסור אז למיתב ובמה המסירה לבאנסים לא
הוי אלא ערכאל ומה יש שם דינו דיוני - ולבאורה יש
לע"ד בין בלמיבין גר מרבתה אב גר ע"י ערכאל אב צ"ל
שם דינו דיוני אלי ע"י ערכאל אב לפי סברת המאה'

6. רשי דברה מקומות ריאב סברת דמה אינו - דבריהם
דבקון הוי ~~[illegible]~~ בקרקע רשיי הבלעת לפש - ובבאה איבל
איבוד לפש ועדיבה לעשות - ולפ"ז הדרבתה ע"י ערכאל
דגר אינו שם אינסרא דאונסיה גר לבל הוי דבקון
דבל לפש אבודה ועדיבה לעשות (5) ע"ל לקמן מ:

7. ובנה סברת הרב"ם בשלב דין יש בו מעשה לאין בו מעשה
הוי דבריש בו מעשה אינו אמר הדעדיבה [כן מבואר
בר' שמה איבר בל ג' בהגה בבות ריא] אב מה שלא בין
נערה המאורסה מרבתה הוי שמותר עדיבה דגר
אינו נתבה מפני בקון אב שנבו בקרקע אם

אם בדירה עשה לי מעשה וממילא מושב שיש בהמל
ב הרמב"ם הנא זכה בקשה על דינו ירושלמי בתבור
מאוירים כולם למסור אור היו הנה לי סברת בהאי לגבי
מי הרמב"ם בהאמת איכא קולה ברכיבה איכא דין דיוליו
אפי' בלי סברת בהאי חצים יש לבמאיב בדרין [redacted] לכן
מבוארי [redacted] הרשי' תמצא שמה } בדרשון למיבין בהדיקש
מעורבה המאורסה? בתומר הדירה ברכיבה גב אינה
נבמית מפני בקון - ובן מבוארי דל יכה הרשי' תשובה
שקשה מצוה לא גילתם אמר שאבדה מיבונה מי
בדים [redacted] הלה אב עשית בלקח פנים והוי ברכיבה
וממילא איכא שלה דינו דיוליו אלים בהנה ליכא סברת
מאי חצי בליכא נפש אדרבה מה איכא דינו דיוליו
משמע גב בתומר הדירה ברכיבה אינה נבמית מפני בקון
ובנה אם סברת הירושלמי הוי משום תומר הדירה בלי בהסיבה
לגלים הוי אביגדיא ברכיבה ואיכא גב שלה תומר באיסור
רכיבה } במבוארי הסנהדרין } אבל מה הגר ול אם הכבה
למקום הדרוה לל בנה ל"מ אביגדיא בשביות
מקרי מעשה מעין הדירה - ובנה הדירת רכיבה הוי בעולה
של איבוד נפש אב ול בהסיבה לגלים הוי גב מעין
בעולה בהאיבוד נפש - אבל בליכה למקום הדרוה לא
הוי מעין הדירה בגר בהנה הוי הדרוה בהנאת קיבוד
מהל בן ל"ו אם נמאל בהאלת קרקע אחם הוי משום בבוי הדירה
לי מעשה ליכא שלה תומר בגר וכב ר' שמעון אינו חדוה
בל אי אבל הוי הדין הסנהדרין עד: מבוארי בהאלוהן נעם אבוה

2. ר"ל דאילוק דקרקע עולם ומעשה מעשה לא הי' האומה בעדירה
בלעשה אי מעשה - אלא האילוק במצב האונס דקרקע עולם
נעשה לאונס עמור בדעדירה נעשה הו ובזה אינו נעשה
כעשה העדירה משא"כ כשעושה מעשה בשדה דארץ לעשות
המעשה עדירה ומעולא לא הי' אונס כ"כ ② דמיחשב כעושה
מצותה בעדירה עד במס' ומות עכ"ז שאנחנו עכו"ם שבאו
על דבר שעושה מעלמו אפי' אי אונס פחד מיתה לצאת משה
ומשא"כ בדבורה בפלג נקרא לצאת סמבור כלי אינא עלה
בין באמת וכן משמע מתוס' ומא פרי' שהקשה מדוע לא
אירש מכבשי אר אסתם כשאא אחרים דרבנן כי שלא
מתבור על אמרכא בשאן - ומשמע דקושא לכן לא הי' בשני
קרקע עולם ואינו עלה הנידון בפקון וכל קושיתה
היתה כשלבב דרבנן אינם בלא סדרו בתוס כמאירי
מדבור לעולם אינם בשני קרקע עולם ויש הבלם נמות
בלא ישנו - ולפי הנ"ל אינ בבלבול בקרקע עולם שאינו
נעשה דרך עבדן על מעשה עדירה אבל כשבא משבת
לבלל לגבי כיון מקרי עדירה לשמה נמא הי' כשאר פקון
שם לשבו פאנא בקרקע עולם

① ובהגה ישרה בגל הקשה בלפי קשה מהגה דיאא פה דר' שמעון
רובב לעולם מעבדת בפקון דומה כב"ל ובנה מובת מכת
הקושיא הבאורת אחר בדינא דאורים לבתחם הבלם
הוי משרש בפקון דומה הא"מר כלומר אלמא דאכמ
אינו טעמ מחזי מצמ והמ גילוס המורה

בדיון בפרוטו אנחנו נשאלים אמרינן בשאול בן אדם סומק טפי
אבל לפי הנ"ל בא"ש בן מיתה בפקיל אי לאבמת מוחר
בעבירה בעינתה קשה האיך מותר בן אדם לרוץ
ברגלת

2) ורב בן נ' הביא מד ראי' לצד בפטורא בקרקע אלא באלו
השם על שו הי' חומר עבירה הנעשה אי' מעשה בהן
ערקתא בשאולא שו הי' מעשה עבירה אלא על
ראי' מעשה מעשה כפרת ונפלן על העבירה

3) וסברת המאירי בלמידן נזרה המאורסה מרוצה בעבירה של גלוי
עריות מיושב בדיאי נפש [בתרן בגל דאור ל"ת דש דעת הטס באנו
לומר בכונת בש לפני ל' מלות בלות נפש ונפש מרוו ובין בטוסר
באינה לקיים אמרינן שאנו בהן בקול בלהב המלוה יש הוא
גב שמוכר לא האוסרים וגב מוכר מלות בלות נפש מרוו [אל
אינן סתרים כפרת רש"י] אלא יב בגל בסדרת ל"ת הי' בהלעג
בגל בהלעג הוכרה עבירת רציחה משם פקון אבל אינו לומר
בהשבו בי' נפש הנוספה להבלות הנפש נו"ש לו' טוהו לפל מבאר
מאוד מיתה ברציחה כדי להמות אור הא רוצה עלה בעבירה
משם פקון אב בליבה לתקון הדרוב הוי בסוד דבמת בנפש
מסופן נש לבמתק לפי המבואר בהלמות בסנהדרין בסוגיא בי"אי בגר
מקרה גב מיתה ומתלא ליבו מה בפקון עש -ושר הארן נפש
ורב אינו שהמה גב בגלל מיות חשו בלמות

משפט אבין ז"ל בשו"ת כונס הטעמים מחלקו בין קרקע אחת ומעשה בגדים
בגדה דרכה המדרה על איסורים כגון לעשות פרצה של בלאי
לפשוט אבל ביטול דאורייתא לעשה פרצה של בלאי לפשוט ליטול
היתר על האיסורים - ובלבד אם ספינה לצורך בגדים וכו' משלם
אדם מרספינה כדי לבל אינו לקרוע פרצה צו פרצה של
בלאי. לפשוט שמדרה פרצה צו הוי פרצה של איבוד לפשוט
אלא"ל במחלא לעשות עיר בלבד - אבל אם אדם מתעסק
בבלאי פלוני ולא הבתעסקות אין לו שמות לבל
הפסד, לקרוא שעשוי מוסך בבלאי לפשוט אלא"ל בתעסקות
צו לעשה מחלא איבוד לפש - ובמו כונס הטעם אם מוסך
בגדים לבתך פלוני, אין פס לקרוא פרצה של בלאי לפשוט ומחלא
ליטול היתרא על האיסור בלאה ומודים שבדי בגדים פלוני
פסד בלעדה הי מחויב לתן ליטול היתרא על האיסור
בגדה אבל אם משלים אותו על בתנאי ליטול תור אין
לאבד אלא כדי לבלבל אדרו (ז"ל מאוד אינו לבגדים כמו
הטעם) אלא בדאי מוסך בבלאה בגדי ומה שעשה אלא
מחלא דומה לפש לגר לן לה - ובמו ג"כ כונס הוי בדין
בסנהדרין בלמידין מהדיקש בכמו בלאי בבלאי לפש אי
השאלות של איבוד לפש כמו כן ליטול היתרא בבלאי
לפש אי השאלות פרדיות ומשום בבלאה בלאה
אינו מחויב לשמור אלא

(1) והכי שמעה לי בי מהרר בגדים בגדן לא שלמה על בלאה מקרא בשופט
בא בלבד ומקרא לא יפינן לא איסורא באיבוד לפש אלמא [ומקרא
בשופט בלבד מחויב בן על הדיבר טריפה - ומישראל למידין מקרא
אחרינא איסור בלאה ולא מחלטין טריפה מה ישראל בי נבלה

דקדוק בשופך הארץ אבל לא לומר מנין מאמר - וי"ל דדין בדיבה מקרא
בשופך אדם הוי דינו דדין אדם למקום - והרוג באלף באדוב עלמא
אסור - אבל מקרא בפלוגתא דל דמי מדינא אדם למדינה [ועי' רש
מבמ שפקשה הרוגם ינקל וגמ' שם שפ' דמי נשמע כל דמר
ומנם אי איסורא בפלוגתא הוי בגבש איסור דדין אדם למדינה אינ
דמי כל דמר - אבל אי הוי רק מעשה מדינה דאיבוד נפש משום
מקרא ריב - ומזיק הרגו כאי מבא באיסא דכדינו יונה דבלבלת
פנים הוי אבינבמא דפלוגתא דקשה בפלוגתא פנים משבשת
ואי הוי דינו דאדם למדינה אינ אבל אי דבמה הוי איסורא
על מעשה דאבוד נפש קשה אל ל דמה דאמרינ דלמדין
דבמה מגיע לגדי חדר מדינה כמו דמקרא דאיסורא דפלוגתא
ובנב יל דמא במעשה כיון שגרם כל המלב ליבו אלו
דינא דאדם למדינו אבל מ"מ יש איסורא דשופך דל ומנם
למדינו דן נפש מכון

(3) המשך מכל ל"ל דל מה שאמר דינא דקרקע אולם במאורה דרש יומא פ"ה
והנם לשטל דרש דל אסור דבמה אל האופן שאינו מעשה מדל דמה שמוגם באופן
שאינו עושה מעשה הינו משום פלא אשה מעשה כשמה במ"ש הגרא יסודי המעמה
ונמצא באל למוד מבמה שיש בין מיהו אלו מבמה שיש בו מעשה ואין לומר
בכיון פלא מבינו קולא דבמה שאין בו מעשה [אלא פלא ליבו מעשה כשמה]
אב כשלמדין גז מבמה מבא שקלק הגז' דין יש בו מעשה לאין בו מעשה
דל כמן דמדין דשלמא שיש אומם דאמרה שיש בו מעשה אל למוד הגז'
אלא גז שיש בו מעשה דבאין בו מעשה כיון דליבו למוד מבמה אל למדש
מנסין שיש חיוב מדרבנן לפש אל על דבירה שאין בו מעשה

כיצד נקיים בקיום השם

מבלי פן נ"

1. מאמר סנהדרין עה: משמע דבעינן איך למסור אור אפי' בדבורה
דאלא הוא לבמה למימר בשריכן ומי דבש לעינן דבורה
לבורה בלא כפ' מכן הרוש ישרה צלל בסברת המאמר הוי משל
אונס

2. ואלא דכונת המאמר מאי דבש הוי מדשה ערלות דלא הוי מדשה
עבירה אלא יש סברא אמרת בשם ר' קיום המצוה ובטל
מהרהה מצות יש סברא שמותר לעבור על המצוה [ובוי כמדשה
עבירה לשמה]

3. ור' הרא"ם הפרשת שמות שהקשה מדוע לא משה את
הבינו את הבן אינם בלא בהו סכנה אבל מ"מ עדיין
לא נבטלה מי הבש - ור' דודי משה הבינו גם מסברא
באיך למנל את הבן בהרהרה המלה ירוא שיוכל לקיים
מצות הרהה

4. ור' המהרש"ל סנהדרין עה: שכתב בלי הוי סמה ומי דבש
אבל נכי לא הי' מסתפק המ' - בנכרי אינו מצוה למסור אור
בקדשת הוי מצות ישראל אבל עכשיו בלי מי דבש
מסתפק המ' אם מצוה למסור לבו הרמ"ם פשו אדיבורי
בג' עבירות - מלבורה מצוה בלא ונקדשת הוי מצות
ישראל ומהראר המ' בלבד לי סברת מי דבש מוכר
הערים לעבור על כל מצות אב מפו ספק המ'
5. מלה הנ"ל אינ בדיש ר' מינו מילול השם - יש מילול השם בלא
באינו מדשה מדשה עבירה [בגון עקרתו בסאנגו אם כל עבירה
בסומכה לי מי דבש] מ"מ מצוה למסור אור אל האונס
מבין לבעבירו על הבל - ונמצו בן מיומב דישראל
בלמיבין מונקדשת - אב' יש מילול השם אחר המה שמשה

על משנה תורה סי' ב'

אבל עבירה דברבים, [וכמו שעשה בלק בזוהר עבירה דברבים
נעשית על העבירה הגדולה בישראל] וכמו שעלה הגר בסנהדרין
בהא דיו הגדולה בישראל אליעזר בקש עבירות ומאיר
בנה לחבור אלף כדי שלא יבוא על מקום מקדש מלאת כמן
בלי העבירה, וכמה גדולה הישראל והגדולה בישראל ליבא סדרו
בעבירה לשמה - נלפע מאוד מאדנים בדרי הגר של
עד בדרכו לחבריו בלי מנעמים בלבד בין בעסירת נפש
ובמו בבשר בלי בטלנות בלמורה בשה הגל אלפי הגל
הברבים הגל גב מאיש כיון בבני לבנות את הגשמה
המבוגר ברמבן בהתמות של [לוי בא' הבן שברגש
בגמ] בבנות את למו הגו רק בטלנו אלכל ישראל
בל יגל מעשה עבירה מבא בגמי בהש אל ליבא
גדולה הישראל אלא נעשה מעשה הגם הברבים אלא אלכל
יבוא בנקבים מעשה עבירה לשלה הגו גדולה הישראל
לא הגו הגלות בשהגו לתלל שגם הגיסוגאל בגאולה
כדי להבלל מן הבשמה לשלש שמוטה שגדל שגדל
אל כך שעשה שגדל בלמה

~~כשר~~
כשרה

דיוקים באבילות

מהדורא קמא

1. יפה עכשיו אמה דינן מוכח בדברים שבלעדיו נובע בכעס
2. שיטת הרים באין בפר מדברי אבילות נובע בכעס ודיש במה שבכיא בדברי הרמבן בשיטת הרים באופן דברים שבלעדיו אינו נובע כו - ובשבת בעולה לומנין כ' ושיב נובע בו בדברים שבלעדיו ובכעס באינו עולה לשיב אינו נובע בדברים שבלעדיו - אבל אמנם יש לדמות מאמר בדברי בכעס באינו עולה לומנין כ' ומה נובע בו בדברים שבלעדיו
3. ור' בלהות שפ' באופן בדברים סובר בשיטת אמת בו שמתה בקלושה ואינו בומה רק לשבת - אבל בקשה שלו מבאר בכתב הרים פיגר הל' כ' בכ' ימי המשתה בו בכעס ויש מה לומר בואולר הכ' ימי המשתה אינו נובע אבילות אב לאות בכ' ימי המתה - ומשמע בדברי בכעס לכל מילי
4. ובעה בגמ' בדינן מצינו קולא על בית המשמש בלבד ראשונים בשיטת מוסל לפנינו אסור [נאלם בדברי בעלה ראשונה] ~~בשלמי~~ בדברי יותר תמוה בדמבריאר בתוס' בלבד בתרק ל' בתשמיש מותר מ"מ בעלה ראשונה אסורה
5. ומשיטת הרי"ף בדיש עוד קולא בתה שנובע מיד אחר כ' ימי המשתה ובשאר קרובים שמתו נובע קולא בהשאנה מלא בשני ונובע מיד אחר כ' ימי האבילות
6. ר' בטל' שמה ובנבי שם - יש לר' בטל' בתק בדברים סובר בהרים בשבל בתמן אינו בתה אבילות והבאים עלמו בסק בא' נכנס לתופה ובכל בתה הכ' ימי המשתה באבילות
7. ר' בלהות שמקשה מה במבריאר בדים נעשה אבל בשבת ~~ויש~~ (ע"י שמוזה קרובה) ונבע בדברים שבלעדיו הבכע מבטל בעיבר כ' - ואם נעשה אבל בתה"מ סובות ונבע בדברים שבלעדיו ואחר בא הבכע אינו מבטל בעיבר כ' - ומי בשבת עולה לומנין כ' משום מקרי שבבר נבע אבילות בקשה הבכע - ומובא אינו עולה לומנין הכ' - ומבאורה לפי בנין אם בא כעס באמצע

כ' ימי המשתה כיון דאינו עולה למנין כ' הרי כל שברגל אינו מבטל
מציבת כ' וע' הלילות כדין שאר שבתות שבתו בשרו בהיתר
שלא כתה כן ובקיום בשרו כ"ע

8 ע' דאם מזל כלי שבתו בשרו אם הכה שפ' מצוי כלל אינו
עולה ושבת עולה אולם בתשיבה אינו נובע כו' דיני אכילות
ו"כ בכלל היו אמן שאתה מלינת אכילות כלל - אבל בשבת
מיבא לזו היו אמן שאתה אלו מעשה אינו נובע כו' אכילות
בשבת ליכא לבבות וביאור בשרין יל בתבשיל בדמבן בתבה
אל מזון בל לה בעיקר האכילות היו המכירות בלה - אולם יל
דיש כ' דיני אכילות הוי המכירות בלה עצה אינו נובע
בכלל בשבת אמן שאתה - ויש גי' המקבלת מעשה אכילות
לבעלבו (ע' כמבן לבו) ועצה אינו נובע בשבת אבל המכירות
בלה נובע בשבת ומשבת עולה

9 ע' בדיש רוש מלבות אבל שמש ונל מלמ עשה לבתשבל אל בקרוים
שנוי ואולמי תאמת בדיש ונ' - ואין אכילות מביא אלא בדיש בשמן כלבב
שמתן יון בתמתם ויום בקרובה ובכל ל' כתב מאומתן ומבי אדם
בלבל מישרתם בכלל אבל כל שאו נקבר בתמר אינו אבדים
בפסד מן בפסדות שבתבל אבר בבש וע' בלאמ שאתם אל בבש
בבון בתמבן מאונות בתנו אבדון הי כל שבאכילות
ונובע בשבת מיתם (כן אתם בדמבן בתבא בל לה עשל
10 ון שלם כתב כאן בשרים לפרבים - במשיב מלמ עשה
לבתבל אל בקרוים עם מבי כאכילות בלה ועם בלה
מבשרת מיתם בעם למינין מבלי אבדון בתבשים לאבלים
בשאתם ומלה אין מלמ אכילות שבר אין לאבלם
ומשיב בכלל כ' מבי בתבלות בעלת בכילות
ועם מילים לאתר בבינם ל"ן בדמבן טעם בשבת

11. וכן משמע מברכות כ"ג מבל מעיש כל ושמא ונגל אינשי אונן
אם המשלם על מן הקרובים שמוטל חיב להשלם ליתום - ברוח המיתה
הוא אונן מן המרה - שקל וחלמי תקנות ונ"ל - משמע מברכות דוש
משמע עשה להשלם בלב (בכאן לא הבנתי הקבורה רק יום המיתה)
משרת מיתה [לא דומה מון כל לה. אל אם לא מתנו אל אם ונו' אלא טוב מלון מבינות אל ומתנות
ויש אמר הוא מון כל לה. אל אם לא מתנו אל אם ונו' אלא טוב מלון מבינות אל ומתנות]

12. ועל דמוק יבי שמיטין שם בהלכות אינו נוגע דבקל משמע בהלכות
עשה בדברים ומה עשה בתיב - ① מלאכה כל בהלכה לא מה מפרים ② ל' בחוק
שהברכה סיגל בשבת בלבד עשה בשמחה אומר אינו נוגע בדברים
אבלות הברכה ולא כל שבעת אחרי מבאבלות שלה בכאן
לשמוח הא הראשונים בדברים שבלעדו נוגע דבקל (ובדר מפרי
דמי צ. אות ③ מהברכה לא כן)

13. אב קשה בחתן בלבד עשה בדברים מבור נוגע ל' ימי המשתה
הוא יש לאון בין אבלות שלה - ולפל שבו מוטל בדברים שבימה
ל' ימי המשתה לשבת בשמו בשבת שאינו נוגע דו בדברים
שהברכה סיגל מה כיון בלבד עשה בדברים נוגע דו אבלות
שלה הוא אב כיון בלבד עשה בדברים ובבר בקמו באבלות
יש לאון בין אבלות שלה ומשתה נוגע דו בדברים שלעשה
14. ול בשמוט הרי"ל בסוגר בשמו בקל המינן משמע שבוגר
שבעל ימי משתה הוי ימי שמחה מאו כמתבאים שבמו
ל' ימי משתה הרשה של אבלות משה עקרו הדור אבלות
שלה כבו שמטל לנבוע ל' ימי המשתה בשמחה - אב באופן
שלבל בסיבה אם יש אחרים שמרתו לא עקרו הדור
אבלות בלב ומתלגל אל"ל לחול עליו ל' ימי המשתה
כיון בשמו הרשה של אבלות
15. ומשמע הכי בגמ' הל ל' בל' ימי המשתה הוי כנגל
המשמע ומי בלבל בדברים שלעשה אינו נוגע הדבר

מרי שרה באמצע הלילה המשתמש שבכל עליו מ"ר
בשעה משה אינו נמצא משים עשה פעולות בפעם
ומ"ר (נלב לינוק שני שמבאים כלי שמשו הלילה
המשתמש לילה אכילות כלמפים ומשקה עקרו דשאלת
נעלמו עשה פעולות מנש הפעמיים)
מ"ר לב יל שפשרי בלבל סוף הכלים ולבב באמצעינן בתוכה
אילם בלבל בהרים שבלבן אל מ"ר ל"מ המבטלות של אילו
היינו משים שלא הלילה מצאו עשה פעולות
שלא בפני עקרו הכילות משלב כמן בלפשרות
הלילה הרי כשאת ויש אילו מצאו עשה פעולות
שלא עקרי שפר המבטלות של אכילות ומשקה
הרגל עקרו.

1. מדאורייתא, ולשיטת רמב"ם בהתנן הוא יש בין האנשים כפי דעתו לפי המשקל טישובה אז בהתלה ומותר על אלו בהתלה באסורה לא משמש בם בהתלים ממילא נצטר מדאורייתא משמש נפש בתמיכה לו ומותר ביתוך

2. ומדין הרגש ישרבה צבו הקשה דמדאורייתא באות דיש מקבלה באסורה דיוט (משמש בקל לו) ומותרת בשבת (בתמיכה בשבת תמיכה לו) ומה מבוקר דאשר בית שלמה דיוט שמל בשבת גב אסורה - ובין מדאורייתא בשאינו בכרא דהוי גב רגש הקשה מה יש איסור בעניין לפני ולאחרי אלא בכל יום (בין בפני תמיכה לו) לו אסרו בעניין לפני ולאחרי

3. מדאורייתא סי ערב דיתיב אסור לעמוד לאור בגד שאינו יפה - מה אם יש בדים לומדים מותר בדברים מפסיר לבו - ובמדרש בקשה בלום בשיש מקום בדבריה הפוי מותרת בשעים רובדים אלא דיש בדים במפסיר לבו - ובמא מי בלו הפירו בדבים אלמו לבדרך מלבה (ומתם לימוד הוי לבדרך מלבה ומתם ויבה לה בדרך מלבה [לא מתכוון] - וקשה דמדאורייתא בשבת קונה דיש היתר בדברים מפסיר לבו שלא יהיו ליבי סמיטה אלא בלו הוי לבדרך מלבה

4. מדאורייתא בבית דאיירות המסורות לירושלים אסור לפרסם בכרם רבעי בני שמאל שמקו ירושלים מעוטר דאיירות - ומדאורייתא שם בלא לאור שלה הטעם מה נשאר האיסור - ובקשה בשם לא הוי דמדאורייתא הוא בלאור שלה בקלא יבבא יטים לנטע בכל יום הוי הוא מעקרין בהקבה - ומי דמשנה הוסיף בעניין טעמא דמעשר בשעמים בשבת לב יושבים

5. ניל בשעמים לומר בהקבה לו הי שלשים לינשו ביום כי אלא בהקבה הי שלשים לינשו ביום שקוים קבוצת לב (וכב בגוים)

6. אלא אלא לומר כן דמדאורייתא בשם בהצמן הקבה אבל לא בתם בטרים בני שיכל לינשו ביום אי כון שם הקבה שלשים לינשו ביום 3

7. ולר המיא בהל ב.ביר סי' ט"ל סע"ב שאמר בשבת מותר לדרוש טלית
של פשתן בלב לתקנה ביבל. בהיתר ביבל אין בטלית יבש -
אבל הכא אין כאן תקנה אלא בא אוסרין משום מגירה ואין בהשאה
לוש בקן מגירה שבל ידל - מיבת מבשרין שיש כ' פתרון הא תקנה
שבו סתה לרבנן לתקנו ואחר שתקנו נשאר בתקנה אחרי שיטלו
הסתה - וש מגירה שבל הגירה היו כבי שלא ויא בהכשרת וכשר
הכשרת ממילא נטלו הגירה - ול שבו כונת השיר בשותר
כמה טלאים - בהיינו שלו הי אלו מגירה כפי שיכל לבוא לבב
אלו - תקרר בראש

8 ול בהכרחר באלו באיסור לימוד לאור כבר הוי אלי באופן שאלו
~~לבטלה~~ לבטלה בהיינו שפרו לחלקה מי קדושת מלר אסור ובן
רבינב אסור גם בעשבר ולב ול שבאיסור הי בעצם תקנה
ומשנה אחרבן לב הבן בתקנת משלל באיסור סאיטה
ול שבל איסור הטלטול הי בק דאורבן ששאר הגירה שמבל
וסאוטל. ויש לר לבל מבא בהכרחר בדיש לו ראל בהיתרו ~~לבר~~
לבדור אחר המים ~~ל~~ שיהי שלא יסאוטל בתקבל בתקון מעשה
אלב ול בהכרחר בהמ' סלבבין לב באיסור יחוב לאל הי
בעצם משום בוש בדעת לאיסורו אבל הבבל בלאל בלל בשבו
בשבו תקבו לשאר באיסור יחוב - מבהכרחר מהמ' אלם בסדר
באיסור יחוב באורבת מוב לאל הי הוי בק בעצם מגירה שמבל
ובבל אלי ובעצם בשבו אב ערבה מוב כיון בלש בהגירה
לש באיסור יחוב - אלב מאלב מובנים אב בלן - בהיינו
באיסור יחוב הוי בק בעצם מגירה שמבל ובל אלי
משום באבילות בשבבל קבל לי אלב אלם מאיסה
טלם שהמ' לש הגירה והמשל - בהיינו שבן המל
בבורש ממלה מבה בחלים שבר לב הגירה

בר כסלו

רסוניו בשבת - מתן הרמב"ם שבת בצ"ל

1. מדיאר הנס בפסר בלוגל מקרי אצ"ל אבל בפסר בוגל מקרי ברכיא לעופא - ועל הנס יומא לבי שאורו בבנימא לי הוי נאון סבבי ב"ש בשמן על המעשה עיש (ועל נס שבת מא.)

2. אבל מרשי שבת עה משמע בפסר בלוגל מקרי ברכיא לעופא ומאוה אליבא בב"ש - ויש הנס שקשה מבגד בשלמה עולשין בשמע בלוגל ברכיא לעופא

3. ועל הכמה פא הלכה בשבת מכל שבת ושם הלכה אברהם שקשה איכא הברש יש בין פסר (במקרי ברכיא לעופא) ובין אוכל לעופא ומה בפסר אינו מבוין לעולאכה כל עיקר אלא שפא עשה בהכרח אבל בעלאכה שאוכל נבוין לעצם המלאכה אלא שאינו מתכוין לעצם

4. והלאכה מוכח מהכל אברהם באוכל לעופא מקרי בעקא כשמכוין לעבליע ארבע אבל אם אין לו שום כונה מקרי ברכיא לעופא וכמה מבוארת הפשט הרבה במה שיש - וכמה כונת הכל אברהם בבל פסר הוא עוסק בדבר אחר ובעלאכה עשה מעלה בלי שום כונה מקרי ברכיא לעופא

5. ונבו עופא המלקטת כשי מנס בכל עה. ברשי סוכה בבתב"ד ומעלה אינו לומר בבטור משום אוכל - אלא נס סוכה שלא מקרי אוכל (ויש לו לשטה כשי מבגד ברכיאת בחומר עתיד להתמש בלבורה הוי פסר ומה מקרי אוכל עיש) - ומבגד בתנא עולשין לי משמשי פי כמו הרמבן שם בלא הבל המלאכת תרישה

6. ובנה לי שבמס המלכים לשטות שמפיס מורסא מקרי אינו מבוין ופסר בלוגל כדעת שפ' במקרי מתכוין מוכח מבגד שבת קצ. במקרי מלאכה שאוכל - ובגל שרשי יסבור כדעת במקרי מתכוין

ולא הדרוק השלחן פי כמה אות לה - לב

1. מוכח מהגמ' בסוגיית דלת בשיטת הערוך בפסיר בלוי לא היו מתבין ~~#~~ ממה שפתו ראית הערוך מתגלפים יין - בתשובה שאלו - [בלי עם הוי בתקיל אליבא בפלש ולא אליבא בפי'] - ואפו בתקיל אי לימא בפסיר בלוי אינו אסור אלא מדברנן יל בתמקום מלבה לא אצרו (ומשנה אסור אליבא בלי בלאסור מבאורייתא)

2. ולכאורה קשה על שיטת הגמ' מהגמ' שיבת בקב שפי' באליבא בלש הוי מפיס מורסא בטור משרש, מלארבה שאלו - תיפל בבטור משרש בפו אינו מתבין מבל

3. ועל הגמ' יומא לב: שפי' בתפיס מורסא מקרי מתבין לעשות ביבים ולב למתבה הגלים בלוגות ומפורר הגלגלות בפו אינו מתבין לבבורה ולעשה ממילא - וכסל הגמ' הקשה על הערוך בתפיס מורסא הה פסיר בלוי - משמע בלוי מתבין (כן הקשה ר' שלמה צבלי בהמעיבתא)

4. ועוד מתש בדבר שבתפו בפסיר בלוי אסור לבתלה לכל כמו מלארבה שאלו - לבארבה משמע בפלגתא בפסיר בלוי מקרי מתבין ומה מגנם מבאורייתא משרש בפו מלארבה שאלו - מלבסרל כתבו הגמ' בהפסיר בלוי מקרי אינו מתבין מבל ואינו אסור רק מדברנן מבל בתבו שמלבים יין מגנם משרש בפו בבורה מלמה

5. לדעת שיר בב. שבתבו מלבי הבורה שפיגם המלארבה לעשות הבלגלו המשבן פרא אל בלארבה ושרבשת מלבנגם בהבובאה לשל הלאטור אינו בעולת הבובאה רק מה שעשה שתפל שפי' הרבי' ~~לבבו~~ בי"ר בבפיר מובל לבשמש בו ואם לי הבובאה לא לעשה דבר בהה שובל לבשמש בו לא לעשה אל בלאסור

ונמצא בובמות בעת פיטור הבנאה פעל בובאה עד לא
נעשה ~~בעת~~ עלה באיסור - ובומה למשל הרשב"א
שהקדישת הברכת ~~#~~ אין האיסור המעשה
קדושה אלא הטהרה הנעשה על הקדושה
ומשקה מקרי אינו מתכוין על הטהרה עש
7. וראי לכם מעשה סובב לגי שראה אליבא דש
המתב הדלונות ובוכרו הבתאונות מקרי מלאכה ושאינו
נפטר אינם בשני בס"ר מיני בשני מתופר גומא מ"ל
אלא לעברה אינם בשני בס"ר - ולאכה קשה מצוה בנמ
להביא ראי מתופר גומא בשני מימנא בס' אבא אלא
הביאו ראי ומתקל בשבלת מת בשטור אליבא
דש

8. ולכ לפי הנ"ל אינ דאליבא דש הבורק במשקן מקרי
מיק המלאכה ושאינה אינ הבובמות המת לא מקרי

בי"ל

דיסקוסיה מתמשכת

1. יש בנשמה אפשר שמקשה מאחר שמה בלבד אשר יוכל לתת נפש
בלתי מתרגש שלא לזכרכם אותם נפש מבינו שמתמשכת [כפי שהיה הלוא]
ומי בודאי בה אמרים באשר יוכל לתת נפש - הינו מתאחדות הנשמה
באותם נפש היתרה לזכרכם ניט

2. ומכן הרגש ישרה בצל הקשה מאחר כי אמר לו - במשמע בדיוק הוא
מתאחדות אותם נפש ומשרה הקשה בנוסח מתמיד ומי שמו מתמשכים.

הסולמות בכל הדברות – מאמרן הרב יעקב צבי מ"ר טרם

1. על בעל מומנים פ"ל ופ"ט ובגלה בהדברות הראשונות בקיבוש טעות מבני לאחר שבגלה ואשה נישאין אחרים משום בהדברו בשרת שפ"ל קידושין נישאין לא בהן

2. נולד בהדרין עבמ"ש הרבב"ל מ"ב בהקיבוש קטנות מהדברים בהדברות אע"פ בליבו שרש אלות אישות אבל בין בהדברות לא הי' הדרת המשתה אלא הדברת שרת והוצאה יכולים לדרך מיד בשוי הנות לשני הינה בהדרין על מנהגו של עולם - ובין בין שנעשה ערשין מעשה קידושין ונישאין שיר לדרך הדרת המשרת על מנהגו של עולם - ומוכח בגלים בעי הקידושין לא נעשה אלות אישות מ"מ נאסר לו לגיגלה עד הקידושין בלא כאות אחרת מעשה מהדרים ומדינא בשיכין לדרך. כבי לתרבה לבעלה שאז תשאל בלה בלא ערבים

3. אבל בתשובה יש הבא כאי מעה בימן בהדרין הדרת אנשים הבות הארוסין אע"פ בפנישאין ~~נישאין~~ לעשה לאחר י"ב חודש

4. יש הרבה שטות בפי בלה בלא הדרה - שטר הבב"ד והבעל נ"ב בהדרה הינו אופה והאיסור דיולה הוי משרש פנוי - השלם הבעל שטר הגיט נ"ב והבעל נ"ב שטר הגיט הסולמין בתולה ~~בתולה~~ לא הדרה אסורה לבעל - אבל הדרה עריפא מתירה לגיולה - שטר הגט הסולמין אפ"ו מה שפ"ל בדרכי משה שטרא הוי בתולה עריפא והדרות עריפא מתירין אותם לבעל - ומרשי הסולמין משמע בגלה ניאסר

שלה
ר' אלפים שכ"ו

* ומה מצינו מתקיים לפי דברי הרמב"ן דאשה אינה
המיאסרת לו סי' רפ"ב שמה שכתוב לחופה
נמתיר לדרך ואיסור לבעל ממלה דלו דרכה -
בטלא לכולן מכן שהקדושין בחופה מ"ע. ולא שהו לישאלשה שמסי' אסורה לפ
וקנין לו לישראל ולישמעאל לה אמרה תורה וקדשו ויכנס לחופה וידרוק דרכה תמן

אלא יש שיכים דבריו חופה ודרכה

5. שיטת הרי"ל דשם דבר דאסר לנו הארוסות בלבד
לישא איסור ארוסה אלא איסור דרכה - ולפ שיטת
התוס' דשם דבריו דמדברות חופה ודרכה הוי ר' דבר
לפרדים - בחופה מוסיף דין אשת - והיינו מבלי מה
הלא מה - ולפ שיטת רש"י דשם דאירה איסור בלה הלא
דרכה האיסור ארוסה דהוי אבל נשואה אסורה בלא דרכה

6. ולפ דבמו לשיטת הרמ"ם האיסור בלה בלא דרכה היינו
דאסורה לדיבה לשמש הבעלה לנישואין - אלא לפ
סוברים דיש ר' דינים בנישואין הוי שיורשה ומטמא לה
(1) ונוב דנקנית לו לדיבה ונבו לעשה מ"ו הדרכה ומיש
הבל

7. ודבה מושה לפ שיטת הרשב"ם מימונו סי' יט דבדרך לדרך
אמר הבלדיסין כב' לאשת נישואין - דבינו לדנות לבית
דיבה

8. שיטת הרמ"ם פשוט לכן דיבנו ל' דבמות בשאת נישואין
יכולים לדרכם לאמר כאן הדבה - והיש הקשה
האיך יכולים לדרך הלא הוי כנתרכל המכון

9. ופי' אבל דברים סובר דשבדין הדבה לאמור
בנישואין. ויינו אלו בשאת בלה אבל אבו אלו אום שיטת
הרמ"ם דשבדין דבנות לבאמרה לבבאל ר' משה הרמב"ן שלה
ר' אלפים שכ"ו

10. (2) ואבל דשבים סובר דשדרכה הוי אל קנית הבלשאת
נמשאה יכל לדרכם אבל כאן בדבה לאמר בנישואין
אבל לבאורה הקשה מ"ה הישו משאר דינים הדרכות
בל הימים לאבל נמשכל המכון כיון שסובר

בעשה ואם הקבים לבנו על אדומתו בבית אמו לוקה מכת מרדות
ואם אחר שבבן יפה שמתו הקבים והא אלי בלא ברכה אסורה לו
בכפה - הא אלו לפה שמתו לו פלגש שלו תשאו קנוי לו אלו אסורה
על אחרים אלו קפה כלל בהשאת דומו

ובני שמת כל בני ימיו
שנתאיבו יי שמות לאו, ובני באבילה אמש

11 ינל בפיוט סדר שהתורה ברכות נתקנו על במעשה נישאין
הנעשה וכל ימי הברכות שיש סעודות ומשאות ושמחה
נמשכת ונשבה ~~בשמחה~~ ובין נעשים במעשה נישאין - ע"ד רשי
א. דבר שמחת חתן וכלה שהיא משנת ~~שמחת~~ בדיוק אינ
בעשה ע"י שמחה ומשתה - וכיון בשיטה נכבר של במעשה
נישאין בבאה בעקר בני ישראל הנוכר ובקנין הוא כלו
נתעלה בחתן - ולכ ~~שמחת~~ סעודת ל ברכות לשאר
סעודת משתה בשנו נעשה אם מלה ע"י הסעודה שלו
שבר נפרד משלה הכל נמבה ונתבל המעשה נישאין
ע"י הסעודה והשמחה

12 לפי הכלל ישבר בלל קשה הלא הוא דמעכם
ברכות לעוד כיון שלא הי עדמן אוסה ובני עדין אלו אסר
מלו נתקן מיבי

ב וכפ הלת סי סד
ע"ל הבאר שמני בל מב הוכל דהשאת חמה סי יב ובל מבאן אלו פנא
חתן וכלה כיון שלא בבקר בל ברכות אינשבקו בחבל בשמחת בלעלא

לפי הלש ישבר אבל עוד שטת הרמב"ן הוכא בן בעשה הכל בשיבין
אב עשה ומה לב ביא ובל ברכות בשיבין פ"ג עקשה ראיה משנו ב
מני ברכות מקור שנתחבר ב' ואבל בכשש פ"ח בשמחת אלו בנ
הוכה נעשה בדיוק יוגם ועכ יש אור שלב ברכות על במעשה

נישואין אבל בשאלה כאן לא אומר באמירה אלא שאתה בעלמא אבל
אמר לה מבשיאה כי שאתה לעשות הקדשת יותר ומשאה מדברים
רק אשר דבר

ב לפי יש קושרת המקום על הדיש הלוקח מדברים דברים נישואין
ומפסיקין קודש בתוך בכיון בהרבה דברות מתחלין קלין
בין נישואין הוי בתוכם הרבה דברים בלאחר שבר בפסק לא
לפסיק בשבר התחל השאה אמר הפסק בין דברים לעשה

ג ר' יעבר מקודש סב סוד כל שאם נגל ואין הבלוקה הפסק כיון
שנתקיים הכל בשאתה ~~אחר~~ בתחת והכל כבלו אופה

א' שרגא

1. יש ב' מיני ספק בנוגע לשמשקים לענין כאן הבה - הן בעצם הספק ובין ספק אולם ספק בשמן אי הבקיעו ומתרבה

2. ~~בבאמת~~ ובאמת הביא הרי"מ תמוה לו שמקשה אליבא דר"מ משום נוטלת מלפני הוא יש ספק שמא נוגעת והקשה הא הכא נוטלת מלבד משום דשמו אי אם פרישתו אלא עכ משום דבעינן מקרי אי אם הלוינו - וכמו משא באמרו ב"ה בשמו דלא בא קודם שמא אינן נוטלות כאן הבה משום דמקרי אי אם הלוינו

3. ע"ל בעמ' סוטה כהן שמקשה מפ"ב מ"ה ור' מאיר לו' הרי ושמא הרי עדיף - ומי כיון דאשקה הכא הבה ספק שרב אלא לומר דוש הרי עדיף

4. מכן הרוש ישלם עדיף היאך כונת הרמב"ם לפי משר הרוש הש הרי"ן אם בפ"ב ומודעת טיעת הרי מבני טיעת - משום דלגבי איסורים אב מבני טיעת הרי דיבם - אב משום מבא בנאסרת לאחרקוס לבעלה (אלים בעומדת טיעת הרי) משום בסוטה הרי מ"ל דלגבי אלים מ"ל טיעת הרי דיבם - ואב הבה לגבי כאן הבה לא מבני

5. ולבורה הי אלא לפמשל בהבדשים הביא דמ"ל ב' אי אם פרישתו אין מאיר אלא בטיעת הרי - וכיון דבי הבמס בסוטה ל"מ טיעת הרי משום לא הוי אם פרישתו - אבל ל"ל לומר כן מביא בקשה הבמס רק אליבא דר"מ ולפי מאיר הקשה אליבא דר"מ הוי אם פרישתו

6. ע"ל הרשב"ם בענין ע"ל. שמשמע בסוגי אם פרישתו מאיר בלי

רגעים שפרוז אבל הכי בחנלב ספר עם לפניך בעלם
ומעלבן - ויש לי לשון כולנו הרשיו היא באולם
הקיומי אמים בנלב בספר לפניך מבני לשון
דוש דרי עדיין אלב נימא אב באולם פרעה
ב ובנה הבת הלוי ביאר טיעמא בעמוד באולם פרעה
הינו כמו בדבן עמוד מבני תבקת הקל בבירות
דרי ושמא הין מבני התבקת יוד בבירות הדוש
ואבין בעלי אל בשי אינו מעיד באולם אל
פרעה - והשמעתא ביאר בשעבר התבקת מעמוד
ומעבדים מעבדים דוש - ונבנים דין הבי טמאים
אם בשרים דרי עד - בעלים פראשון אב דרי עד
כמו לבן עמוד באב דרי עד - ומעמא הבי בשרים
בכל דרי ושמא בלי תבקת מעמוד בבירות דר עד
ס ע דבריל בסוף הבן שפי בשמא בעמוד באולם פרעה
הינו משרים בעלים ספר מעבדים מיבי ובלי ובכ שם
הלוי - ובן משעה מבשיר סי ע"ב שפי בשאפן דוש
ספר אם הי בירמון קבבת בעוד מה מעמיד
באופן בשמי אלי אם פרעה יעש בשמעה מיני
בעמוד אלים בלי בתבקת עוד בלי כבר
בירשים פראשל.
ב ויל מעמי כולנו הרשיל ובולנו כמו בשבמ בשמי בעמוד
לבנים מה ובלי.

ג ע בסעיפים בפרעה עד בשאר מעשה בדוק אלי
להבין מובלי בין עד (ע"ש דרשי בעלים בעלבין
אחר בעמוד של רובן והשב מבאר בעמוד דוב

שאם נעשה מעשה שמיטה ומסתפקים אם כשפה אל לאו
אמרינן במועשר בפרק המלבין ושל שמיטה מותרים בלי
ספק בספיקות כיון דיש ובלי איסור טבלי ואי (אלא ע"י בן דוד)
דלעקר המדבר איסור טבלי דבר אמרינן אין ספק מוציא מידי
ודאי מעלה אם כבר נעשה המעשה שמיטה אלא דבר מקרקע
ובלי איסור דאינו צאוי מה ערכשו שבבר נשמטה ומסתפקים
אם במעשה שמיטה הבא כשרה דבר לא אסמכי.
12. ראה לעצם מבא דאיתא דרשאל באלין טי, דיובבא
דבי ספק אם לשמטה הוא בסימנים אלא דיש
רוב לבטל שם הרשאל דבר ~~שם~~ שמתים מתמתים
שמתים רב בסימנים) מה אסור משום דאין ספק
מוציא מידי ודאי
13. אבל לא יכול בוגע הרשאל בעיטין דבעה כיון שמה מעשה
פרעון שור אינו לאיבו משום אל אם פרעתיב דבר
דומה לבא דאיתא ביוב דבר מעשה בשמיטה לא
אין ~~שם~~ ספק מוציא מידי ובלי דאין הספק מוציא
אלא במעשה שמיטה - אבל מכן אמר דלא
דאי הוי אי אם פרעתיב דבר לא הוי ובלי
אינו מלה - ולא הגה בסלטה כבר אי הוית מאיר
דלא הוי מתים הוי אי אם לאיבו

דיון בפסק הדין – אשרון ראוש מיכה אבל נפטר

1. עד כדי כך: שבראו ראוי ממתן בלבד בפס"ד: ניטלת מנה מכח ס"ס

2. עד כאן: הקבלו כבן שפר פגיע לבוגד ממון מ"ס ובכל שניטלת מנה היינו משתמש בלבד אינו אומרים ס"ס שמושגת משנה ניטלת כמבבה

3. בפש"ל שמעותא – אור בכונת בשרק היינו משתמשת בניטלת כמבבה היינו משתמש שלא הבא בקלב בעינו לבוגדאב ואין מנעה מפסד כמבבלה משת שמשא בקלב בעינו – ובכל בין שאינה אסורה (מכח פס"ס) משנה ניטלת כמבבה

4. ובתוס' בא' נמה דאוק לא מטל הי תבנ בפרק

5. מכן הראש ישבה בפ"ל תקר מבוא אשר אינש שנעשה מפסדת כמבבה – פ"ל בשו משת המשה מנעה בשו מעשה מעלה בבלה [כמו מבבה על בר משה] משנה מפסדת – או אפ"ל בשו משת שנאסרת על בלה – וכ"ה מלשון הרמ"ם

6. ומבאר סוף נפשם שוקר באשר כבן שנאסר אש ניטלת כמבבה ופשט בניטלת באמרינן מצו נכל – משמע בגב הר' דמה שנאסרת הי טיש לאסרה # וניטלת רק משת שמצו נכל

7. ועל נפ מובא בעינו ניטלת משת שנאסרה שלו יש לברש הר' אופנים – הא' בכון שאסרה אינה ראוי לאישות [ובו כמו אשה בולת מומים – או אשה בעינה ראוי להלכ] בניטלת רק משת באמרינן בנצל נכל בדמפרש על בור אבל בלאה כון שאינה ראוי לאישות הינה מפסדת כמבבה – או אפ"ל כש"ש בשמעתא (הינו בא' ב)

8. ~~ובלה מה בניטלת כמבבה~~ ונמו בתוליות בפש"ל יבתוס ונמו כונת בתוס' בכון בשאמרינן מצינת ס"ס בשמו ראוי לאישות אלא ומשר תמיד כמבבה

יש להעיר מהגדה סוטה כב: [בדוש פלוגתא דיש ודלי בתשב
שקולבה עי קיס אש נוטלת כמדבר] מהא דאיתא הכי
ר' חיים בקיס אינו יושב סמוך בדלת ומהו מקיר
שקולבת לבדה (ומיירב יפטור בשם בעל ליבא אלא
בקיס שמקשין לה את הכתלים ואינה פוטרת
בשבת) ואיכא נימא בלקיט כמדבר ליבא ספיקא ומטלא
בכמדבר
ומ אלא עיר שבשם הוא לבהמה בכמדבר אינו אלא בכמדבר
מקום ואינו הוי אלא
בהמה בלקיט

1. מבואר בסוגיא דידן כל תנאים דיש בין קדוש פסוי במאה - וכן מבואר בגמ' בפרק בהמות שמעבירו בקרבנות בשעת שאינו בהקרבה כלום ובקשה של בגד בירטלו ואי דבריו פסי אשרי לא בטלו, ובקשה דינו משך אד מבאלדבור ואי פסי קדוש

2. ובכן בתנאים בקשה מבמה בצפרים פמובה שם דיש בין קדוש אלא בפאסור אינו ניכר אלא הוא אמרינן בכל ביטולא דרב ואי דאדרבא בין דיש בין ביטולא מאילו שם ניכר אסור פסול נתפסק לי דינא פביטולא - והא בלא אמרינן ביטולא בכמה בפרחים

3. הינו משום פסי ראוי בשרבו

3. ובתוס' בנזיר ל"ד, ובגיטין ובפסחים ט, פי' לגמרא בין קדוש דאינו ניכר - ובבינא אבא ובפמ"ג ביארו בשיטת הרמב"ם דיש כמה פרטים בדבר פמבטלים לא הוי קדוש מ"מ בהבין ~~משבו~~ לקדוש נפיינו בגון בעלים מתנם הבאוי להתבבד וכבוכ ומשקה בין דיש אלו בין קדוש לא בטלי

4. ויש לתקור בדינא בקדוש - בין פפאבנים הוא בספק פאוקבר אסורא בבמבינו כמה אומרות בו לענין אשת אלו וספיקא פאורמא אם לשטת בנים הוי לאומרא מבמ"ב לא מבני בו בדרור של רוב אל בין פפאבנים הוא ~~בלא~~ פאיבוט בקדוש מותר כמחבר

5. הפמ"ג בסי' נקו נסתפק אם תבקה אל קבור מבני בקדוש

6. ולבאורה יש לתלות ספיקא דתקבורה בין אם הוא אמרינן בדרור ספוקא פאוקבר אסרא - אי בין פדרור דרור פלא לא כיש השאר בדרורים - אבל אי הוי פאיבוט הקדוש מותר כמחבר אבל יבנו בדרורים כבר כאר ספק פמבנן שארם בדרורים

7. הטעם הבטלה הרבה ע"ד הגרא"ל פסיס פפי' ~~פלא~~ בא

בלא כלום בשביל שנים שעברו בחלון - ווכן בדיוק שיבה
צבע תקר כלשהו הבוטות יום הדמים ב"ל בכוון בסקנן
על כל מנסה מנסה בשביל כשף מטאה כל בפרש משונה
יש בין בעשפה - והבינו דאי בינין כן בשאל מבנאל
בשאל לרשבאל בשאל בוטות מנסה קטנה למנסה בבלה
אלם בבאה ליש כל בפרוש אלאו עד ב"ל דמים דמים כלל
ל"ב מטאה בשנאל בשובן בחלון
ל אור ל"ל שבשו המתלוקות הבן ומס - בשבן סובר ב"ל שמאל בבקלו
בבשב הבוישן בואמ + (ממולאו ל"ב שמבאו הבוסרו ינבר) ומשמה
מבני בוטלו בדור בשבאל אונן מברים הבנובות אלאו -
אמרינן בנאל בשבאל בחלון - מבאלו בסמס סודדים בבשב
הבל ומשמה ליש בוטלו אלם בוו בקולו

ט' אדר ראשון

בטעמו באיברא לב רבא
מאמר מרן הרב יעקב יצחק

1. בטעמו איתא אלא דרך הנישואין בתולות הוא כיון בלא קלא אינשי לב רבא ובן בתולה ובתולות לא' ובו הוא ובן הנערה מדברה ובן בעבה-רבה ובתולות. ולא מאליו ובו הוא ובת מינה

2. מסתברה כונת הגר' דברי רבי רבא בעבד רבא דאמרינן דבר בתולות ישלם קנס אם נמצא דברי בתולה הוי סתירה לדבר משנה דאמרינן דבעינן שלא יהיה הדבר - ובנה מתוס' בב"מ, ברבא אונס דבר לב מקרי רבה- וסברא כפי איתא בראשי בתולות בשם אדשי יש לנו דבר ומוקדים אם הי' כבר מתולים או נשתנה מדינא בתנקה אמרינן דבה כן לשלם - בשלב אומרים דבר שנאשים בן תנקה.

3. ז"ל בתבואות שדר בבבא בתרא סי' ל' ובמה שפליג עליו הרמב"ם בית שם

4. נראה דל' שמואל שדר ביאר כונת הגר' דכיון דמדין שאלה מן הדבר לעבדי דבר אל הנשים שאינה בן הדבר לעבדי דבר אמר לו' הקדים הדברות שיאר דכונתם דבדי סוף אמר

5. ובנה ובאר הגר' דאמרינן רבא גוסס לחיים ורבא בעבדי ישראל ובנה לו תשרין בדרכא דעלמא אפני שבשלב הי' בטעמו אמר דבינו כיון שדבר לנה אינו דבורין לתקור מה בתנאים

6. ותה אפלו שבדו כונת הבאים כיון דיש לה מיש דמות דבינו לתקון מה הבמות שש לבם מיש במות ולא לשבר רבא דבון כשדרות

7. ונראה הי' אפלו שבדו כונתם הגר' דבתאנות שאין לבם קנס הי' סוף הבי' ודבעינן לתקור בסוף בב ושבלים. דבבא פשלמות - ואין אינו לבדם כן דבא מתר שאר הגר' פרוב נשל הנישאות הי בתולות ורבא בתולות אין לבם קנס אינו מוכרת דבר התאנות שאין לבם קנס הי' אלמנת דבל לבם

בבאיות בשלמה הי יותר בשביל מהמיות אלמנות - יותר שבאו
פעמים דרוך בתחלתו ובסוף לא אימרו יאל. ישנו אלמנות
באמנות שאין קשר הלוקחים מבני. בדברים מאוחר מה שאנה
בקטנות)
ו. ובנה אבל

מיגו באופטורי משערה

ליל אבא ז"ל

1. הרימנגש השערות הזה בלי מיגו לאופטורי משערה משערת השמרים בשביל לישרר על טענת נאנסו אלים באות לי מיגו שבאנשתיו והביא עוד ראי ממופש במקבלת דאיר לי מיגו בלבדים - והרמב"ן הקשה שבמקרים סייעתי שם תובעת שמשמע שאינו נאמן מטעם מיגו שבשעה - ופי' תי' שבהם הי מיגו אנקה דגי טענת מפסיד ממון ומשה אי לאו טענה שבעצם הי נאמן - אבל מ"מ קשה על הרימנגש האיך הביא ראי ממופש במקבלת לא ליהו מיגו

2. הכן ובני הקשה על רבה מרוש פירקין שנאמן בלקחתיו מיגו בלבדים ונאמן בבא בני עיר שבעלי חושאן אלים בשלבים הוי מיגו שבעצם ותי שמבלי מיגו שבעצם רק לענין ממון נאמן לענין שעות

3. ומהרבי בשם הגאון הקשה דאל אומרת כלבה שלי ואל אומר אבי שלי מפני אינו נאמן על אבי במיגו ומה שבשי מיגו ממון לממון ובקשה הא רבה בקשה בכל מופש במקבלת ~~~~ הביא נאמן במיגו אלים שבשי ממון לממון - ותי שעשרה קיל - ובנ"ל בקשה שבמרה יש סברת הפוכות שבכן ובני סוברים שעשרה אמירה והמבכי סובר שקיל

4. ובעה יש לפרש מיגו הר אופנים הא שבשי בירור על עצמה השאלה - ובל שבהי כח וכבות בטענה וראי לעצם מבגד שב"ב שבהרמב"ן סובר שטענת התנרתי רק משום שאנו יכולים לטעון נאנסו ואפי' לשיטת הרמב"ם שלא טענת נאנסו ומ"מ טענת התנרתי היא הוא אופנא. לא הי נאמן מצד בטענה אלא אי בהאמר ראי ובירור של במיגו - אלא שרי שבה. נאמן מכח שבעת בטענה

5. ובעה הט"ל באומר כל' בירור שיטת הסוברים שלא מיגו לאופטורי משערה משום שאמרינן שם הי יכול באפשר לברר מהבכרין שבהיגן שפטרה נמצא צבעת לבתבע לתפוס בירור שעות

ב) ומשנה לו הקשה ממובאה במקדש

ו. ומכן הכולל ישרה צלול הקשה מהמה בהבמ בפטרין
לי משערה משל בעמיר לי שטרו ול הכולל בפני
הירור כל בפני ומבני - ונימא גב בפרק לברר מי שערה
חלוו לב בדינו בכל הינו באפשר לברר מברכין הוי
בתקיל אם בהירור הכי הוי הירור ובאים אלל אם אי
ובאים ל"ב לברר ימכר - ואב קשה משום לא מיקו
ד. ולא בלל בהם סוברים במיקו לא הוי הירור כלל ומשנה
יש בן לברר מי שערה
ה. ובבו גב בסדר הדן ובני ~~בשאר~~ בשאר מיקוים מברכים השלה
ומשנה ל"ב לישרל אלל מיקו בשעבה לא הוי הירור ומבני
רק משל בפות הטעבה ולא יש בן לברר מי שערה
ו. ומה במיקו לא הוי הלי יש בפיון בעבשו לאמן בטעבה
בו שבר לישל הירור בהה אינבת לי הבה יטרון - ובקושה
בגה הי כמש בפי וכיון שבי בהקום בלישל הימור לבר
לישרל אב הי בשאר מיקוים בלישל הירור בפיר לישרל
ט. ובנה הכמבן ובמרבבי תי ברש בבמ בלאו מיקו ~~אל~~ מלוה
והכמבן הוסיף בבשטרין כולא שלי אינו לוקח אלא בו
מטלה ובאיב יש לפרש שטר הכמבן בבשטרין
אלי שלי מי בספק בנולב מי ידעה נתנים לו הביר
ולא בתלי הי אם טורן כתבו של נולב ספק מב תלקיל
יש לפרש בבכמבן בקשה בלישל מיקו מבא בפות הטעבה
ולא תי בהה שש לו בפות הטעבה בהמון אחרת אינו
מוקים טעמה בתלי בו - ובמרבבי הקשה בלישל מיקו
מיקו מבא הירור ולא תי באפשר בלישל הירור
באפשר שבמון לבבל אלי ולאו כולו ומשנה הקשה לא הבה
ולא תי בהירור הנבטרק לפוטרו משערה סבי הכל בפני

מבלי שיהיה לו - ובנה אפילו פעם בלמדנים שמיאן הוי בירור אינו כל
שמדבר עליה במעשה דבהו בשטות מצוה אינו נמדר אי טעמא
דבשטר הוי בעלה מצוה אלהו בנדבה טעמא של שטרך הוי מה
ומעלה אין לדיין משום דבלא שמושבע מהבירו אינו כל בשטות
פרוע במיאן שמצוה אינו נמדר יותר אי טעמא אלהו בלי
שאין שמעמא לטעמא פרעון מכח השטר אי אמרינן שיש לו בן
טעמא מהבירו גם אלא לא בבירור הוי הקשה להשמה לטעמא בלשון
ופשוט לבו טעמא דמסורים בלא מיאן לבדוקו דמא אי
טעמא בלי הבירור אלא לבדוקו רק לבדקנא ואפילו קושא
המבדרשא לו: דבהו יש חילוק בין טעמא הא אלי בבית
אירוסין הבעלה שמעה נאמנת מכח בלא מיקם אינש
אלפשי וטעמא מוכח אלי שנאמנת מכח הוי ושמעה
דבריהו שיש לה נאמנות בעלה מבדרין בעלה השלה
אי הבמיאן והבירור בעלה אל השלה מבלי לבדקו
ממוצאים בלא הבקת שפי בלי מושלם אי מיגו
שמוי בבירור בלוש הבדקנא משום אם הא שאינה
נאמנת בעלה הטעמא מוכח אל אלא במיאן אבל
אינו מבדר בעלה לשלה אלא לבדוקו

(ב) והא באינו נאמן לומר פרוע במיאן שמצוה לו בשטר כונה אמר יוסי ורבנן
הוא בשוטרים קיים בשטרים מצוה הוי בלי נאמנות של טעמא אלהו משום לו
שגנב אי בלדרכו קיים במקום שטרים מצוה

כיצד אוכל

הסרת ספק באמונה מאות מכן הפלא ישראל צפה

1. הקב"ה בא"מ מבינים כאן בדעת אמונה לא הוי אמונה אלוהית משוערת
המשמרים יש מתלבטים כלי ומנם - הרמב"ם מפרשים בפסוק משוערת
שלא שמתי כה יב - ורשי פי' בפסוק משוערת אלה בהשתי
2. אינו השוערת באמונה אלוהית מקרה אולם בלשון שוערת
שהוא לאדם בלא הוי אלוה רק כח לשמים) לא הוי אמונה אלוהית
3. ע"ב קבלה שפקיע על כ"ש משוערת הפקפוק בלשון אמונה
משוערת הפלוגה - משמע בלון לשון אמת אלא ע"י הכרה - ע"י בחינה
בלבד ושייך לומר בלשון אמונה - משמע בשוערת הפקפוק אב לא הוי
הכרה ממון והוי אב רק כח לשמים אלא מבנו אינשו בשוערת
שהוא בלשון אמונה
4. הפרשת הרבים הקשה מבוא בפירוש לימוד בלא לשקם על שוערת
הפקפוק מבוא אבל מאמר שוערת שקר
5. יש אל הלוק מגמה אמת [בפסוק אינה ממון] בלבד הרמב"ם ושוערה - בלסמה
הלוק מלבד השוערה בפסוק אסור לשמוע לפלבד לעשות אינה ממון
אלוה ריב הרבה ע"י שוערה הוי הרבה אלוהית ובפסוק המאמין
אומר - ומקם הרבה דבר אלוה פי' בכן מובת מהקבוא בלא
משקרו לא רמיות - הפלאסור הוי אסור אפשר לתבירו הרבה הא
אלוהית - אב מהן מבוא בפירוש קטן לפשה בלבד אז לא
אסור שבועת שקר - והרבה אז [~~בכון שקבר לא לאמר בהשמע~~]
הוי רע לבריות - בפסוק אם לא בלא משקרו בפסוק. לאן בנאשה לתבירו
6. אב ועוד מהן מבוא יש לפ בהמר הבא קבלה בלשון מאמר באופים
בלי שוערה - הרבה אלוהית מאמן בשוערה - ועוד מהן מבוא בטוען
טענת אמת בפרק לישבע [בלא בפשוטו שוערה בלי שוערה אינן
לבטל בפסוק מתוקר בגוף רש מרובה בשמר לא קבלו אב
הי בפרק לישבע בפוי להמאים בטוטים אלא בפסוק הוי מיפסר
בלי שוערה אין אוכל בהכון בסוב בפשוט בפשון שפמיב

אלא אם אמר אסור בלא הגבלה הרי גם לא מקנין דמי בירור בדבר

מה דנקא כשבאנו בדברים שאינה

? יש מחלוקת המפרשים מרוטרדים אם נשאר מקדש בלבל יאמר שקר ואולי נמצא שאינה אלא בשביל לשאר עוד פעם - בהמפרש פ' דרך בפרק נמצר ר' ה שאינה בקפוטה - ובהשלמה פ' בשביל לשאר עוד הפעם - אבל דמי שאינו אמרות - ונמצא בשאינה לבבא אינו נאמר לשאינה לשוקר בשביל יש כמה דאל אם נשאר שאינה לבבא בשקר אינו נשמה ושוב לא שאינה לשבר - יש טעמו הראשון בפטורה מיבתן לבטור אור ר' כפירה אלימתא

ב ויש נפ"מ בין לפסברות אם זר אבר מבינו אחשב לו שנשאר לו שאינה שקר ויש לו ר"ל עד כמה בלטרם הראשון שלא יבטרק לשאר פאיכם בירור ומסל ר' שאינה ותבשה פעם מאוחרים לי בשאינה כו אלא נאמרים לי שלא נשאר לשקר בשאלה בראשונה ולא לבבא הזה בין פטורה מיבתן לברר ר' כפירה אלימתא יבטרק לשאר

? אלא יש שרו טעמא בפשוט בב"מ פפ' בקושיא הא' הי' משאיר אינם דרשתי בבא מהיות בבלי ובאיסור שאם לבבית בלו בבא בתשיב אמתנו תשוב אשאינה בין הבירור שמשום ר' שאינה מבבה ר' אסורה בלא הגבלה בשניהם שיש אלא יש לבבא הראשון של המשנה שבפרק לבטור עדמו ר' כפירה אלימתא ~~אלא~~ ולא מבין בירורים בפרק אלא ~~כמו~~ כמו בין שאר בדין הבירור בשאינה בכפירתו אלא בדין בירור בלא הגבלה בכפירתו אלא בשאינה אינם בהשאר בכפירתו ראיה בלא הגבלה ומשנה בקשה מלא מבאר ה בפרק בהמה שאינה משלא בשאינה לזה שלמה ר' יב ראשון אינו מדבר לא הגבלה בכפירתו יש אשמתו - ומה שם בירור בפשוט בלא הגבלה

מיכל בטוניאל בת שבע אמונאל

ג' אדר א'

1. מתן הכלים יתרבה בדרגא בקשה דאם שבקשה בתמא מבנה לגלגן אינו
בסוף מכר לשעורה מפסיק בגלל תשר בכמא גו בלשון בכול לשב
אמונאל אילו לשעורה ומה שפסול לעבודה הוי משרת אביב
בגלל תשר

2. ע' בסוגל מי שמת בשטר שנמכר לתוך גלגן ~~לא נמצא~~ ובמקום הוי קרבן שהיה
~~הא~~ שפה גלגן מים בסוף בדישון שמאל בקבוץ המקום משלם בקרבן
בלבל אש מעשר כשפ - ע' בקבלת סי' מן שפה בבבל מהרי
רק בגלגן מלא באולמי בילות - וכן לאמן בעבודת אשפה, ועוש
טעמו - ע' בלמידות שבקשה בתבונה בהלבן מרעה בפסל הבסול משרת
עבירה בסול לעבודת אשפה, ועוקר שפרים מתה בפסל בסול
עבירה לפסל השטר אלו בצמן קבוע

3. ויש לדע מהו כונת הקבלת בגלגן מותש אשרב לאומנו בשר - והי
אבל בכונתו בכשטו ומ בסורים בפל בתשרב לאומנו בשר לא בנים
מלבל מאמרים וכיון שמשרב על עבירת בין אבש לעבירו אינו
לאמן לבריב על בשרים הללו כיון שאין מבקבר באיסורים בשלו
אבל אינא לומר כן בשאו הקבלת כי' באינו לאמן בל בעבד
אשפה והרש לא מי עבירה מין אשה לעבירו ראינו לתשב
לל איסור אשת איש - ואיב הי' אבל בכונתו בכיון בעולים
בבבר כשל תשרב אות ממון באיסור לא הקבלת
תשרב שיקח ממון לבריב שקר - אבל קטר בלפי מעבר
לאמן גלגן בעבות איסורים הכל גב לתשוב שמאל לקח ממון
לבריב עבות שקר - וכתב בקשה מה בא' הרים ועוד בקשה
בהים בתבונה בתוס סי' ל"ב סע' ל בפל עבר עבירה
בסלים לשעורים - הכל הי' תשרב לבבר אחר

4. בתורה בל בלו בקבלת אלא בל בתורה בסלב כשר
לעבות ובינן משרת שרש עליו בלבת בקבוק ואינו בבבר לתור

אולם בהמרכז חשוב לי מאוד על דבר אחד אדל כמו
אדם היו אנשים בפסל משרת חשש משקר כשם בהמרכז
גבוה בירור גמור בעבודת ממון ועבודה המשרה מישהו
מבוא לאמן נכון בעבודת אסרים בלבל היו הכלל בנאים
ומשרד לא בשאל היו על דבר אחר

ג. ומה שמקשה בקבלות מעבדות אשה יש בשאלת היו דבר שראוי
אלא בהתכמים הבשרו בפסל עבודת שהיו פסולה משרת נאים
אבל רשי בפסל משרת חשש משקר לאחר הנאים - גם לא
הבשרו

ד. יש בחשב הרמ"ם כמה היו בכל בפסל לעבודת פסל לשעות
היינו שנאבל מן בשריין לעבודת בדקות מאורים היו לא
הבשרה - וכמו כונת המאור רמ"ב - וכמו גם כונת הרמב
באלון מה בלעונן שאורה לימא עלון שהם בקבוק כל
לא רמ"ב בלאחר הקיבה מן מאורה לישבר וז בשם ומקל
הטהר - מלאכה דשם הגל היו חשב אלאוהים בשביל אשה
אשם אבל אי שאורת ריטוק וז בנמצאת שקשה גם ואי דבוא
בהמקו בל בלים

ה. מל באורה מבקשת הרמ"ם בפסק רשי לשאורה משל אלמנה
אולם בל"מ חשב לאחר דבר ואפשר שיבקש אי השאורה אל
מבוא בפסק אלא אל משמע המאור בשריין שם שאורה
ובדר השאלה וכמו אינו אי רשי - ובלב מה שבקשה שאפשר
מבאורים לבאורה בשם אבשר אבל ואל בבונות בלא בשר אינו בחשב
אמונה חשב אשבועה בשל בל חשב אמונה יש סמך בהו רשי שאינו
נמל לבדר אי שאורה אל בשלם משבעים אחר - ושלם אל לימא
בהמבא בריטון שם שאורה יבמ אל יש בשאמר יש בעולה
בל חשב אמונה ואבי אשבועה לבשרים בשאפשר שבחוש אבל אין

מאירעות אותו מקום שיבין בירור עי. הישועה - איך אבל בשעת הגיב
בכוון בדיש אינם הישועה הקל ולהויות שיש יותר בירור עי. שהועה עז
ומשרש לזו הי. בלא אמרים שקשרו לשקר אלו בשיבין שהועה
הם לברר השאלה ויתר ~~[illegible]~~ ונם יל טובו כונת המחס
השטר השי. בהבאורים שיבין בירור ומשיב אשר אמונה אשר
אשהועה אבל כון במון יותר קיל איבוהו הרבנים שהועה
המלון בלפי דאמר מתן תורה הי' לב ממון קיל אבל מה כון
שמאיר הישועה הוי רבו לברר השאלה ומקרי אשר אחר יתרר
השאלה ליבל איר שהועה אבל הרבנים איבו שהועה שיאל
ופרוש ואיר סלם לזו הוי מגר - מה שפקשה הגמרא
הדות הרבנים בל טלי הילק מאירות סוטה בזו הי סמך
רשי - יל שמה שפלוגבה המלרה בירור עי שהועה לשו
שבקל הישועה ממון מלו הישועה סוטה

דמוקראטיה בכפר יבנה - מבט כללי

פ' אמור ב'

1. לא תיתכן הרי אלו נאמנים בתנאי שאין קיום כלל ובקשה בפיא מבטלת משמעות פטישות בתנאי הם משתמש בפה שאסר - לא תיתכן בבקר עדיין שהי בפה שאסר

2. ובקבה הם בפה שאסר לא בהאיר לעולם שיהיה בלילה לשמוע אל בקשה כלי הם בדיני שאלות שומעים ממנם בשאלה אלא בבקר בשאלה היתה ולמחר שתי

3. ויש שבו כולם הרוב בחשיבה ל"א קיום משתמש בינינו בפה שאסר אלא בקושיות סברו בצם לא בפה שאסר בפה בקבה אחרת ולא לאלא היתה ולמחר שתי בבקבה הפלה הי סנירה לבראשונה מאה מקרי אבל בקבה אבל הכל סיף בינינו כל בקבה הפלא לא בפה שאסר לעולם הקשה בשל אמרינן בפה שאסר אם במקום אדם מהו טישות בלא בשל בשאלה במקום לא אמרינן בפה שאסר

5. ובקבה על פטישות בפנה הם בשאלה התי ולמחר שתי לי שם בברת בשאלה מחרשת אלא כל הטעם הם בלא לה לאמנות לא מרושן בכפר אמרינן בשאלה בתבל בקבה בשאלה אסרה - אבל אם יש בוכתב שאינה מרשה אלה אלא לנו לבאמינה בשאלה מרשה

6. ויש בבאצבה הי בעצם נמשה לא מבני בפה שאסר בלא בקבה בקבה סיף אל כולם הטעם בשאלה סבדי בלא הי אנוסים לא הי אנן סבדי בעצם אלא לאחר שבר לפיק בתמימות אמרינן שם אנן סבדי - ובקבה מבואר בשאלה סבדי אינו תלוי בבאצבה בפא באנוסים מאמת בפשות לי אצבה כמבואר בל יטי ומה מבואר בתמ' יא ובו, בדש אנן סבדי - ובן מבואר יטי אצבה - בבאצבה משאי אנן סבדי (נמש בראש) בבין בקשר מאיגו באמרים אצבה

7. ובקבה לפיכך יש בין שבלים בנים אלא שהי לי אנן סבדי ושבה לי אסרון בין שמגיב ובאמנים בשאלה בתמרת עבדות על בשיה יטי בבדו בשטה בבא הרי אלו נאמנים ח' בנמרות מ"ו

מקבית יעקב יא מ"ב

(1) הבא שאר נ"ב מאר בלפי הקרבן עבד הירושלמי בתרגם באמרה אל בתי ולמה רשתי
מסתפק הירושלמי כלפי - ולא דלות מן עין סוא דבמאל ולא דבמקנה עלין דבר נאמן
(2) ולא דבשדה מלוי ליה אין נאמנין - ומי אמר מתני אינו נאמן באין אמר נאמן דאמר בשמשה ושמו משר דשדה מ
אלא לו דשדה דעבד בשמה דקמאות שנאמן עבד אל הוה נאמנת ומשלה נשל עבדו משר

8 ולא היה קנין. והרשב"ם של דקאמר אל אמרינן בגלמי עבדים אלא כמאמרים
מופת בשטר שכתבו אלב לקיימו מ"מ אלא כאן עבדים נאמנים משמע
בלי נאמנות בעבדות אל הוה רק דמימשה כבעבד קיים (בפרי בלי
קיומים אלב מתנים בלבד לשלם) אלא משמע בהשאה משרה אינו אל
לאמנות עבדות - ולא הרשב"ל קנין אומר כל מאני נגלי

9 ולא הרשי שבה ומרשו נמכרו וכב בטור והשור ולא הבו שכן
מונה מבמתנ בכתב היו מונה בלאמנות שמאל הוה משל בין
עבדות - ולא הרשי המנ בשל הקאנות

(1) ולאי הדיים שאסר הקדשות בפי לא
(2) פר שאסר המקום עבדי ומנקבה על הסמוך מן סק"ל והבקרבת אחרי הרוק של
ולאחרר בל שבהל הרבות אינו סוד בשקבות בל"ג סקיוגו
שבריתי מתן מתנו בשבו לאחר מתנו הוי פר שאסר בדל
משמע עבקנ משם שלא אל פר שאסר עמני הר המקום תנקב
מאל המקום עבדי (בל כמ"ש מכן הר תכן שנטל הלבורה בפר
שאסר בבמה אל הוי פר שאסר כיון שפי בשוק לבשרו מאן
הפרמן ומשפי לו עלם לפרנל בגמן לא פר שאסר אל
ולא בנאבות ~~בקשר שלמה בקלא~~ בקמ"ב סק"ל, ומסי אל סק"ל
סי"ט סק"ל בפרי שבנת בהמה הלק פר שאסר מבני המקום
עבדי אלב בקשר בבאנוים מחמת נפשות טרומל בתנ משלה
פר שאסר בתמני המקום עבדי ומה סברו בגמ בטרומל בשו
הוי בקטנים הוי אין נאמנים משמע תנקב אל המקום פר
שאסר ומאוב - ומבאל בגמרא יל שפי כונת הגמ כמ"ש
הוי בן והדיים בלום עבדי כל בלבן קיום הבונה [לא אי
הדי"ם בשבו נקלל בגלבב מובדל בדשמוים של עבמנ אומרים לעם שלא
פסל הבגבים ע"ל

1. שטר הרי"ף ורש"י דברי ותני מעידים על אשה שפסלה לבעל - לא בבמה
ובכן שהיו בסעודה דתקבת בשעת לא אלים לבוקיא ממון
2. ולכל בשטר בתמ"ל ולא הוי כיון דבני הוחזק דבשם לבעל לגבי שאר
בבריה ממילא מבני אפי' לבוקיא ממון
3. ובעב התקבת בשעת בעבת ולא בה אוקמא - הא דיש תקבת בבעיב בנוש
בתמ"ל איתן יש) הה דיש תקבת שפוי ראוי לבעל - ור' בתמ"ל פי' מכל עבת
שבבוי בלי שרשב עבורה שמסתפקים אם פוסל עבורה צ אשה לבעל - דבמבה
ששון פי' בלשטר לא נאמן, והכלי משב פי' בלא מבני תקבה רק אם
מסתפקים אם לשב מעשב כשר אבל אם ידוע לשב מעשב כשר ל"ל
לא מבני תקבת להכשיר לעבת - משמע דבמרי ששון סובר שיש
תקבה שפוי ראוי לבעל - והכלי משב סובר שיש רק תקבת בבעיב
4. ולא בלשטר הכלי משב שיש תקבת בבעיב לא שאם שטר בלא
שמוקמינן אותו על התקבת בבעיב וכיון שהוחזק בבעיב ממילא מוציאין
ממון אבל הרי"ף סובר שלא תקבת בבעיב רק תקבת ראוי לבעל
לבוקיא ממון מצבה צ מתנאב בתקבת ממון ומשיב אינו
לבוקיא ממון - ור' ברכת שמשון ביד ושם סי' לא
5. ור' בבעל שבקשה לה הרי"ף מכב בונו - ולכאורה אינו מובן לפי דבאל מ
בעובדא דבב בונו מבני תקבה לבוקיא ממון
6. ובעב בדין הוחזק לא הה אוקמא את דבוחזק אלמנו לאיסור - אם
בנישו כיון בלבדי איסור בחזק אלמנו המגיאות בתי תלב
ממילא לוקבה אין
7. ומכוה"ת ישאב צבל פי' דמבאמרונות משמע בלב בהשמן - אבל
מבבה בלבה משמע אם. בלב הה דפי' הגיב נוסל אב קנס אבו
משום דבור בעולות מופיות דבני אלה הא. אין בלבין בחמון אמר
הרב ① מי דבוחזק דבני אלה לגבי שאר דברים - משמע דבוחזק
הוי בתמ"ל בפרט

8 אולם אלה קשה על הרוח בנימה בהתחלה מבינות הפסד בהא לאותם ממון
מבני בתקבר כשנעלם ונימא שהותם בהשגחת בעל אשה לחברה ומעלה
שהם נלוים ממון - והי אלשה לחלק בין הזה שבברר אלא בדבר
אמרינן שהותם מעלות בדבר מאלה בתקבה דברי הפוסקים אינו
לברר המעשה אלא מה שמעתה ל"ל אינו מאמר כן שהי בתקבת
אינו נמנה מבני שטמא טומאת לוקה משמע לי בתקבה לא לברר
אלא בהלשה

9 ועל שם הלה הבל עדות שהעד שהפרקי שהינו לא תקבה בין בעל
לברר אלא בשאלה מבארה שהרן לעשה מעוף כמובות יד שמבואר
שם שהרני תקבת השמה שלשה כשקבל מספק בפסל ובן מאמר יבמות טז,
בגמרא מספק בין ט

10 והי אפ"ל שבו כונת בכן בשטר הרוח שהקבל ומבי בין בגוי שבתקבה
ברר מלאות בדבר אינו לומר שהותם מעלות בדבר בדי לבו לבו
מבתקבת ממון משאל ראובן דבר בנינו הלא לא מקבל אבי מעדים לא
הבאמרים שבאדם שקר אלא שנים מעדים לא מעשה בפלוגה אינו שלמה
לא מבני בתקבת בשעת שלו לברר שלא בדבר שקר ובין שהותם שאינו מעד
שקר ממלא יש לבולטא בתקבת ממון

11 ויל בשעת בפיה הוי בהרני ומשו אלא הא במסלק בדבר ויל בתקבה מברר
מלאות בדבר לי שקר פיל ובקוסי ד"ה לה: ובלבנו

(1) ובפ"ק מן ני בדר ממון כמגמת מלו: בדבר לבתמר לו שלבדבה. בתבון קושיות
הוי הלא אל בדולם בכרם בתו ישראל דבא מאויב בתלמה ובקבה לא
עלה קושיה בבלה אינו מוכן כמת כל בלמרם בבא לבארבה מאויב
לימן לאבי בלעבה אלא שאין אלון יודעת מי הוא אבי ולא מבני בכרם
לבכרם שנבו אבי ולא שבכרם מולבו ממון-ראבשה בשנעת בשון שאלון
מספקים אלא גם בלעל אבי אלא מקבי שבכרם מולבו ממון

ב. ע' הגמרא שלמה שאמר על שיטת רש"י דאי"ל לדבר באופן דאי"כא
סס, ושאמר שארץ ג' דיל דפליכין ברור באשת ישראל כי לאוסרה
על כהן אם ימות בעלה ע' בה' רש"ל [ומשמ"ש שה בה"ש שכאן פליכין
לדבר משום לאמו דיבה (לאמרה בלו כהמשאו) כן משמע מהרי"טל"א ה. ודכין
ששנינו שקבו ב"ד ולכין בחתן משמ"ש ותקנה בנות ישראל

ע"ל מה שכתב
דשה הרי"ל

יש לע' מבוא לדיבן ד"ב קבוע הא יכל לילך לב' עדים לאמרו (ע"ל מה שכתב
ושם) ליכא לחשש בקבירת בעת ע' מס' ג. לא אי"כא ב"ד, ע' הרי"ל
שפ' בלשיטת רש"י המתק מרי פוקא באשת ישראל דבאשת כהן לא לבלשון
פוקא ביום ב' דומקרי אר שמ"ת ג' בשעות הבדק אם יש לו כן מאין
לא הטרחה ובמתן עד אמן קבירות הר"ב [לאלו לאמנות בשלבל אמל אל לשמש
ולימא בשי נפשה בלי נאמנות של ובלת לאי נפשי ובן בשלי בדר שבאתה פליכין ד"ב של ג'

ג: ביש טענות אונס בגיטין לבאורה יל בב' אנפי - הא' בשי אומנא
בלולו יבר שאונס ירי הסירה של קיום המנהג לאלי הבר שתפו
בל ומר שלא ב' לא היין אמת שלא אסיק אדעתי שקרה
לו אונס שלריך לברש [ולפיכ לבאורה אמרל בקשת רש"ל
בגיטין בל יבי לא מס' שם - דברכא יש אומנא שמלה שלא ימות
שמא בל כה שלא תשל בלי יבם - אבל הא בגיטין כיון בלא
אסיק אדעתי שלר אונסים אי"ב כונמו אם לא לאמוב מהלי לא
היין שימות פוקא מאומה אלי אי"ב שיב לא יבלי מה בשי
אומנא שנלה לברש אב' אל ימות מהיבם אחרת כיון
שמנה פוקא לל אלי לא] - ומאשי הרשב"ל אלל בסיר אמר
בב' כב' לא מעבה בירשו מעורבת מבאורים כיון בסיק
אדעתי בל אונס ומתיל [בפיכן בשיר לאמל אומנא] [ומאומנא
בובא יל בב' אובנים בפיכן שלם ב' יבר שלא אונס
לל ה' לוכן. בבל לל תנאי. לא [ומתיל אם לל בב'

אמת אולם לא היו בטוחים כמשל קושר הפי' בספר לא היו
אפי' ספק בטוח - אז יש דעי אומרים דמה שאתה
אף לא באתי היינו כאנוס אף לא ברצה לרוצח אבל לפי
קשה קושר הפי' בארץ נשיאים אפשר שגב לא הי' רצה
לרוצח - אבל לפי מובן שטר הכן הקיבוץ פרק האומר
ושטר כל הרוצחי פרק מי שאתה בל ו והשאר כאן בארץ
שאתה שתפוי הקיבוץ בתקיא אם אבלוה בתוך ל ולאלה
לא כעס מה מתקבשת בארי דינא באומרים שאינה
הוי אף אבלה לבלוה ולבב כיסה הבועל - ול בשנה
מבוגר בבתולין ריב בשל אל הבית ארץ באתה
אם מת מתוך חלי בב מה אינה מגורשת ארץ
בשנה אלא לומר שיש אומרים שלא הי' רצה שמקבל
אבא ימות עי מיתה בלש בתה איבדת לו אלא יב בין
כיון בלא אסיר אבותי בתות עי מיתה בלש אבל בשמת
אף אמות מתוך חלי בב לא חשה וכיון מל מיתה
בכסה והוי בבגד אשה שמתבה אחבא מגורשת אף
יבא אשים לתתר באינה מגורשת אף יבא שלב ארץ
בים אומרים שפי' רצה שמקבל גב לי הי' יבא בשלב אלא
כיון שלא פי' אלא כיון שמקבל באופן בב אינה מגורשת
אבל הכל יש חבות שאלה שקלל בלשון בשאת מת
הולי מה כיון שלא כיון מל אדם בכסה אינה מגורשת
בבי ט תמיד בחלה בלא אסיר אבותי וכן משמר בבוא
בריא בבתולין ריב שפי' בכסה לו בהמתבמו
בשתר של הי' שמה בבלי.

(1) וכך בשם בהפיאל בשם ר' בנה ובריטליא ז"ל מעם

(ה)

ב"ה. פירסם אשתו נפה - ע' בשם שפ' טעמא דאלים פרקינא דאמרים
הינו דאל מקרי הגיר אמן משיב בתלה הוא מקרי בבבר
הגיר הנמן אלא מקרה אירע שמעכבו מלינשא ובגעת
אמן מאריב לים מצוות - ופי' בסמבה שפשו הינו בבבר
הגיר הנמן מילא מאריב אבו גם שטר רשי' מלבאהה פירסם
אשתו נפה בשעת מסתם הוי טעמא בשטר מצוות דאל מקרי
הגעת אמן כיון שיש לה מסת קבוע בות אם אינו לומר
דלית מקרי הגעת אמן בלישנון - ויש לע' מה אפשר אם
יש לה מסת קבועה בות מלא בזמנם אמר מתחילין
בהגעת אמן וכ"ע

ב"ה. דמס' בר אלר הוא - אברהם מארבאן נ"י בקשה לפי המבואר
באור שמח פי' בל"ט מכל אישות בשמוד מצוות בהגעת אמן
הוי אור אבל יום לא הרגשה כלום אבל יפטור מצוות
אפי' חלה לאחר הגעת אמן בשעות אינו לחול אלו אור מצוות
בשנה הוי אנוס - ומורי הר"ר בנ"ל ת"ל בגיל בבו אור אבל הכל
יש לומר סיבת האיר הוי לא שאל כלום ביום הבגעת אמן
ע' הרא"ש ובמאמר פרק ג' סי' כב, ובאמת לקמן קלינ"ה שמב

בי. רבא שאל לי היכן לפי המבואר בר"מ בדעה בפן
לא טעה הקב"ה בשני אופן ביום אחרון בשבת הרשע
ביאה של יום משאובו לבין וכלים ניצון רפ"ל
והרשע ביאה ע"אופלא הרשע ביאה-לפיכ יש לעל אל
מלה ביום ראשון ואחר נעשה אל מקרי הרשע ביאה
של יום לואפשר בלבד בפרק מבעיר בר"מ בהמעבר
ובן מבואר בברכת שמונה עשרה סדרים וטלים
ראשון ו בזמרה מאמר אחר ומה אינו רוצה לבוא מא אינה
מעורשת בדיוני מקרי אי ביאה (ויש לעל לפי
דפסקיו מעבר הא לאו הי' יום של אל ביאה בשבת בשבת
לאו הי' יכל לבוא-נמוך יש לעל אם יום ל' נפלה בשבת
וניגנה ביום ל' בפני עבדים אל מאיבת סקילה לשוטר
הרע בשלבין קיום בפועל

בי. ע' בדעה שפ' לפטר במס' בל ט. בגבעת הבדים אל הפ' מקרי בנות
בדבים ובכך מה שאינם יבמים אל בי' מתנו אי בדבון לבאות
מא הי' שפ' עבדים לאבודא אל המעשה בנות כמו בבט
ספק קרוב לו בכך שמעתי מאדון הי' שלו שלו) אבל יש לע'
המשב המס' בי יש טעם מוכר אל (אלא כיון שאל טעם
כן לא מספקין בנפ לעשות לס"ס) אם פ מקרי עבדות
לאבודא אל המעשה בנות ע"י מה שלא אמרה בפעות מ"
בהשפע בפני בבותנקה בפ בשבנות בעלם בפני ע' מעשה
בגופם מא לוקין אל

ביאור באונס ופתוי

מהר"ן פרק יא: בד"ה אמנם לאחר פשט זה הוי רושם להורגם - לאו דווקא
בקשה בלבד הוי לקרשת בעה"ב הרגש הלב הוא מושב
לבעל מ"ל אי דבין בעל הוא לא בקבלה הוא מושב
בהאיסור הוא הוי איסור הנאה אי משגל הוא
יש מעלות הוא לבד מה ומה משמשת בתורה מתוך שכל הנפש
וכל שכן הוי בשעה להמס אם שלמה לבעלה אי הוי
משגל בלבד בלא ישראל ואפי' אם הוא בנערה
מושב אז משגל את לאשתו לך אז משגל שמאל
אחרים ולא אם בעה"ב בקשה בשביל נבעלת בין
משגל בהקשר הוא יש עלה בנפש בשביל זמנו אי
מסרה אין לאנוס ולא בקשה בלבד הוי רושם להורגם.

בפטור באונס בלבדן מלגנב מוכח מאמר הוא דלא
ומבכים פה מה יסודות באלגם בש שלין בינו בינה ואין מ"מ
אם אבר אינו נכנס בשני אנוס - מלאורה יש לא אינה אלוק יש בין
אדם שאנסו אונס ממון לבדבדי הוי אביב יותר ממונו מעופו בגמ
אם אבר נכנס ובין אונס ביותר אלגם בגמרא לאסור את בשר אם
אבר אינו נכנס מפטורו בגנבה - אבל מבכים הוא בגמ לא
הוי בגנבו משמע בשם אינו שלין בינו בינו מלגם אבל
בגנבה מלגו משמע מלגם בבית כמו ואבדת את ג' לו
הוי שלין פטור אונס ומאות ביותר - מלאורה לפי שיטת
בבית בלבד אלא בהו בואבדת והיות בגמ בפרק בפש הוי
משמע מאד תנית אם מאי תנית הוי סברו שלו תשו הוא

דומי הרש אם אדר והרב יתמיד המיתה והיה הע"ז בלמטן
מרגימה ובמו דמלגדה מיד שקשרו אותה כמ"ש ברי"ש שפ"ל

ברש פה מהל' יסודות הת"ל - ואדל שנין ממיתן אפ' הרב דגנ"ב - ולאחר
ממלך ומלגדה - ומרן ברוש ישבה נ"ל פ' פשטת ברש
כמו הבאל המאור פאירה באונס לא מיתה כמעשה עבירה
ותיובא דמעיקרא נפש הוי לשון בקדוש השם אלא מאחר
מוקדש דפרי ברש - דמשיב אפ' הרב - דמרגימה לא הוי מעשה
עבירה לאחר אלא עבירה הוי דמה שבמיתת נפש מישראל מלאומה
ע"ל ליכא פטור אונס אפ' הוי אינו מתיר מיתה ואל הרוא
רא' ממלך דפרש הוי רשאה ע"ל ומה שהו בעל לגמרא
ע"ל מפסוק דמלגדה אפשר דפטור אונס לא הוי רק אל
מעשה עבירה אבל מיתה כמעשה עבירה באונס אבל הע"ל
ד"ל דפטור הוי איסור הנאה [פרפ' מתוסק מתיר]
ע"ל לא מהני סברת דמעשה באונס לא מיתה כמעשה
עבירה

דומי דבש אוף אדר ובדרך יתמיד דמיתב והיב בע"ר בלמדן
מרבינה ובהו בעלנדה מיר שקשדו אורב כמ"ש ברי"ש שפ"ל

ברש פה מבל יסודות הל - נאדל שיון ממיתן אפ' הדרך דגנ"ב - ולמד
ממלך ומלונדה - ומרן ברוש ישיבה נ"ל פ' פשטת ברש
כמו הבאל במאור פאירה באונס לא מישר כמעשה עבירה
ותיובא דמסירת נפש הוי לשון בקבוש הש אל מאד
מובנים בפרי ברש - דמשר אפ' הדרך - דמרליבה לא הוי מעשה
עבירה לחוד אלא עבירה הוי דמה קבמית נפש מישראל לעבודה
ע"ל לימו בטור אונס אפ' הכי אינו מתיב מיתב ועל הדיא
רא' ממלך בשלא הוי רשאה ע"ל ומה שהו בלבד לחוד
ע"ל מפסוק בעלנדה אבשר בטור אונס לא הוי רק על
מעשה עבירה אלא מישר כמעשה עבירה באונס אבל בע"ר
ב"ל בפיסוד הכי איסור הנאה [בפ' מעשק מתיב]
ע"ל לא מבני סברת במעשה באונס לא מישר כמעשה
עבירה

הסוגיא דאבילות

מתני' מי שאבל אביו ואם ונמצא דתיהו בדרך משתה ואבין הוי משקה דבתירו אונגות ושם מלות דרדר הושענא [כמדבר דשמא] יל שבתירו רק האונגות בקיל אבל לא האבילות בל' (ארץ בלי אסור תשמש ביום ל' יל בדרך הושענא בפני שמתה ימרה אסרו) ומה שבתירו כניסה בל' ארץ דאמרינן בשבילות בל' תמיד מאונגות - אלא התירו לכנוס בשפוא אונן דמתה עשר קרוביו יל שם אומר מלא אמר בפלא יכנוס בשפוא אונן יבמה ל' ימי אבילות (ג) המשך בל' ח

יש לעי' מהגי' במון במשמע בשיק נישאין ארץ באונו מותר לדרוש את לאמר ל- תבא הוא קונה - וב' הוא מותר לבתיב - קנין מהשיא שליה סיב ל' ובן יש לשאל עלו מאד דבפני יצקבו לה ל' סק ג

מתני' ג'

עוד יש לע' בשכונה לאמר ל' באמרינן במותר לדרוש לאמר ל- בלאורה (ד) רק מהגל בינו ל' ויבא מותר לדרוש לאמר - ואם אינו מהגל לאורה יבא בפשר לתנות לל' יש בבא השדרת מי המשמש אינו מלא ל' (ב) ובאמר מתר בשם בבא קמא בבא לשטר הכנה מ' הל' בבלעדי הוא ל' הנשלח אבלת אם ומשמע יש בה ובן הנשק ומה אינו אלא המנון ל' אבילות, אלא ל' יל מותר אשמת

(ד) ולאורה ביל' או ב' אם כנס המק ל' בשר אבה אלו ל' שם אינו נמה משם כניסה מנס ההבא בשם מרל מלות לתנון שדרה - אי בבשרין בדלה בבי' לה משמע לרבל מא רבא לבתר ביאה (ב) ובאמר מתר בשם בבא קמא בבי' בין בל' בבי' ובמה אופה ההבדל בל' ביאה הפנוי כבי שתון בדל' מא בשרין אופה הבשלו לביאה - ומהו אל מבדמן דמוק בלשל בבי' מאלה בל' כנס לאמר ל' אינו משמש הנשמש עד לאמר ל' ~~[illegible]~~ בל' דבלה בלא מן סתמש

(ה) אבל ל' בתשי מנס מ' שנת שמשמע ומן שנכנס ל' מי המשמש בדלק ל' ומה אין הבלל מהגל בינו ל' עוש אות ה'

(1) ומהקרבן נמנע אות ב' לא כן וכו'

(3) והבא אחר לי' המתן שאינו כן בפרים הנשיא רק אי פרטי אלעזר אבל בנשיא אחרי מקום
אלינות כמו אבות כשם המסורת דמוקי כלומר-כה אינו דרוש ~~בשאר~~ ~~בשאר בשאר שקרו~~
~~אלינות~~ שמפרש בהבדל המאור של בלינות אלינות לשבט אחרי הבלה - וכמו מאחר
אינה בפרים שבקרבו רק בהבלה-ל בפרים פי' הכל אם, ודרוש בכל כל ו

המס'-מס'ע לי' לכי-מוזר ומתן משה אומר כמו בנגיע-ו המס' שאתה
מאו בכ' יותר מתלק כין אמן למועד-ל' שמבואר המוק בשאמר בשאינו
מבשר לבן הי משוש מלחמה שמחה והבאי לבן יעבר שמחת
כן משמע מבקו בלמיבן לבדק מלחמה מרשמה ובאו מוכת מבגד
של בשלמה שמחת אמן בומה למלחמה רגל באלה לנקמי בנקמ
במלחמה מגל ובאו כולם בהמס' כאן אבל כבינו בשינו נכנס אלעזר
כמשל יל כל אלפו - הא' במלחמה שמחת אמן בומה המלחמה אבלמ
(ע' המס' הרוש כאן דמה שבקשה ל שלא הבפ"ג) אלב באו מוכת
מבגד במ"ק בשיקם שמח - לפשר בכי סל בכגל בשיי לאמן
שמחה אל שמח בשיי לאמן מלחמה אינו נכנס כו בינו אלעזר
(לא ~~הל~~ משמש המלחמה בפרט אלקבלמו בשבכי) אלב יש לתלק
כין כגל בגיב וכין כגל בשיק - ונמי מקום לי' ג' בפר ושמוא בשלמין
הינו כתבו לגבי אלעזר בשלמו אל לגבי אלעזר בשרבסיו אל המלחמה
בפרטה לבן הי ביטל שמחה לגמרי לא מתלקים

(2) ומרוש

לאחרה לשלח הרש בשאינו מוכר לבעל בל במה שאמרנו ~~ומרוש~~ הינו מאמר
בא בחלוש בפסק כן פה מבל אל - אל מוכת בפחד לשלח הרש פלי
במשם בא בחלוש אל בבור לשם כין הנשים ובל
(3) ואינו כן בפרים פסק רק בקרבה לשמשם בבית אבי

אמר כנ"ל

לשלח הרש והרש אלעזר בשאר קרובים מוכר הנפש לתופס ובאים
אל מקבל לי' אבלות משמע שמעיקר בבינו אין לי' המשם בחמה
לי' אבלות כן בלילה בפסק מקבלים לי' אבלות ובו' רק מקנמו
בבכן בשמן לי' אבלות (1) שבאחרה מרשה. לא כן בפרי בשרבן כאן
בפי לשמוע לקבל ואל אל לאחר הבלה עיקר בבינו אינו בחמה
האבלות אלא משם מקנמו בבכן אל מפרש שבתה בלי הבלה

ומה שמעמד הבית הזה בשבילי שלמעשה נובע הרבה אינם בחמת לא כדי הבל מאור
לי שבראו הזה משרק הסתכלות של אבילות אינם בלבד אבילות
בעצם בבאו ל ימי משתה הוי ימי שמחה [ע' מו' מוק כאן] ע' רלג ושק
כיש שמור שמלקים בהבכה מ

ומהבאים מוק סי' פ"ג משמע בקיומו בשר ביבן בשמחין לשמח באבילות
בדינו שמחין לחתן ולה לכנוס למופה [ובבאים לשלמה הוא בעקבב שמעקר
בדינו נשמה באבילות] אל לשלמה הבית לי בשלמה בקיומו הוי גם מופה
בלילה בחבינו אינו בחמה מה הקילו בחתן בשמחה

והנה משל הבית הוא בבאים בלבב חתן שמח אבינו נגד בין בלו ובין לא בל-
לשלמה הבית מובן במשל לא בל בבון בשני הקנאו בשבין בשמן ל ימי אבילות
לי בחקנו אל בלו בל אל הבאים הוא בעקבב שמר סודר בבבל אינו
הלה עד שבלל אל עד מיד הבאו שקובים ל ימי אבילות ומובת ומבאים
בים בין בבשה משם ילשו הקבו אל באבילות

ש שור באינו כן בשבא מבטור בשר בבשי סודר אל בשלמה המאנים בבאבילות יוף באשון
שאומרת מתמש בעמידו בבריבים כבי שיתקבל ל ימי המשתה - ואפל לפי המבטור
בבבינו ירומה הבא בעקבב שמר [נכל לא אמנא הא שמה למדו ל ימי המשתה] משמע
בשעם שבאו המלב של שמה מתבו ל ימי המשתה אל לי שמו בוקה בשי אם בבר בל
בעיה ומו המלב של שמה ויש מלון מאו בל ימי המשתה בשם עקרו מבמה אבילות
בדומיה אבל אם לא הי מאוה ל ימי המשתה לא הי עקרה אבילות יוף באשון

קמיל אלאו פיו

ולאמיר הביא את הכמה שאנשי כפר
בוי גב ברכב אמתים ועשרים ל- ואשמאל
אי הכמה הי סודרי כפרים והי אופשר
לאמר שבעלים בקרקע שבקבלות ב
מקנים הי לברך האוב ועד יש מטרע
של ל ברכות ובבי לברך דמן
שמחות ברכת אנשי כפר - אבל
מבואר מפרמ"ן דבא בוי משתמ
ביבוי בשמחה מאשר דאל באו פא
בלולה מדברים בשלום ל הוים
אב הליב מתקינן הקרא שאל ל
עסקי מקיל יש חיבי ברכה המקבלת
ואלו המנין ברכות אלו ביבוי
ומיעט בשמחה

8 ועל דשם שבריא שרת הלא דיל לברך ל
ברכת אבי לאמר מן הברה וכאב מלן מיומר
בהברכה אינה נקלה אלו לשמות הנישאין
ומאמר שרבו ומי המשמש לימו כלן ברכה
והיא כמו ברכת אירוסין אלו ביבוי עד אחר אופה

ומה אני כ"ל דאתך כ' מי בישראל בשעה
למי שאל דרך הכבוד באמת שיל כל אמן
שאל לאשתו באמת - והקשה מכן נכנס באיש
בפרבה הוי אל שאמר לו בקשה כל ג'
מבעולר בשעניל משע פיאתו לאשתו
כול יומם עדיל בערשו משמא - יג' בעודר
בהיות הכבר הוא אל מעשה הנשאין וכל
ג' ימים עמן נשף המעשה נישאון - בעי
בשמאר שמשמים אותה מאשמרים ובעי שבע
בשי לי שרבו מנות פרבוק איש ואשה לי שמחה
ומבנה - ואינו באמר לעתבת מילר בפר נפרד
בסעבה הוי
ע"ל זה מקובש סל סעי ה' שבע ואין בלים
הבסק בין שרוסקים בכל בשאמר אור ומכל
בלי באופה

10. אב ל' שבו כונת הרן בנישאין יומא קמא סעי
הינו הברכות אל מעשה נישאין בלי פיות
ובעי גב כונת פרמבן בהברכות נמקנו אל
עבקי מקור נוש ב' מעבעות אל מעשה
נישאין נמקנו ג' ברכות - ואל ביבו בשמאר
בלי מעשה נישאין מברכים אשר ברא

11. ובמס' ביאר י"ל בקרוב במקבלות היינו מתוך
מקבלות ורבוי קבל ושמחה יתברך ברכת מקור
ומתלבשות הוי מהו הזמנים שנתקנו על עסק
מקור הכן סוד שפוי רק בזמן שנעשה בלי שאלין
ואז לפי משך אופוש שמחה בלמא אינו אמ"
ורבוי שמחה דהא אין בשרש ו' ואז הוי הכונה
על ריבוי שמחת לדו ובגי' דומה אשר רבו לבשר
ומאה סוד שניה לב סובב מרירות - משלב הכן
סוד דנתקנו ברכת עסקי מקור מתוך קבלות רב
זמנים הוי הזמן נתעשה לישאלין - ואפי' לשאל לישאלין
אל ישמ' שמחה יש חיוב לברך על עסקי מקור
ומשלב בשר אלם בלון ברכה מה בבינין סובב
מרירות דהא השמחה להבפי
בן אבל לאותיק קשה אלם נתמיד ע"י מעשה בלשאלין
מצוה בשרין בל"ה בשמת דרבנ"ל כמבואר בלא
בשלמא אם לימא שיש אור ברכה בזמן
שמתחת לי שפעיות על לאחר ברכת המזון
כמ"ש בילקוט לך שאמר סוד בל"ה אלק
אבל - אבל אם כבר נתמיד על במעשה
לישאלין מה יפטרם

13. ואולם בכוונה המפרשים היו בהתאם לרכבה
בשרת חופה היו על שמות החופה וכל
5 ימי המשתה שלמין נשפם ונרשמים
ועלם שמות החופה ומשגב היו פעמים
לא נעמל המתן - אבל בחיות הרכבות
בשרת המשמות נתן על המעשה
נשאלין הפרטי בנעשה עכשיו ואף
ולמן הפת קיבל הרפמ"ג היו בנעמל
המתן - ולשמרה לפנ ואף שהו
לדרך לא הרכבות בשרת אז מתפשטות
לא ויעלו לדרך אוג בשבר נעמל
המתן מנישאלין הפרטי הנן

בלשון הגמרא בתאמין יש מקרי עבדים
מ"מ לדון יהא לאמתן בסקילה
לא מצינו בדין שהרי נפשה

ומה שמקשה המלאה פ"ד הל' יא
בדין אבל מת עפ"י עצמו - הרי מכן
הל שור שלו עפ"י האור שמת
בכליה לא הוצרך מעצלו אבל
מיתת הב"ד (אינם בלאו בלא יוסיף
מקרי הוצרך מעצלו) בהמיתה לאחר
הגמ"ד מקרי עבדא קטילא ואינ
לומר איסור כליה אל עבדא קטילא
אינ יל בלדינין מלקות אם יש לו
נזמנות לגרי עצמו ז"ל שהנפשה
ממילא לוקה משאינ לתמין מיתה
בדין הורגין אלא עבדא קטילא
וכה אינ לומר בלגרי עצמו הוי
עבדא קטילא

יהבאון ל'אבדון שלו"ל הי'

הערה, אבל אפשר לפרש מתוך קושיית התוספות בפ"ד בכתובות משנה ה' אות כ"ו - וע"ק שמדברים כתובות אות נ"ו

ע' ביאור הגר"א אה"ע סי' ס"ה סק"ו
והמאמר כ' אברהם שליט"א ביאור בענין
בעה שמתיאור של הכרעת הפטור
מקרבן הוי מפיגו דשוי נפש בעמה
שאומר שמצוה היתר אוסר ע"ז
הבאת קרבן דהוי אולין בעבודה
ודשוי"ט בהמה אל נאמן מפיגו דשוי
נפש כלפי עדים - אבל עכ"פ מוכח
מהמה דפיגו דשוי נפש לא הוי
רק לגבי הוראה שמורים לו
(בלפי סברתו והגבתו אסור לאשת
דבר אם - דשאל הכהן יש דין כפוי
לא בא לבורר להבינו הרבנות)
אלא הוי יודע עבודת לפי עצמו
ואפי' גבי הכהן הוי בלגבי הוראה
כדי להקרבת בלפי דינא יש
דין הלגבת עבודת שפוי נפש
[נלפ"ד אל"ל אמר שבכדי
קיים מצות אנשים ונשים
מכמישים אותם אלו לפי

ומה היו עבדה משרת בדרך משרת
והכל היו בגד ומשרה בלשון רבים
ושרי מדינת מבקין וגם אשלי על
פי כשר בקרבן
ב וקשה שיעור אין באדם בשביל אשה
ג אשה בדברים ישראל יש בשני
בינו שותפין
ואשה בשם מאדם מש נו.
אין בינו שותפין הוי משום לבדו
על הדרשן שלה
ו מפני מאדרות כ יש מנוש
בדברים שבשלו ישראל
ד יש איסורים - ואחרים בלבד
ע מקבל באין - והתירים
הוי משרת לבדה מאדם
במנש הרבה - והאיסורים
יש לו עליהם / משרת שמתם
יש לו קדם שלה הרבה / ע בשלם
על הכן - נוכל בלבן / הוי
משרת / ע אלש בם

1. שניים כל המסר

2. אלפל בין אשה בקרקפתו לבין ידעה פנים
חוץ לבגד - או לעמוד ואם מלא שערה
בפרים פחות בין לא בעמוד

3. מבוארר במוקר יבין בשעלגיפסו היו שתים
פאה ובחוק שאפו אלבשו בפני ושיר
היו שתים פאה בפני בפני סתיו פאה

4. אלו לשורה מבחוץ מבוארר כי בגד בפחות
היו אשה בפרים ובאמן היו אשה פרוצ

5. אלו יש לו אם בפנים אשה בפרים לפנות
משעה אינו נכנס פרוץ שבבית יאל

6. ובמקום בתשיל פרש אינו שלה - ובמקום
לעונות מלבד נבשה מלובה של כל הגלי -
ים בפרצ אסור לשמוע ושיר אבור
הברה ובשמחה

7. ולבורה הינו של עטיפת הבשר היו
הכבדים מחיצה ומשיר בלא שאל
שלה לשלוש היו אלמות שבבית

8. אל מוכן בפרים שבלעל בפני
מנים ובאדם בשמות ובתלת ובגד

נולד יש שלום עשה על כל
עשיתי מה דברים שם לשמש
9. אלו דברים שבלעדו שלום בית
כבית בלעדם אינו סמיכה לעבד
הבית אל הדעת ומנעו בקיום אשת
10. אלו דברים שהפר הסיא דברי סמיכה
לבית ר' יוסי בן שמעון אומר
כל טוב אין כוונתו אלא בלבד
דמנעך שמא ושלום טמא ולשלום
אלו לבבם לאבל - ואפשר בלעדם
עי הבעלה יתעלה בבית כבר
אמרתי שיאור שבבם ומשקה
דברים שבהסיא אינו נכנס
ודברים שבלעדו נכנס
לו ואפשר שגם נגלה לאדם מיום
הולדת - אבל יש לבמות דברים
לגל הו עשה אורחות עבשיו
אל הכלים הבלעדי הם אלא
ואולם לאדם בלבד תשקון

הס"ד. בגבולות ט"

[redacted]

רגלים

רש"י משנה המלך מביר רשב"ו
דגמרא אפילו לשבו עובדים עד"ז אלא
משמיע כיון כיון דנוב בתנא פופרי אבל
בשבולי אמרו בגמרא דרש"י שלא כרשמ"ן
דאין דבר שאולה בגמרא כמו שלא
במקרא דאם עיקר בא אמרים דבר הרבה
פרה ובאו הרבה בשלילה עיקר בא אין
מאמרים והקשה בתוי"ט אל תרי במאה
נגיר דאין שון ספק דבר ביניהם לעיקר
ירושלמי אומר דתלוי בשעות
בית אמיתי תלוי מחוקק מקשים דתלוי
בבקיעות שלה מבירת דאין הבינמי
תלוי בבקיעות אלא רשה עד רש"
בית אמתי תלוי. כיון בגמרא נשבה אין
שבית אומרים בשעות אין בגמרא בתוספתא
תשבו בשעות אין בגמרא בתוספתא שלא בקיעות
אלא אומרים דאין תלוי בבקיעות דאין שבית
ומסתמא הגמרא מקום פרה ובשעה אין
שעות ביום ירח פרה בבקיעות בגמרא
תשבו ירח דאין אומרים שעות מעות אין כל
בתורה יקרה יקרה הרח ונירוש תמסור

בוש מלוקן בין אדם מיתם ומדם מכוב
בהמה מיתם תלוי על המדשם רובם
הנעשה (בהיגן אדם אשר נאנס את
אשת כעבו מות יומת) אלא שש בין
בבני בעלן עונשם אלא אלב מצטרפים
משלם בחדר מלקות הוי דמים שדבר
על האשכבה - אלב לא בלבדי מלקות כין
בלבדי עלמו יש לו בין עבות בפנו
אבור הבושה ואלב לבדי עלמו אנו
מאוחרים שדבר על האשכבה- משם לוקה
אבל בעשה אדם בהאדם מיתם תלוי בדמה
שנשכבה שהמלוות נעשה בהיות אלא
ודע לא בין עבות משם אין ומתמן

1. מדוע הגר בכשרים פ"ח מברכים ג' ברכות
ובפסולין פ"ג מדוע שבשמה ה' מעין ג' מהני
ונשאל דמי
דאיתא ת"ר אשי אקלע לדי רב כהנא ומאן
קמא דריך בטלבו מבאן ואילך אי אפשר פ"ח
דריך בטלבו ואי לא אפשר שמה בטלמא הוא
מברך שבשלש ונשאל דמי

~~2. ע"כ דין שמבטל דאי מה~~

2. דפי' ב"ג יש מתלבטים הרבה אמנים שיטת
הבה"ג והרמב"ן ב"ג היו מישתדכים
בשדולו אז עכ"פ ראוי לברכות שבשמים אלו
בלי הבדלה - ומשמע מקרא שיש מ"ב פ"ח
2. שיטת הגיא פ"ב מבלי ברכות - אבל אל היו
אולמים אחרים שלא שמעו הברכה לנשואין בשעת
נישואין מדברים בשדולא אחר הברכה המעין
שהיו בברכות בשביל שמדברים בשעת נשואין
והוא שבעי"ל -

3. ו"ל ביחוק בשלמן ס"ב אות כ"ב שהוא כעת
הגיא ב"ג דין הברכות אלו לברך את הבעלים
שבלבו ובשביל אבל נמצאים בכפר לא
בלאבלים מה בצפרת אחרון ירושלים

ומביא בשם מושל אל אל: שאל כשבא לברכות
מברות אבותינו הכיוון לברכה כמן שמתחיל
לב ומי כמוהם ובא במדרש והאמת
שמעתי ומונים אמן המובאים לו בתמצית
ברכו את בתוך וכיון שברכה ביל יבאו
ולא מלכן בשם בא שאל שמעו לכמן בברכה
הרי לא ברכו לכמן כיצמן ומאומרים
לברכה מלכן עמש המברך ומברכה
יכה שמעתים ויבאים ומי אחרת
ב. ע"ב כן שפיר מבו בלי ובוא שבאו בא
באשר ברכו לא הי ברכה אמתים ואל
ל' ומים מלבינו הם אי אימלה מברך
כלבו בלבבו כמאלה לישאין כמו
אי לא מאי בשמה ברכן ל' לברכה
לימא משם לישאין בלישאין ימא
קמא סגי אלא לרבוי שמתב כמאי
6 ויש לא מבו כונה בלבבו כמאלה
לישאין בלא בסמר הכרח בשם בשבין
לברך של הלישאין מתב בשם בלישאין
ימא קמא סגי בהכרח לא הי ימא

(3) סוגיה כב:

(5) ר"ל דאמר שלב איירב אמ"ל שבת ובל - שבו הבאר ובמנוחה
ונאבל בקשיא ~~[illegible]~~ ולפירוש הראשונות ולשאמר
הגיעוק קליעה ואגוזים אין כאן דברכסיא ומ"מ מחייב
מבית דיעלה ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

הנבואה המקום שאין אשה מגדל זולת באמרה מפסר הראב"ד אלו משמע
דיש אומר אשה הרבה יש ומפורסמת ונביאות ונמצאו אם בלבדו תכמות בנבואה
ומפורסמת הוי עקירה בפסר מבית בשאלת [ולפי] מוכן מגדל הרבה
אולם לתנון ל' דברון שבבר ונקבר תוכיח בנבואה ומפורסמת ממילא
ובל לקרוא צה לשם אלהות

רבינו מוקס"ג מי שטות הריל בהלכות יום הראשון באורמת במרי אמר דיבון בדבר
דיום ופורש בלילה וקורה אות מנו לאחר ובנב שטות הריל בהלכות יום הראשון
בהי באורמת היינו לאחר הקבורה ואם שלפון לדעת בלילה אלא דיום אלא
בלילה אלהות [לי' ל' יונב פנ בדברות] קרוי הקבורה ~~לל בהאורמת~~ ~~בה~~ ואיסורא
בתשמיש הוי משום קלות ראש ונלמל המת ודבר לרבות אילוק בין חוף אדון בלילה
ויל בהבדר הריל דאכל אלה אשה בהלכות יום המיתה ומשנה לאו הי' שייך
להתנבא בנ' ימי המשתה יום דהיו עשו נ' ימי המשתה ברגל בפרי ימי שמחה
ומשנה כיון בלוש לחול נ' ימי המשתה דמו האופה והדיומא בלילה - וש
לו המשל הרבינו בקבורה לאחר בלאורה ובלוש לקבורה מיד אחר הדיומא
כיון בלאו הוי יום מיתה

③ שור שאין בה מזרקת ל'רבמבן דאמרת המשנה [הוי הרמבן בל לב] שפ' בל. לאו הי'
רגל עשה בפרים הי' מנהגין אלהות הרגל דמלאכה ובעלות בסקל ובשלות
שלום ובל שפטו שלום - מלאורה נעלות בסקל הוי מפרים שהרבה סיא
ומוד הי' נובע - וש עוד לל' המשל הרמבן שאינו נובע רק בפרים
של שלום והיינו משום בלעתן קום ומשם אלא כיון שם עשה בשמחה
ואלו הבהיל מפלגי בפרים בלם מת לאו מת אחר תלת בקבים
בלי נמתנות בפסת ופרש הוי לאורה בקום ומשפו - ובנב יש
לל טובל המשל הרמבן לבן בלאחר מיתה יש עליו איסורי אלהות
בהאורמת דתשמיש ושמחה ונפומפל [ומ' בגמ מוסר להבדל

ומקור לזה שלא נ"ל בכונה הרים בשעת מפסק צב ומקבלים אותו כאלה בהיתר דאין ב' משעה בומקבלים הוי סרה מינהגא שלא יהא כלי לאו בלא אכלתי דאין בלמיכין קבעים מקי דקן - ונסרה הוי דל בעשה בהלכות אבל ואם אין אכילה אלא יש איסור לאו כלום אכלתי וגם אינו אלא דמה שמתיר לתמהדרא לשלב לא מליל שעשה בשרים יבשה [ויש לדי מבמה פסחים בעיש אינו נאכל אלא בשעה] - וזה בשם יתקשה סי' ב' אות ד'

משרש פתרים הוי משהו עשה [אלא בשעה אבל הוא דומה ל' משעה מכניסים אותה לתופה דומה ל' ולמו ובמין אימרו בהלכות ישתנו לאחר הקבורה אל יבא עד בלילה בשעה לימה אימרו בהלכות ובפסד סיומב לשל שבא דומה ל' מדרי ויכל להשמות עד יום ג' - ואפשר שאינו קשה בשבא מבואר שם כל לאו בהתכמים תקנו בשינו משהו אכילות בשאלות כבי שמשו הכ' יום אכילות כלמין - ובעיו בשבי בקום ומשה הוכבר לשל בשבי מלבה מן בארה

ע' ומאין דמוק לה דרוש ומאב ל' של

[6] משה מכין לי הדיר לשוטה בהאונים בלמיכין מאלינות בשאכון דומה בשאין בהלכות ולא אלמיכין רבה מוק לבו בשה בשבים בתה עשה דומב לשיטה הרים אינו לנבע אלא בשבים שלאיאל רבה ומא מבואר דבמה דרכו בשאלן אסור בהלכות בקשה אלא רבה (ע' אור שמח פ' מכל ביאת מקדש, ובהלא פ"ג מכל אל בלי) [ובתוס' מיב מוק יב שמבואר לבשה] ובנה לבאורה משיב בהלא בשעה טיבבא אסור לאכול בקשה ונסתפק אי הוי כין בהלכות או בשבין לבאורה מוכח מבשאלים בשבי רק בשבין שבאיאל ראי מאכילת אלן דומה כין אכילות משהלכות ומבבה פטיבבא אלא אין אלין שום אכילות אמא אסור בקשה כבתבואר שם דהלא - ובנה הי אלא בדיקה לומוב הרים הי מפסק בלה יטמא ובלומוב מבני אבדון הוי רק בשאין אכילות הוי דומה בשאין וכמ בקבר דהלא פ"א ב"ה מכל אכילות אל מבבשל שם משמר בשאנו אוכל משה בעשה בהלכות עוב ועל דבר בסתם לה יבא כמ שאנו נאכל בהלכות אלא רשאבה - משמר בלאן שם אנן מפסלי אלא עם בלא הוי רשאבה

ובמקרה שאלו מישהו לי בדיוק איך הכוח של שיטת האינדיבידואליות יוצר השפעה באמצעות
אלו הדוגמאות מקבלות בראיה ולפיכך לא יתרחק בפרטים של שמירה בלבד הרי
לשיטת האינדיבידואליות פשוט אין שיטת בכלל היו מי מבין להבנתו ומשתמש בפרטים
של שמירה הוי כמבטל בראיה במקום עשה (כאן נושא לדון בכל אחרונה
דיש מתלבטים האמצעים השייך הנלקח בכל שמירות אם לא מעשה בשמירה
מקרי מבטל בשאלה אל בקום ועשה)

עוד בדיוק לפי הסברים בתלי שיעור מוגש מבין מדוע לא אלו כני אדרון
אלי שיעור יותר מבנה אבילמה בדם

עוד הבנתי אבלות ד' לקמן טל-ים

(ג) המשך מצב ה'
ובכלל יש לדון מהיא הכ"ל, בכלים לבדה מסקנים ~~שאל לא קל פרי~~ דשמה ~~בעוד~~ ולהמה לבנים לשמה ג'
ועושה אם ג' ימי המשתה, ובכלים אם עשה המופה והבאה באונינות אך נכנס מתעלה
ג' ימי אבלות אל לשיטת הרמ"ם כמו שפסק הלכה בסי' שמ"ד, ועל הטה תנס שמא - ובכלים
אם נימוי בל תעבר מאונינות מעוד אינו עושה המופה והבאה מאונינות
ובכלים לשיטת הרדב"ז (הלי' לפי השם והרמ"ם) בא"א לחול ג' ימי המשתה אם
לא יבמלו - ולפי מה שלדעת המגן דמ"ק כ"ל. בשבועות הנשק ל' אינו עושה
ג' ימי המשתה מעשים שאז בכל ~~[illegible]~~ לא בדרגת ל' ~~[illegible]~~ קיל מאונינות
ומה שפקלו באונינות לבעול ובל התמירו אשה לבעול - בכמו מעשים שבדלבבו
לבעור הבאה באונינות כפי שמלו ג' ימי המשתה מיד אחר ומה לא פסיבל
מעלה בשבועות חוק ל' כיון שאינו עושה ג' ימי המשתה לא המירו הבעלה, ולא
שנמו לא סברת המחבר הרמ"ב בעושה המופה והבעלה לחתם ג' בל בדרגת
קיל מאונינות

אולם לשיטת הגר"א המבואר הרמ"ם בל"ב הבעלה שאול ל' הכ' ימי המשתה
ומה המירו הבעלה מעשים כמנן מאני וכן הוא לא המאוחר, ומה אינן בשיטת

הרי כאן מאמר לבעל אמר לו ~~משלח ידיה~~ משלח לא תהיה לך הכנסה אמר לו משלח ידך
אך ובאמרה תכנס בלי תמיד מאלינו - ומה לתנן בכנסה [כמי שאין לו לא שמשון]
כתובה אמר לו ולא דאמר אלינו [בגלל הול לפרש מעשה בעל בכסף
בפשטו שנפל אומר בבית בקברות קדש בהתבול המלכות] ובנם לפי מה שאמר
הקפ"ו קוטלר בגלל (ע לקמן יודע אות 2,3) בהרבה סוקר בכסף לא שעדכן אלינו
תמיד מאבולת לו ומה שאר הגיבו הבינה דאמר לו הינו משלח סברת הכסף
אבל לא ניתן בבינה אסור דאמר לו בסברת הלאה תכנס באבולות לו תמיד מאלינו
אך לך בלי שנה שאר כתובה הכנסה מאלינו הוא פעמ כמ"ן בדמיד אתה יתנל הלי יום
המשמש ויפרס מבולת ל

הרמ"ן: אשה נשואה - ובעלה בלוי כאן מאשים לעומתם ומולך לו לפי שיטתו
ל"מ, בעשרה הרי זן לו פי' דברים אפ"ו, בארוסה ר"מ סי' ע"ב סק"ד (וע"ע בהגהה
בקיא הוראה הפ"ג של סק"ג) בתמן דומה לעלמא פי' סתם אחרת לאוסרו דתלאה
וע"ש לא אפשר אחר בהגלות כדי שלא יעבור על האיסור תלאה - אבל לדמן
בכשרה עלמנה בלינה בן מלך ואיסור בתלאה פי' משרש לגבי דבר אפשר
בהגלות - (אבל אינ כן בהרמ"ן - ולפשט בנתנה בדין שקבע הלמנה ר' קובץ בהגהה
על ל"מ בעשרה לדשם)

הרמ"ן שבת בל"מ - מה אשת רעהו - עמ"ש: הכא הבעלה ובכל הבעלה משובה בדשקיף
משאר בלפי הלמת בכל הבעלה אסור לשון אשה מצינו (ע"ל מ"ב קכ"ב)
בא' פי' לשון אשה שמה אל' הלוך אפשר למולל מטבעה דשקיף - ע"ל דשם
סנהדרים לפי דפ' בטבעה דשקיף

(5) מתי אפשר בכלל לאסור משהו לפי כל הקו לפי חולין שם, ולא קושיא שאתה לא קונטרס בשבי סופרים אות לב

אסור בשר

מפני דבר
הי: לפרש היה דרך אם לפני היה דבר - יש לו לשון מהו כונתו - אין אפשר
אלא לפרש היה דבר לשון שמתיר אסור לדעת לעשות פרה אדומה
דבר לעשות הפלה לו ע"ז אוסר ובלא אדום מותר בשפיר לדעת יפה"ת
ע"ז דאשר הרובים שלמה

דאמר בפ מישקי כסיף ואם הוי משתמש בחלשה לי כל אדום שדע כי כסף
הקשה בשאל מתיר בשר לי באפר לוש אסור לעשות מלאכה
שלא לצורה לשרק אבל שאין בו סכנה - ומצוי הוא לפי עשות
מעשה המפיס מורסא המקום לשרא

דאמר לפני היו דבר - פי רש"י שלו רבי שאו ומלמלך ולפי - הכל מדי מלאכה
אסור - משמע בפלי פי רש"י בין משבין מעשה המקוה מלאכה
וקשה מדוע הוי יונק קיל מאינו מתכוין לרי בגב הוי
אסור רק מדברנן משם כלל הוי מלאכה המשהו לא אסור המקוה
מלאכה

~~זה יש לו לרב אלעזר בלבי אם אל~~ - מה שהי פלוס בבבלי
ברבנן הוי מעשה אבל הוא דבריה וקינבה הוי מעשה קשה
יש לו הכל הבא מסתפק הכל אם הוי מעשה אבל האורבה
אבל יכב לעיבוש מש לבוי כמעשה קשה - ואיב יש לו בבבל
אבל פעולה בא הוי כמעשה כמו בקצה - ואיב יש לו בבריה
מלב ופסל יש גרו ברבנן בבוי בלאחר יב בבריאה דאמר יומא לבן - ע"ז דבריאל
המרבצת יומא אות ב' ומלא פ"א שבבר ברגשי לבב

ואשר הוי דבר שלב מיבר בשאר בסדרקה לא הוי בסיר
בהכל בתש רואים בלאחר הסדרקה יבינן לשרים הרבה
שאדנת אלב עלם ב שיר יב ספק אם ישאר מאל
הוי בסיר ובדבש בתב עשרין - ושמרתי משמרתן בקיל

כ"ל שלא הרגיש עפ"י שלא ראוי בשביל בסר אין רצה הוי בסר
אינם בלוקח יכול לו אבל לא בשרה הלש הוי בסר שלא
אינם בלוקח לקנ אבל הוי שרה הלש

המוסר יומא לכו הל"ב ואינם בלב לקרקע סרר לא נמי הרא הכי - יש לדיין שאמר
המוסר שמקרי מתנה משום בסר (אינם בלוקח הוי נמנה לרבא הוי נמנה לדי
לדי הוי מלאכה שאינה בשמירה הוא) אבל מקרי מתנה שלא
בסר ומהו הנמי שאמרי הרא סגר כלי אלא מלאכה שאינה - ואין לומר
שמאמר סתרים בלא מכון הבסר בלא נמנה לדי כמש כלי דמש אבל מבוא טרמו
הסברא כ שמאין הרא כ שמאין סוגר. בלוקח מכון מתנה ולא לא בסר בלוקח

שם הל"ב - מיהו אינו לומר בפר מתנ כלי כין בשאר אסורי בלוקח דיינן מלאכה
מתנה מותר ונבלת אין סברא לאסור אבל שרה אלפי משברים - ובאי אי רבא
אסורי אסור מבלי משם בלוקח דיינן מלאכה מתנה אל כ כלי לגבי
אבל שרה להשמה לשאר אסורי אינם בשבאוריה שפי משם
מלאכה מתנה - ובאי קשה הראב בשטא לבו אי הוי אסור
משברים הוי בלוקח מותר בשרה הא יש כמה אפי בכבים
בלסור הישרה כאין מותר מלה בלוקח הוי מתנה ובהוי
כלאחר יבש ומתבמשש בלי הוי אסור מבלי הבלוקח אבל ערב
אסור משברים - לבארה מותר בלי בסר בלוקח מקרי בסר
אבל הוי אם מתנה כונש המוסר לדון לא שטא
כ יתרבה - ואי כונתם בהוי אסור ובכתם בשרה
משם בהוי מלאכה שאינה מה הכריחם לומר
בלסור משם שאר אסורים ① המשך

יובב ראין
דמ מזבה ה
מ מה יומא

מסכם ביניהם

ע"פ מה שנראה לנו אין כל ספק שאם בשטר הכתוב שאסור לשרוף אותו בשביל כתבים הנמצאים בקשר עקשה בהם אם אליעזר בן ר"ח, בן מאיר לעזר בן יוסי מעל יוסי בן ג' בהנים סדר בשטר רש"י בל"ב כתבים הנמצאים ואין מבדילין אותו בפני אפשר לשרוף הנמצאים

(1) המעשה מעל: בא ניסא שפסר בלילי מקרי מבוין אי קשה מבעיה שרב קיים דבארעיו בפקה ליה אחר ודב פלטין יאסון ניחוא הנכסים ל. בין מתאר מ מתאר דפסיר בלילי ואתשר בעיה שרב קיים ליה לרב דמאוכלא שאלין

ע"ז בא"ז סי' ס"ב - כתב במרדכי ברכת אירוסין מאוד וברכת נישואין מאוד
לרבן מברכין כ' פעמים בפ"ה ומי' מלאורה קשה מבא שמואל
באו"ח מ"ב באין מברכין על כל כוס אלא כשהו משתה ע"ברכת
משתה בליבו היה בשעת - ובענינים לרבן ע"ד איור הגר"א
משתה בלשון לשמחת בין הנשואים ע"ז אז - ומה שיש
הוסיף בברכא לא היו אלו משתה מיומבות בשבי אינו
אלא שלשיר לרבן על הכוס - ע"ז אמר ערבי פסחים קדי; שאין אומרים
ומה הרשיא שם והרשיב שם ואמר בגדה קדה כמ אשה

ע"ד בין כתובות שם שאין מברכין על משתה שאין לשמחה אמר
מלאכתם - וכ"ע מברכין על דבר חדש אלא בשבע ברכות
היו רבן הקהלה דוד פינס זצ"ל פנה אל לבו לברכת
אלו משתה שבר קבוני הרעמק שאלה שאלתו לא אותו
לא ליב סיק ל
בין פסחים הרוכם
לרבן שברכ

ע"ד מאורי פסחים שפקשה הגיק מברכים לאחר הנישואין
הא לא היו אופה הכלוה לגיאה ומי בלי כן אלו שמאו
ראוי לגיאה משם עצמה כל שמאו מלאכה - אבל אם
הרי הברכה תשובה לאופה ובלי במרישא משמע שם
אופה מספיק להשמיעו אופה הכלוה לגיאה

מפרל בקוני
לשמח הרים פעמים לרבן ברכת נישואין אלו שם ואמר הנישאין
במשמע מינו בשברכה אלו הו לשמחת לבו אלא על הנישאת
ליב קשה מפני קושר הפרי מהועד הא הא ומה חוב ל
הכבות על הנישאת ואין מפשמאי בשמחת בלה משוב
יש חוב אלא על אלמון - אבל הל' ומי המשמח בשמו

(1) אם להביא כן מאד פלאים הרשלו שבודפס מקנים משם המשמ
ומשנו בדפוס ל"ל משם הכ"ל הרבות בשמ המשמ - ומוכ"ל ר"ל
אמר פלאים הכ"ל בשם הכבלים שעלה בשעין לאמוכ פלאת הכ"ל הרבמ
אלא הרגלו לי בשבר קבמני הרמנים

משם שמות לקו עם אלמן ליבמ באלמון - ואפשר שמוש
שרו בפה - המנו בסתבה הראשונה בכ"ימי המשמ
ול מה מקנו סק טון שבינו בשם בפמנים שמשמש שם
מוכש להמיר מכושמ בלשמ הלמוכ ול הרבמ"ל הרינו סלהסמ
פלון מהרבמ"ל הרבמ בשר סוכבמ המנו מכושמ
מבלון משמר בפמוכ ~~הרבמ~~ ~~לשמ~~ של"ל הרבמ בשרו
נשאר לכל הי משמ המשמה אלו מקנו לשמ
והמוכ על"ל ימי המשמ הי משמ שמה המוכ
הרבלסונים שלו לשר מרן לי הינו רמ"ל מה שמ בפסק
מכושמ אין מהרבמ הכמ נשאר משמ ספק הרבמ
משמר פלגלה הי מהרבמ - והינו בשמ נשאר

ל"ל מס' מה שמקשה בספק הי הרבמ שלו ומ"ל בטרים לי
ומקשה הינו בינו - ואינו ומן בלבורה טוב לאמר הי
הרבות מון הקשה שלו בפסק

לבורה מלשון מה מלו הרבמ הינו אבוסה בפן משמר משלב
אשם מלו הרבמ ול הרבמקה קנו סה סל"ל ל"ש לל
לל"ל מהנו בלבורה הרמשו ס"ס מון פשם קנה בטרמ
אל"ל לרבמ שנינו ל הרבמ בלבורה הרשמ הרבמ
הינמ פנוי הינו שפ קנה טרמ ובינו שלו
מקנה ל הרבמ על פנוי הלוק ינינמ - ואלו
אם אל קנה ונשו מוי ~~ואמר~~ ובינמ ל הרבמ
ומלמ לבורה הלוק לימו בנבנו הל הרבמ שינק נ

ע"ז רבי פ"י בל"ו ומבל"ו אישה מפיטר לשון המצב משעת פדיתו ביבוצה
בני נישואין אמורים ומשיב הרבו כ"ג קודש וכמה מעלות של אקשה
מבמצב לעל כלבב שבגיל ראוי באיסור ארוסה הי' רק משפבנן
אמם שמיאבים אותה קודש כניסה לחופה

לאחרה יש לע"ז אם הרבת ארוסין הי' הרבת הקשת לאחרה המשמה
הוא במה מעשיה אשה של המשל והאיך שרק שמשלים ברק הרבת
המשמה [ויש לע"ז לפי כמה בחמרים ברוב האם מקבל אשה כן
יותר מהשלמו

יש לע"ז לפמשי הרים תשל"ג הל' הרבות [עיל ומי שחסר לא מל' הרבות
מברק אותה כשעברה ואין לה כסף] הרבה המאוחר לחברתה
אם פיות הברוק ומשה מעלה אבל אם פיות הה בלי ברוק
ועוד יש לע"ז אם רשי סובר כהרים ממה שהאריך רשי שם הרבות על קבר
הביולם בחארה יש פין הספק - ומכן הל' שאר שלטול הבאה לי' הרבו בעדה
פסולים שבגיל שעלת לה הבלו מעלון בהרבת הנשמה ג"כ פליגה

ע"ז מרבה עדה פיתוש סק סי' נ"ל

ראין ל' ומי המשמה [בפומה מם אלמנה] אם הם מסעדים מבאיר
הרבה אל מהאיר שמתם שמאוחר לשמת אשמה-ע"ז דין (ה. דרש
הב"ה אמת הבעלה) שבגיל רשל הני מגלו שבגיל ראוי [מבעד
בלנים ל' ומי המשמה] בהאור מעשו הבעלה} ~~לשמת~~ ויש פליגה ל'

ימים לשתה - משתה באשר היה לשתה מתיה לעשה לאנשים ובן משתה בדרושלמי הרבה גלגלו עבודות אותה בתורה לשתה אין גלוי בברכה על הכפרות רוצה דיוק שאל במשתה מין אל בב' ימי משתה ובמקום גלוי בהתורה לשתה - כלל דבשי בל הר [לחתר לשבוע לאחרים] ומבמרבשיא ב' בפי בקר מרבי בגלמלה. ומה אבא ב' ימי המשתה לשתה בפי ימי המשתה גלוים בהתורה בדרכם וכן משתה משכאים מבינו יהיה הבא בקבלה סו שאר בפי בפי ב' ימי משתה משלמין אותם הל דרכות [בתנים בגלה] או אחר הבעיה בגלל - משתה בפי ב' ימי משתה גלוי הנשמות לבו. וכל משרים לה משל דרכות הל ט' בהתור שקשה אלמתם אבא ב' ימי המשתה וכיון מבמרבשיא בל ב' שבקשה על מנוס בל ב' באבא בין שקבו על בחור שקשה אלמלה אלם בשב ב' לדרכם (לשמה) - וכל בבשיל הנשמה בו וכל בלמיבי הדר יהב שבמשתה גלוי בדרכם

משל בדנ'

משל הין בשלון מבדבין על מלשה שאין לשמה מאר מלאכתם אל מה הין סגרו בקבושין הוי גלה משמלה מחשב אחר בלם מבדבין בשרת נשאלין כיון שש בדחק רב מבלבלין - אבל המרבי שבאבו לה לבטלה בלבת סגר בבלם מבלה הוי נשאלין בבלים הבאים לפור ומשנה ב' ב' אחרת בל מה שאין מבדבין בשרת נשאלין

ראוי לא לעשות בחנוכה
בעד שעושים הנרות קבוע סתם לקטן שאכל ובשרת דברים לעשות
אבל רב ספיקות אם אכילה את בשרה היו המתרה (על דאכול אוכל)
ומה לי היתר בלבד הי לו לבעשות אם אכל בשרת ודרך המוש
אם הוכל מתוך לומר כלפי - ויש אוד לבקשות מכל מלקין
אין שרת אם שכח כלפי בדרך לאכר ודרמ אל לומר
ובמילוק בשרת יש תוך אכילה ומשה בתקון נוסח מיוחד
לדרך משאל דרמ - ובקב תוך אכלה שרת הוי כמאשה
אכילה על בשרה והרואי בשלמו לאכל ערב שרת
כדי שיוכל לאכל בשרת בתיקון ומימו לאכילה אלה
בפסח ואם אל בתקון נוסח מיוחד מוכח בגמרא דבשל הוי
על אכילה - אלא אל כל שרוצל מעשה אם בשרה אלה
עלמו הוי אל מתר - נמצל לבל אם נמצל שבשרת
כרגל לדרך אוד בשם אם נמצל דמוש לל לדרך כלפי
בעבשין כל תוכו הוי רק על הבשרה ואל לאל נמקלו כלפי
ונם משה הבראל על כמכל מוכן בגמרא שם כתבו בשמו
אם אומרים בפטור משם יש כח לתנאים לבמכל - ומחלא לבל
שם תוך כלל

בגמ' שכל דכל לכבודו - ודרמ הי - אבל כונת עבמים העמודי
אם הי כ סק ג ביבמות לדרך דבכל השאת מספק אוכ
כל בזרע ביש כיעב לדרך מא לא סומנה כיון ביש ספק
אי הי מן הספק - ואין משמרין מאמר הראש

דברי משה סי' - וכש דנפל באופה אינו יתוב- אינו מתן באופה יהו מה שאבו יש
מתלוקות אם בעינן רוחות לגיזה - אלא מלשון הכן המשך הרי בשעין לבקר
קובעים משמע שעם תלי בדם ומשל כיון שאופה יתוב ביום

① הגה אל בל טל- ובו' אפל בשרים שנתנו ~~אל~~ נוגעים דקל משם
באים מתנבים לבטלה עשה של שמחה- וסברו כמו אינו
רבר אל הובאו דבר בלימוד המרבה מוסר דכתב בעשה
בשמחה בתרבה שומר לכל אסרו שלבו משמש במטה ושאר
בשרים שנתנו ובו' אלפל שבמו מובאו המתלוקות הם ושמנו
ולי יתנן - בפם סוברים בשאר בשרים שנתנו אב אסורה משום
שמחה ומשום הכי בתרבן עשה בבשרים ולי יתנן סבר בלינו אסור
משום שמחה אבל אינו לומר כן בתרוצו דכתב אחרונים בלימוד
מרבה אסור דבקל בבא הרמב בבי סי הי המר לסברו עשה
אב משום בשר הארב ובבו לסמוך על הרב וכן המנו בבקמ
ובמהרי מלבלין ורעיל ביוב לבנם אסרו לימוד המרבה
משמר בעשה בשרים אינו יכל לבמות אבל עשה בשמחה

1. ירושלמי מסיים לי לדי מועד ומן משיב אמן כמו בבליל במוקדם
אמן שנעשה בו נעשה נוגעים לו ל' ימי המשתה - ובן בקר נוגעים לו כל
ימי הרגל

2. ולא מוקדם לי דיוק הרבות בר-יש יום שאתם רואה בו
מכאן אומרים- כי אומר אינו עשוים הרי הוא אומר ופנה הבן
ופנו את הבית אף מתבנים לו לשבר הרשות כיש לשבר משתה

3. ולבאורה קשה מאחר שרש"י שפקשו מה ושמואל פסוקים בשמים
המטר בשבת של ל' ימי אבילות כשהם מבריאתו שבשל-ומי
בה ושמואל מפלגים בין אמן למועד ושבת - קשה שבשל מבאר
המון בשנים הם

4. ולבאורה הי' אפל טוהר באבילות אינו נוגע בקבל- באפל
בוש משהו שמתם אקרקפתא בקברות שמתם בפני אבילות
או אפל בבאמן מתנגב לפני הבאבילות שיהו נוגעים באמן הקל
והי' אפל שבפו אנפו מתקבות לי' וכה ושמואל בפ' יומן סובר
בבמשנה אקרקפתא שהרס' בתם עצם מבואר במוקד בשלות
הי' שמת וכה ושמואל באינו נוגע משלח הנעבדות בשמן
ובפו בתקבל בקבל בבבים או שמת בפו אמן שמתם אבל
לא כמן (2) ד' לדמן ני'

5. אבל מבאמר במוקד יב' לעיל אבל אינו נוגע אבילות בקבל שבל ושמות
בקבל אי אבילות בתקבלו את עשה בפרוש ובא עשה בתיב
ואי אבילות בשמואל לא אי עשה בתיב ובתם עשה בפרוש משמר
בשאינו נוגע משלח בוי ובתם לומר בלאחר אבל כבה ושמואל
אבל מבאר מבטר כונן בתמ בשבת (יבן מוכן רשא) ובקל בוי עשה בפרוש
ומשיב בתם הבאבילות ואמן בוי עשה בתיב - אבל לבאורה
קשה לפל מבוא אינו נוגע בפרוש שבבה סיבל בתמן כיון
בלינו עשה בפרוש ועוקר מבוא נוגע בפרוש

שמדברים עליהם פסי הדעת הם הם אנשי הפרוץ

7. ובעל מין הדעת ישרה נקרא פי' במדינו באילם בלא
כמה אלפור ראמרה רק כמה מלות אשה אבל מבמלות אשה
למדין גם אנשי מעשה פסי היפה המלות אשה אינו
רק הדבר קיום המלות אשה אלא לקרי איסור בקום ועשה
ובעלמא לצפ מעם פלוגא דאמ סלפפסין נמי דמא דמנין
בלא נאמרה פור לבני נח ואי משום פלוגא אשה לי' דפסי ל' מלות
הא אמר לעיל קום עשה לא הא מיר - ויל דשה ומלות נמי בלאפמי
שמלמה לא פור מלמה שלא להשמיע נסר

8. עוד דעמא לצפ מבא דאמא בשר המלך הש"ל שמות
דפרנא דשה המרובל שמקשה לא הרשאל שאסר לפנר מ
שנפש שלא לשמק הקורבן משום בלא עבירון לא איסורא מלגא
כפי לפלא מאיסורא דבא ומקשה לין מבא דאמא הרשלק
הדפרנא שמה אמא פסר מדבנא דה אנשי איסורא פאמר שה
בינא פמוש לפמרה משום מלמא באיסורא אילם בשבר לא
לעלם הכם מדרשא מי פסא עבר דשה ומלות ומאל נמשק
פלפשה בעבר אי הרשבור הקום ועשה וכן הלה של הרשר
המלק בעבר הקום ועשה

9. ועי' דרמ"ן המרת הלפה שמה שלא שיקר אכלום מן המרה אינו
אלא הדבורים כמון הלפה וסיבה ומשמש המלה ומשלן משה
פלור ומדבוסת ומפורת פשמה הוא ומלילות כשמה שלא
ימלסק הדברים של שמה אלא הדברי אכלום

10. ומנף לי' בלא עוסק הדברים של שמה אינו רק הדבר
קום מלות עשה אלא הוי איסור בקום ועשה לעסק
הדברים שמן הפיפה של אכלום

11. ונראי לצפ מבא פלוגא דמן בלשמה הסרדרים פאלקלות

יום ראשון שאורגים בשוק המשפ לעשות ג' ימי המשתה ואז בשם
כל התמים לעקור בשאלה ומשיב לא יעסוק בדברים של שמחה
בשני קיום ועשה עצה בשביל לא בשביל שאסרו לעסוקו ושמחה
בשני בדברים של שמחה - מלבד מפקן באלו רק בעצם קיום
עשות אבילות בעקרי שמחה אלא מקרי אבלה אסורים
בקיום ועשה [לא דבריו ולעקר פי' יב אות ג' אלא בכל מדרש בשני רק דברי שמחה]
[ויש באות ה' שמחה פלוגא בשקולא אל מקרי שאלות אל קיום]
אז וכן לא בפיפר לעסוק בדברים שבדרבנן בשבת ורגל לא
הי' בעצם בקיום עשות בשמחה ואולם אלא הוי מבטל קיום
ועשה ולא לשון הלש דמבפר הוקט לאבל - ולשון הרמב"ם
המוק כך: בעסק בדברים שבדרבנן בשבת הוי מבפר שבת
לחול

13. ובקב יש לעקור עבו ד' אנו בעשה בדברים שהם עשה דאיב
ב"ל בשני בתי אורב כמו עבלים - ואפילו שהם עשה אינו
ד"ל: דין בתי אלא הוי דין קבועות כמו אל בעשה האל
אל הרשעה יש לו דין קבועה
14. ובנב אם נימא כבר הבי אלא מבני רק לעדנין קבועות בקיומים
אבל לעבור באיסור בקום ועשה לא לא עשה בדברים בשבת
לא נבעה בעשה דאיב
15. על שבו בעלוקבות כמ ושמואל ורב יוחנן - שאול סוברים
בשני בתי אלא אלא בדברים שבדרבנן הוי בעוסק בקום ועשה
בדברים של שמחה מ"מ מותר בבבר נבעה בעשה בעבילות
אבל ר"י סובר בקוי רק דין קבועה ומשיב אסור לעסוק בדברים
בדברים של שמחה ומן מדון מבור אסור בדברים שבדרבנן
אבל בעשה דאיב בבשר בעל הוי לבל"ר רק דין קבועה
בגון אלא אסור לעשות בקור
16. ובבאר המלב לא רק דנין בעבות בשבת הגל יש בין אלו

בדרך מוגש לרשות המדינה כאן וכאן מקום בפרי
ברשות אינו קשר דא - ולעניין דרך משתבה חושמ
גם לדיה

2) המשך מעל ט"ו
ובנה גם נבואה מבקן שבעה פעמים פגעם אינו עולה לחלקן ב' בדי גמן פעמה

3) המשך מעל נ"ו, ובנה מעבר בלבו הכאוב מוך פ"ג אמר ב' שמואל בעשה בפרים
בא ומשל לעמדי עשה ביום, ונמו לשיטתו בעשה ביום קטן על עיבול מספונות
אל ל, ודע שמעם פנ אפילות ב' פיפ עשה ביום לבו פוגע עשה בדיל ומאי לי לאומרה
ולפ בין בעם שמשרין שבעניו נתן הקל פלגו לאור באפילות ע מנת תעבוך רפב
אור ב

שיעור מתקדמים קונטרס שכול על פני אבלות

1. הרא"ש במנהגים מי שמת לו בנים קטנים אסור לעבור עד ל' ימים הפסד הכסף ונהגו פה לא מהל' אבל על מלבד הדבר שהם אבלים לא משגל עד ל' יום - הכסף משפחה הרי מצוה אבלות אבל על אשתו, אמנם שבמאמרו הוא לא בנים אבלות שיעור ג' בנים המאמרו. על היאך הכל אופן ל' יום - ונהגו משפחה אשה הפרו שמתה ושכבו

2. ובכלל אין נימוק שפרי סוגה בכסף, אבל מתוך הקושיא הבעיא הדנה, הרבה בין בלבד אבלות אבל על אשתו לבד אומר היאך עד ל' ואם לבדק הבנים נישואין אל אבק ג' מבור מעורר מסוגים בלי קולא אלו לעשות נישואין בדנשאין, ובעשה נישואין ובעול אבק ג' (בעשה בני אבלות נישואין אחרי מעיאה מאיאה על ל' ומיאה שם אחר רק עד ג') אולי אב בלבד הבנים נישואין אל לבדק אבק ג'

3. ולפי"ז מושה גב מה שמעורר המוק מי שאין לו בנים, ומי שיש לו בנים קטנים מרובים לנשים לעולם - ולשיטת הרמ"ם הרי הרי"ל אינם שוה - דאין לו בנים הרי לאחר ל' ויש לו אין הרי לאחר ג' - אבל לשיטת הרמ"ם יל, דבקנה אחרי לתנן אבלות על שאר קרובים ויש בין ל' לנישואין ובהן ה' מוצר לעולם לאחר ג' כיון באמצע צב מוצר לעולם [והבריתא בהס שמתה אחרי בתחם אשתו כמעורר על בהכנה]

4. אבל מבכאים הוא בטור שלב שהבור המר אות במשפחה לשו ולבעול לאחר ג' ול' דלא שלבר פן ה' שהבאים לו מתם על הכל לבור אבלה אלו משל לבדל הפסד סוגה, ובנים לעבר הכסף הלולה לבו אבר בוה אבק ל' (ויתן מבן הלו גם בהבו יש קולא אחרת שהבור נישואין לאבלה אעפי שאנם משמה על פור)

5. ובנים מה שמוגה לעולם לאחר ל' בנים כפי שמשתנן, במשנה שמנים ל' ימים משרה קבורה, ובכלל לשיטת הרמ"ם אינם אינ' בלשיטת הרש"ל ג' מי המשפחה הקרובים לאחר הפעמים בתוך ל' אנשים שלים לתבין ל', מה הבאור ל' יום אינו אלו המנין ל' של אבלות אלא לשיטת הלג"מ שאלה המנין ל' קשה

6. ויל' דמעשה רשא בשבין הוה הסולו כפי שאול הל' מי המשפחה, ואפשר באל האולקים מוקדם בשבין הוה הסולו לבוה כפי שאול הל' מי המשפחה ובין שאסור לבוה עד לאחר ל' אבל אינו מושה ג' מי המשפחה בתוך ל' אב לאחר ל' מוצר לעולם, שבר ~~אלו~~ אדון

כל יום אדם וכן מתוארים המאמץ המוקדם, אז כל כיון בפרק הזה הם מדברים אודות שמביאים
בקיצוניות משהו בגלל לא מתרחש כי יום המשתה, וקצת אולי עם פשוטו המלך משתה
שאסור לעשות סדרה ניסוי כל כך ובקשה המאמץ מעל מלא בקיצוניות אחרי ולפי כיון
כל שהו לנוע מעל באופן שמביאים בקיצוניות מה לא מביאים כי יום המשתה זה מלא כך

סיגיא בפ"ד

דאמר לך בשם כמן - ע"מ במות סתם. רישא פסול בבונה - וצ"ע
מה בקשו כאן בלקמן. אמנם הוי פשוט אינו אלא איסורי
בבונה. או אנה לתוך יש אנה באוס או טומאה ע"מ
ובמות לה. אדם שמתפרש ולישנא טינף דדי - אבל ישראל שפשה
בקמנין כדאי בפמ"ל בפלגה

רשי' האומר פ"פ - וטרנא בעיש אין לו לבורבה היאלפל בארבעה שיב מבל
לו בי' אפשר לבדק - אבל כולו הוי מאי - ועל בית יקר

אמר ט: אי לאיתה לה מאבה - הכי קמ"ל. הדר אל בי' האמרונים שבקשו אל
אוס שפבאו ראו פס"ס מולאן מאון מבל יבשר פרשב ש לה מלפ אחר
בש ספק בקנות ברשמן ולב בלוקבת לאל סס - ובקשו בי אפשר בלי
הר לשרש בשאין ישר אל בפרשב - ובהשובה בי בשה אין
יושר לא לגאיבתי לוס ושאר אחרונים כ בשאי אין ישר אל
פרשבר אבל מא לא בפסל - ושלא בשאל מבשאר באוס בלה
לבן בשאבנן מיקר לבולבא בקבוש שש שטר לבמולבא - ולר ביאור בבבא
באלא בפר בבונות בטמא בי בקבא בשש ובאי שטר יש ספק
אם לפרר בשה יש מולבר של שטר אבל אם יש ספק אם יש
שטר בשה לא אבן מיקר לבולבא - אלא מבו ראוי בטמא מל
יבשר לשטר שאר האחרונים בקבי אין יודע אם פרשבר בלום
מקבי שטר בקבא בשה ובן בס אבל לבולבא בלום לשבר
בשאי אין אם לגאיבתי אפשר בלום

בנישואין שיעור מאד מובן כאדם שלוטן

1. תוס' נ"ל פ' בפתורה מדת ג' אינה אוכלת בשביל הצניעות
2. והעלים בגמר של תוס' דמפורק לי' באינה אוכלת בתופה אינה קונה
בקפאתה מדת ג'
3. ור"ל בכיון שמאורסת אפ' ארוסה אוכלת והכל לאחר חופה אע"ג
באינה קונה הא"מ לא שייך הכל הצניעות
4. ובמה צם מתוס' קידושין שם פ' בקטנה שנכנסה לחופה בלא בעל
אבל אינה אוכלת בלא אילקין בין ארוסה לארוסה
5. יאיר קשה על התוס' מדוע לא פ' הטעם משום לא פלוג
6. ומהתוס' נמי ז"ה דבלי אנאי משמע דפלוג על התוס' דקידושין דפ"
אעפ"ג דמופר אינה קונה דהסמוכות מן אוכלות בתרומה
7. והנה אינו דברים דהכא אמר סומך כמן סודר ר"ל דמהכל מיפר נדרי
ומכמים תולקים
8. יאמר דהה הש בר"ל סודר כמשקה הראשונה בכיון בלאוכלת תרומה
ולא להפר נדרי.
9. ונראה שם אמר בלאין תרומה כיון דמאורסת ארוסה אוכלת אינה
הבעלת כמן יכלה לאכל אפ' מדרבנן משום לאין הפרת
נדרים לפיכך שתהא בעלה
10. ועוד אפ' אינה סודר כמשקה אחרונה מה ול דמשמע דר' אלעזר הא
משום דכל הנודרת על דעת בעלה וכיון דאוכלת מצוות
(אע"ג דאינה אוכלת בתרומה) מה יכל להפר נדרי
11. והראשונים שם טרחו לישב סברת הרב
12. והכין כתב שם דבהה סודר בלאחר הבעל כמן הוי
כמשקה לקבל דברים - והרשב"ם כתב דמשמרה בכנוסה
13. ול"ל דר"ל סודר כיון דתכמים תיקנו שאוכלת מצוות לאחר
הבעל כמן אינה אומרה כמשקה ואינה אוכלת אינה

הרבומה דהגירות לא - גם לא בנימא לא פלוג דהא הוי גר
לשאלה - והבנים סברים דמה דתקנו חכמים שאולמר שאינו
לא נתנו לה רבה בן בלשאלה אלא הוית כארוסה באולמר
במצוות

14. לעניין נדרים גר דרבים שמבא אולמר הבורת לשאלה בכל
הנכבדת מה מקלין אלם אבל אחר מפרקסה אבל אלו
המקומות לא אלם לא בייב מתוס לתו גה דבנו בגם אולמר
בן ורגיל באלפלא בייב מתוס לתו גה דבנו בגם אולמר
רק הבעת אמן ואור מעב באולמר מצוות וכן כמה
הרן בעדה שלמבעבה - אבל הפלורה הבורות כל בנ
פי הבעת הרגיל פלורתר מיבה אינה אולמר

16. יהבה אינו הבורות בגם אישה דספק אירשין אולמר המצוות מה
משרם בהוית אבינה אבינו מת אם מת אינה אולמר (בכל בינא
באולמר אחר מוות הלה המנו אם אולמר הדו משרם בלשאלה
ומה שם הרגיל אחרפו בלשה שולמר משרת הבעת אמן
ואחר מת הלה - מאמר מני בפרן הבעת אמן לא הוי בינא
בלשאלה (ולבורה הבוי סרירה לדברי הרגיל בנדרים אינה
דרבה לא שמפרש, שאבי פלוג עליו לא ומדר בלא הוי
בלשאלה וכן פי שם הבית יעקב - ולשון הרגאנים
לא שאבי סדר בהלוג דהוי בלוסה לעניין הרבומה אלא
אלשה לעניין נדרים אינה בבלוסה)

17. אבל לא שמתוס בהוי הכל לתו בתוכה הוי בעבר
הבעת אמן אבל לא שסברה בהתוס בקידושין דאלרוסה
אמרינן לא פלוג אלא הכא הוי בלשאלה דהוי בהבעת
אמן וגהו גר בלות התוס בהתורה מבת גר דהוי

נמי בפסקה - משלב ~~[illegible]~~ תוס' בקידושין כל מה
דאמר שקדשה עצמה בלי דעת אביו הרשה לאיש
כמשלם תופה כלל דבריו דאין לה דעת ולכן יש דעת
אביו אבל לא הוא בעל דבר על התופה ואינו אשה
לכל דבר - משלב בתופה לפסקות אלא בלבד התנאי
קיים לישראין מדאוריתא אינה נקנית אלא עדה
נשמת מדשה תופה עשה ברר מבעלת עמן אלא
ועל הבנות ראשו על אבהרלא שבקשה על תוס'
הלא פסקה אולמר היא לא אלבה דאין - אבל הרשב ישבה
שלטיל דרעו הי' סובר דבעת זמן מלבד עצמו לא
הי כלישראין ומה שאולמר לאמר מיתת בעלה כמו רק
אם דבר אלבה דאין - אבל כמו דבר פשוט אם נשאר
פסקה אלא דאינה אולמר (משום דשמוד ובעלו קיים)
מות יש עדה שם אשמה מן הלישראין ואולמר אבל לפי
הנ"ל דבבעת זמן אפשר הי כלישראין ממילא מוכן
מדבר אולמר - ולא קשיא הי' דבבל לוש בעת
זמן כיון שלא ידע לכונסה - יל דבאמת מהדר ברש
בתורת בלא בבעת זמן פירסה נמה אינה ניאנית
אבל לאמרה מהדר בהדיא כרעו בלא אינה ראוי לבא
בין בבעת זמן - אלא יל דבאמת יש מלאכת
תנאים אם קידש אשה ע"מ שאין לו שדר כסות ואינה

אם מקובשת בהו מנהג עמוש בתורה וישלו הא
בקידושין אינה מאיבת איזה שאר בינ ומבוז הוי מנהג
עמשיב בתורה ודיק בהא מבואר בתוס' בשבועות
בהטעם שאינה מקובשת בהו בקידושין לתלמיד - שבאורה
קשה הא כיון בלובל מיזר בשבוע בשאת הקידושין
הל לא הוי לתלמיד. אלא עד כיל שבקידושין בעלמא
מאיבים שבהו ישל אומה אור עם הלכות תורה
אם מנהג עכשיו שאין ישל אומה אור עם " "
אב הוי ברירה בבקידושין - אב ~~יל שבאיבים~~
אלא שבאבים קבעו בזמן שמאויב לישל אומה לאחר יב
מוכש אב בגלל בתורות שפיכסה נבב בבגלות מן אינה
ניצוצות בהא בשקידש נמאיב לישל אומה בזמן שבא
הלוי לבעל - משאב בשקידש בסעמה עב נמאיב ~~לקב~~
לישל אומה אולם בהו בסעמה אב מאלו ישעמן
של בגלות מן.

הר"ר אליעזר דבר ישראל

יבי – המגל דבר אמת וכל אומרים לאמת – יש לו כל יש לו סיפ. ספק אמתו
ספק אינו אמתו ואפי' מתוך ספק צריכים לשמוע בסתרים פס"ס
מבני כלפי הצדק אלא שבאמצעה מתנגדת כלפי
ספק – הצדק הבלי והצדק השפות לי ואין לומר דבר אמת
סודר בשעה מבני טעמים כי כלפי פס"ס – הוא רבים הלא
מודה בפי יהושע סודר בטעמים כי לא שאל בשקול סל

ע' הרשב"ו מטן ועוד הרב וכ' ומלא בשמי תבריהו – והבהב עלה פ"ד מבל
אלה – ואפשר שבונה הרשב"ו כמה שכ' בשבא לא הצדק אור ואיש
כמה בחשוב לו מקומות והצדק ממון משלם הצדק אור כי
בהצדק אור יש כ' בינוים הו' בין מצדק לו' שעמדים לו ודר
בין בירור – ומעקרו הקשה בדברי מרי מוקמין והצדק ועי
מ' בלבד ולאור יש נ"ב בין מורגש ואולר הקשה בשהצדק אור
אינו בין בירור בחובשו מחמת ועל מ' בשו כון בשו סיפ' ופקיעו
מבינו יש חי' ומשי שהר לא בירור אחר כוש הבדלו בחשאעיו

בחס' מ' בינו ור' יהודה – יו' מלב ל' ריפס ועל – אין בלבד – שמעתי כשל
הר שסתמל מ' בין בש אור שאולר ונם אור ממון משלם כי ונמנו
ונקלו לשמוע בסודרים בשיר אלעזר בשנוות ומחמת – ובכיל הוי' ומבינו
בשהב בלמבות בדברי ושמו ל' נסברתי אבל בשלם כבר
בסקו שלו אור ממון משלם מחמת אי' בומס נסברתי ובהב
בלמבות בשלם אחר נסברתי מור מתוכר לשלב לשלם מחמת
משלם בלב אלה אי' אור שאורה בדברי ושמו – ואפשר
בבנה אלה אחרו שמו נסברתי

הרמב"ם מדגיש שם- היינו בלבד סודר שאול דברי ישראל ואינו
אלא דברי ארץ אלא קבל שהם המורה שהו עבדו עם הלוקח
המוצר משנו אחרים אין מלבדו באמונה אחת ברוך ומלוכה
אין לקח מעוזרו ~~לאחר~~ יוכיל לי טיעון דרי ישראל במאמר
הנה ריש המנים שיקרו הלוקח דרי ובמודר ישראל - על
שמעתנו אל פסק כים שהיל הלי ישראל שיין ~~שם~~ בלא
המלכים באמונה ואת הרוב הוא לפרש שהרין (ולא אותם
בעצמם בשם שהם שלה

הרמב"ם באלבאל שמרבים אפי' דברי ישראל אחרים ילמדו - הר בן לי
הצב לפי משל בישראל לא פרק ל בטמאו שמאוב בלי אם פרמאר
הוי משרש שהרין שבאמת הוא מלמד האמונה ממון ומלכות מאוב
שהם דברי ישראל - אלא לשיטת הרמב"ם שמרבים סודר שבל
דברי ישראל אחרים ילמדו ~~אלא הוא~~ נוהג בפלגי רבנן הינו באלו
לבשלבל מבאמונה ממון אבל המה שמרבים סודרים שמבמרס"ת
ולו דברי ישראל ובינו משל שהוא בבל ספק ממון שיין דיבור
המקום בלבל דיבור יש בין הלוקח ודברי ישראל לא משא דיבור
רק מדת בין טיעון אלא הלוקח ישלמו שבדין פלגי שלא
ונגב לימוד ילמדו דיון בלבל אמונה ומשמן - אנוס בלא לא
ומאי שלא

המשך לי הר בן לי ביאר לפרש הרמב"ם ל אל לעולם בלא
הרבה שלא הי מודה שלא ולמשמן בל"ל

(ב) כמו שהרמב"ם כב רק לדו

אבל קשה מהיאך הפך טעם, בסוד האלהים בכל טעם הוא
בנגד הדרך מקרי טעם שמא אלו הרא הבאים נאמרת הטעם הוא
הוא הוי מילה בלא אמר כמו נגד רוב ואפל בהמה מיהו רק הטעם
הנגדי - הטעם הוא של נגדו הוי בלשון מקום לספוק, והטעם שמו
מורים דרש מקום לספוק, ולא קאמר הגה דרש רוב הנגדו שפיר
אינא מקום לספוק, משאל הטעם הוא הנגדו הוי משרש
אלו בלשון נתנין לפנינו אלו הבאות הנגדו } משרש בפנים הוא ושאר
הבאים אלו הבראים לשטת הרי"ל אלעזר בהו משרש אלו סבר מובדל
מיבי ובני מורן הרואש ושבר בבלים אלו משרש הדרור הטעם הוא
טוב אלו משרש כח הטעם ולא לא אינבר לן דמה שישמק מנגד

יבו הר"ן ל"ד ע"ד על קושיא הגמ' אי ר"ל אלו דור פטלים למי-דבריו
אבל טעותא הוי אבל מ"מ ל"ל מינו ומאי אי בטרדי דור כשרים
משמע דסל לרבא דאלו דרור כשרים דבדינן מינו אבל לפי
שיב יקשה קושיא הגמ' אלו, דבדור פטלים בחלק מבלי דבדקה ומצלה
לימוש שמא לאסר ור' דבדקה ומצלה אינו דבדור אלמא טעמא
לבד מוש הדור ועכ"פ כיון דאמרינן דבדקה ומצלה ליבל
ובלי דור דבלמא לא לאסר - משמע דבלימו דור פטלים
כשרה אלו דבדור בבדק מוכרת לימוש דלמא לאסר אלא דבדינן
ה דבדור]

אי דאמר בלמא - אמת הלוי כשם כא אלשון אשר הבאה לנוהמן
הבאה שקבע בשלמא ליה דבדוש הר"ן ל"ד סמר בא שמע שלא
בשלמא - שקבע הבאה הגמ הגם בהבל קבור - אלא ל"ל דבאה
שמבש בהשלמה [אמתבא] מי הבאין פרוש מ"מ אמרינן
דבמר לפסק בינו בשל קבור אלא לינו לב אלא דאמר שקבע
בגם פרוש תבל לפסק שמאלו אינה אמתבא שלו

בתוס' ויפסק לפשיטא לבקל - ל"ל דבונה בתוס' דבבבה את כפ בהבדולה
הוי "בלוס קבן ווערען (לי' הבאה האמר אי מניעת הבלבה)
אל מתמר מלקות" - משום הכא הוי התבולה "בלוס קבן
בין אינו אל מתמר עונש" ודנפ טעם הבולה הוי בבי, שבא
ינמת הגמ שקובע שמתבלים אמם לדבנן שמאלו הבלה אי' מתבלים
ובתוספה דבבה הוי ובאינה ובאמר שוכל לבלמא מכפ
מתמר ומה שבקושם דבאה רבינו מתוס' אלו ל"ל

כמו הוי יותר עדיף באופן יחודי כלפי הרגשה שאשה תהיה
דומה כמו שפי לבין תגיבת היתר ואנחנו אסור
ורוצה לעשות מעשה אלה כאלו יכול מאוד יקר אלו
אינו לבעיות לי יכולים כמעשה שאשה - משלו בקול יכולים
המעשה שלא אין אם כי מעשה מאיר אינו בקשה לא עלם לשם
גנאי מאמר ואמות פי באורי כמה כמשנן אלפי לשם
הרשות סמך לוי מקבלה

האושר שבא ארמלה

ומלבד יש לו אם הנקה מרי קמא הכי כמה נקה לעד מצוה יכל לבוא ויוציאך מבית
עדלם מרנקה הבן ונקה כשעות פשעה בלי טיבה דרי ישראל לא

יש לו לפרנס בטעמים בטעמים הם בטעמים דרי מצוה לא טעמים דרה ישראל
ויש ליתלים הבא לברך אם

יש לו לדי יבושר דראוב מבארה אם הוי לעתשה מצוה אונה לאמת מטלה
כף שאוסר - עד מלר הוי לעתשה תשה לאלו פה ואין אוסרין

הם אין רמ"ל כלל הוא כי בטפים דקרקע אבן, מינו לבושן ממו
דמיון ובדיוו דאלו מר יבשר ודל בן לו בעיר מבאר דאונקה
הבה בגמן מלאים ויש מתלוקות של אם ובן מינו לא בהמ
אבל כי בפרי שינו לבולין מבוורה דשה ממקל ביבן - יבל
לעלש במרבי במינו לבולין בקרנות דרי ישראל מבן ול
שבורה כשטר כשה בעיר נתל בשלון מכלו - אמר לאין ראה
הבמן הלוטר אלהים

במשנה הוא בבגד סדרו בדטמאל בכי בה אשה דרי ישראל מבי
טמאל אם יש עדים הא מר הוי דרי ישראל לא כלקוה

בסמ"ר

הרים בכתב בטעמים כשעיל אומרים בתלך / שבאים לאין
בלבי מלב הוי הובלה שלו לכפור הא הי שמה בלא בחסרון
באי לכפור לא הוי בהבינה אלא כמן בפשי מבורר ומורה
בעמאים בעב לא מבינה ואל יל בהבנלה אינה מובה

① לא כדברי רש"ל הכתוב בב"מ כב"ק, דב"ה ואמרו אל סרוס הרשב"ם משכבה
ולא משכב דת לדבר (משכב בל מא, דבה ולא דבות)

תוס' מקב מאות שפוי בתשלב שלמי שש תבעה על מלוים

יא:

בתוס' הכלי בזו אלב, לז - כי שלו נוצר שפוי ונקלן שעשר מן המרכה עכ"ן
אל נקלן, יצר שעסל מבלב יש לו אלבא בסר תסבל בה לחלו
המכרה שלת צלב בסאל בסל לבינו אמרת אלב אל בשר תשב
אומנל בבין מרבה אל [בלא בי שיב אישמוט, והמאבר בי
ובאל תשב בלבי לב לוש אישמוט] אלב שרב אינו כשר לשרל
שרוזה בבאל בי תשב אומנל ומלמל בי תשב אלרוזה
[בבן מוכת מביאור הבאל מל סוי לל דיוב בלל בבוי תשב
לומנן אמר (המרבה בי אבל כסל מוס במשרע בלשטב כשי בתשב
אומנל תשב אלרוזה מבאבין אוש שלר נקלן בי בסל ולאמרת
הבאל אינו תשב לאבו ומנן [לל בתשי הרשבל סי לל דבסל בשבב]
אלל לל בלמנן אמר משמס לב תשב אלרוזה - ווש לבמת
בבונע בסוס בקלן בסל משל אל תשר ובאל בבין באמרין בתשב
אומנל תשב אלרוזה אלב שרב אל לבמת בשבוזה נרר מרבה
ואפשר בר חסבל מיבי רק לבובל ש"ל כב - לל תי בדיל סוס חולב

① יש לז לפי המפשר בסי ב"ב באומ בבל עובדי עבירה בסלל לשרוזה
אלב בלאב משרשל כל סוטה הלל בו תשבה בלובדת על אבר אל
~~בלבלה~~ נקלל שרוזת סוטה לא בו לבדבי הדבל שלמר רק פפי ~~לבדבה~~
שבינל לישר ומבפ שבנמס ומשרה מאבין אומס. אבל בבאר
אוזרת בשבין בינור לא מבינמן תשב [ובר בן הבוש ב"ל בבל
בלמל שרוזה בין בשבל לינל בבבל אלב לא בבבין בינור

(ב) אולם כלום בעומק אלא סיג שבגיל בשל הסברי שמעונים אבל הסברא מאמר שקשה לו לו הוי לנצרך בדעתם

(כ"ה)

אלא מיבעי ליה כגון שהכרום ווודאי אינו יכול לקנות בעומק על כרחו. אלא משמיענו אלו שאמרתי דאם יש בשווי שדה בארבעים שלא הוי לשעה יכול בעומק בתנאי לא אמר לי. בלשונות כרחו הוי שעורא שלא שלא אמרתי דה יש שעורא מלגיל ומגיה משמיענו אלו לשעה

הכי קא לי דקשה הוי שלמה נמצא הכל הוי ומי באמרינן בפלגא כשל לעבדא מעבדו לא באמרינן בחלק כל עבד אל יש כל עבדים אחרים לעבדו באמרינן בפלגא - לשבי שלמו לא מהני עבדא - והכל אמה נמצא לא בלא הפקדה הכל הוי בפלגא - אלא בהכלים לפרעון אבל כל הפקדה הוי על הראשון בלבד וכבר ועל הראשון מלמטה ויש לו לאמרות לבעיה כמו הם - מאמרה קשה מאל הבינו בעבדי הוא בקשה הפנאל סי לוט ולא בלא בעל ועד אל הבעיר אמר אלא בדאמרן בשאותן מיא בפלגא מאמרן מלבא לעבדות מלשמה [ע' הסי ל"ב סי' לט] ומי בשעורה לא לו הוי בירור בלבד

הדין מרבה כמו הגבר עבוד רק מבני לסלק הבעיה

(ב) אבל בלבד הינה מעבדות אומר כיון שהוי נמצאן לאחר הפסדה מהבוזר הנשר הרמ"ל סי לט [ואפשר מלבי בנמרה מ לו חשר נמצאן מעשה מסורה הוא לאדו, אם יש הנאה לבעל שהבאל בפלגא והוי נמצאן - ולבי בנמרה מ יש כן עד אל בפלגא בפלגא]

הרמ"ם שם מה שהי כ"ל אינו נמצאן שאינו מצאן שאשה מבא אולם נמצאן יבוא לשמעון לעבדה לא בהרבה בהשש אומנאל המון בלבד הרמ"ם בירור מי שעורה ומשה אינו מעמיד אלא מבשרון כאן הלוות בדש בקלת בירור מי שעורה ומשה הרבה אלא מצאן (בלשונות הסי בתאמ"ל) בפסל מבא בדברי שם אלו בפסל הנמצא בדין בנמצאן בשבוקר (מהבוזר הדורות הון) בלבד הוי הר שעורה לו כמו לתקן על אלו עצם תוך שעורה כמו בלבד אל שעורה על בקלת בבבוזר מי שעורה - ובנם מה שקשה הרמ"ם לסלק בפסל נמצאן מבא משה על מעת בקלת בלבד אפשר אלמן בבלבד לומר בפלגא בדברי הר שעורה

הינו נשים שלא עשו טעם מספיק לפעולו מפני [בעבודה] אין מאמר לומר
בא אדם בפעל נשים ולא עשאם אולם לא נשב הוי ספק אדם המתגלגל לזרע
מפני בדרך אומנות אשר אשדותיו [בסמל נשפך] בעלמא
יי. בפירוש מתבטאר בלק קיבו בסמל בעבודה על פעולה גם
ושלאקבו אומנות בשעות ואפשר כלפי מעלה מי שמקשרים לעל אשה

עקשות המתים בתפילה לשון מצוה אל תעשה מעשה בשפיכות דמים
יי שדותיו בסמל בפעולות בלמשל בזמר הדור יי בזון בשמר - ומן
מסתר בלילה הוא סיכל בדם נשפך לי נגד משמיעל אותם לנגד
לבעבר שעוזה בה הוי מעשה אנשי הדור בדם נשפכים אותן על הארוה
הראשונה מעשיות אותם מעשה שהפרש מעורה תמונה אל
את נשפך בשקר שדותיו ביטוי לשון נשפך אשה
על כל קבוצות הוא ~~בדמות~~ ופרוש מעורה בלבד אלו
יי בשפיכות דמים בעבודה ובמה בעשה שדותה הראשונה
לא נעשה לשון באומרים שנשפך אותם אל מעשים הדור יש תקנה

(1) כי בכוון ב"ש אפשר שגם הם קטנים ממולגו הם בכלל בהבנה בפרט בשלמים ומאידך אנשים עכשיו אומרים קטנים הינו הם כוון שמגיע - לא אפשרי שזה נתקבל ני הייתי מתנה בו יוצ
הבקר שמשאר שמשא לא הם אלא הנקבר לאוב

(2) בברכת הבל הם באומרים כלום הם בלשה - הרי מגיע יצ.

יש הקנה הם אלו נאמנים - ע"י מברשא - ואינו מוכן משה שפה הם פשוט לתנים בשמי הבי מס וקושיות הם דאמר לא קרדום בשטר - והא אי הם אות אב שמעיון הבדר כת הכשרה אב שה יאחר טרקת כוון שמגיב ומבוא הם פשט לבאים בקרקע בשטר.

דנוס לא שנו - לאחרב קשה דאנוסים מאמת מאמן בדינן נאמנים ומה בלא משה בפשיטו לבשרים אם כן נדון בהשטר ובקטנים ופסולים הם הבי מס בבא כאבה לא סבר כוון שמגיב בשטר ואב אינו בומה הדינן נאמנין בהתנ - ואיב בשא הנאנוסים מאמת בפשיטו לבפא לא הם אלא אבי ומשי כמ"ל בדינ יעקב - והכ"ן ני אי בדינ הנאנוסים הוא לשבו הנקבר אי אינן סבדו שאל הם אנוסים אבל מ"מ הם אות בדין אמתלא לא הם רק כשבאל בסר בעלמו נגד המתלא וכוון ששונאים מפש שבו הלשבה מ שב הם אומרים שהם אנוסים לא עדים מנוגד (אינו מוכן כל בלבד בא לבא הנקבר לובא הבשה מלב מ הם) אבל כשפש אומרים שהם אנוסים מאמת בפשיטו מבלי בכוון אמתלא בדאבה סבר לובא כוון שמגיב בשנוגן אמתלא שבאו לבוא מחוקות הבא והבא ע"ה בבלוב) ומשיב נאמנים לאמרי שקרדום בשטר מבלב בהנאנוסים מאמת מאל בדינן בהשטר מאמן בלא משה בפשיטו הראי - ובקטן ובפסול עדות אב לדינן שבמקום בלבא אמתלא יש בן כוון שהגיב אבל לרמבו ז"ל מלשב בבבור שאמר

ובלבן ני בדשה

דנוס מאמת - ע"ה בדינ יעקב - ~~לשאלה~~ בבא הקשה מי מאנוסים מאמת מאמן ובמה לובא בין עדות לא מה שמשבר עלמו לבשר אלב בבלל לשלל בשבי מאן במקום עדים - ויש בקשה מי מקטנים ולא אינו מספיק מ"ל בשבי מיבא במקום עדים בשבי יש עדים לא

מיצים. בפרק הראשון אין סדר. בנוסף שכתוב- אל לפני מורכת כלון
בהפלגה בארבע המקום, אמרלו מה לשון הכתוב בכתוב שלנו שם
שמו שטר וכתוב הכתוב לעיל הרי בקרקע הרי עמי ומשי ויש
ב' פירושים בין לאמנים

דתוס הרי אלו לאמנים - הרי לו אשר כלל קיום מה שאומרים כי ומר-ויל כונעה
בשבו בפלות בהקיום אם בשרת קיומם לשמר ר' נשמו שטר בפל
והרי כמו קיום מקטן ואינו לא בקורות השטר כמו במבנשא בכתוב בארשם
לישל קיום שום לשל הם מצו המקום עדים לנים לר' דבר בשם שבשטרו
בחבמים קיום ולא קיום תשם כלישל עדים כלל כמו בוקבל
לתנין אדם אבל אדם שאר לנים לר בשטרו כלל קיא ומאחר
כל עדים ובתנו בלבדו ~~בקשה~~ קרוית השטר מקרוי שאר מינן המקום אבל
ויל שבו כלל בתוס דבר ולון אבל דאר הראשון - שמה כלל מחשב
קיום אם אומר ביאב בהו שטר בפל כמו בוקבל אל שומעת בבדיל
אמירה הפלות בשטר אבל הכל משם בנגל בפלל משם שלמו כשר
אינו לשמר את קיומו בפלות השטר [מה שלשמר ר' בהלכה בפלגינן
בוכבל ~~הכל לל~~ באופן כמה ~~בלל~~ בלשמר ר' הלכות לל אמרו
בלא קיום ומאיגל אבשון אינן לאמנים אלא בפלגינן בדרכל משם
בשני מינו המקום לבם

דרשי יאל: הכה שבאר - אלו בדאמרו קרוים אל אבשם בין ובשר
משתדרים - יש לר משנו לבדרים שלמו משתדרים אבשו אל לאמנים
הרי משן מינן ויוב מבשר לר כי דשי ובשר לשתקן. ולפשם
דרשי בא לכבר טעמא בלמה בלינן לאמנים ואבין דבל לפי בקרקע

אינו מקיים פשוט אומרת תמיד כפי פירוש שהוא רואה ולא יכול
פרשנות משתתפים אלו בקרובות ל"ג לפה בקרובות רשות לקיים
מנהג פרשנות בפלק פעמיים

הרי כן נ"י בעיר פאינוסים מקרי גבי מסי אינם בוטלו אצבע
אלא היו אינוסים מהבאר בגד יפי פלא טעמא לכל באינוסים-
עליהם לחייב פשוט מות פאינוסים מודים. ~~פשוט~~ אלא היו בטולה יש
בהפסד מהבשמות שמו בטולה פשוט בתוס' כי בקשה יפה אלא בנקמה
אצבע פכא לא אחרים בלא לוב ומשמע מנין שבקשה נמי באינוסים
וכן משמע מהמהרשא אל תוס' ציב לא מין פיש אין סבר ופן פשוט
שמגיע לי אצבע

מהרי כן נ"
מהרשא בב קנ"ב, בהבא באחרי הדין משמע פסי פתנ פנאנים הרשא
לא היו רק שאסר קיום פשוט לי בגרש מקרי מקיים ע"י הפעמ
בטלה

קשה לא תוס' ליק עבי פסי פנאנים פעמים הנ"ל אחת פה שאסר פהבני
הקיים אין סבפי ולא בלאבות קמ"ב סי' ז' ולב אשר טעמא
פשוט פיש אצבע הא' מ"מ יש פה שלפ

הרי כן נ"י בעיר לפמוש הארן בולם פיד מפל טוען ונטרן לא יכ
פעונות הנוס' ומי הקונטרס לפרש פלא הוי פה שאסר בלינב ומפנו
לי הנשמת הל הרבים הוי פה שאסר כמבואר הרמב"ם בק"ד

(בבא בתרא טו:ח מצוטט) ומה כתב הרי בעצים אין לאמרם - ומשנה (ירושלמי בכורים)
כי בעונה בתוס' הכל הרי בלא לימוד שקאמרינן משום נפשות הטרקב ולא
כי בתוס' בעבור הטרקב הרי כשיש לו טרקב שקאמרינן אבל הכל אינם
טרקב בעצים לפרטרו אלא כשעומדים מצוים משום לא שקרא מעשרין קרוב-
ומה שאינן בה שאר לא נמצא שאסר הרי דלא מצאנו שני הרמב"ם
בהבנת הטעמים שהרי אינו אין ומתרשים אל אם בבנגב בה הרי
שאר בסדר מ לא בה שאסר נמצא טעמו שמוש בשאר שמאו אל
לקיימו דאם שאומר פסקתי שה בשר בסדר יכן סדר לא בלנוסף הרי
בשר בסדר מתקיים הקיים לדעת מתנל מה שהקשה המלקי שאתם לא
תוס' הבינו אין הלא הקשה בשאר הוה הרי בפה שאסר

מדרש בן נ'

התוס' מובא בשטר - ע בסוף הענין שהקשו משטר אמנם משמע בלעזון טרקב ברור
יש בכורר ר' תפיסת המלוב בלא פרי אבל הטרקב אמנם לשבל בכורר כב
בלא הרי אמנם ומשנה ענין מגו (לא בהפלוב) ומשמע דברי בלא יש לבסתפק
אם הרי אמנם אלא בשבו מדבר שטרות המלוב יש לו נפות לטעון
פאינו אמנם [אבל לגרי פרמן אינו בן בלא כמו ר"ת] ובלב ר' אלמנן בל
בוכר בתב דאמרינן בבא בלין המלוב נאמן לטעון ~~[illegible]~~ לא פרי
כשמוכיחים השטר משום חשש בקונים ולשל אחר משום דברי אל לאחרינו
בהמנו משום דהיזוהבן בנפלב אינן עושה חשש כולם בלי טרקב
בהקנאות [בשלב ל"מ אל לאחרינו בל"מ בלא פרי] אלא מה נמצא
בלעזון לקנאות בדברי, כיון דבלוב בגופו טוען ~~[illegible]~~ לבכור
בין בטרינן לקנאות ולא אמר הגמ' בחישנן לקנונים ושאר
לבל חשב טרקב המלוב כטרקב ~~[illegible]~~ טאינן פרוי לקנאות
אינ יש לא בהמנו מדוע הרי אל לאחרינו אלי נמצא ~~[illegible]~~ לבסתפק
אלי הרי אמנם ורק משום טרקב המלוב אמרינן בלא הרי אמנם

אינה הפכו לשון הרבנן שאינן שלקחות כלל ומצוה הוי חד לאמרינן

רש"י. יש, דבר כדרך הרבנן - משמע דבאמצע גב יש חקבה שאין מוקין (ע"ד הבאב)
אבל משמע אליבא דכל נמנין אע"ג דהוי בתקוש חקבה ולא דהוי מטעם דב
שאסר דהכל מבואר בסי' ס"ט סעי' ג' כלומר גם דמיון דברתי

ע"ד ר"ת ר"ת הכ"ל פ"ב מהל' גירושין ה"ג וקבלת אינו מובן דמשמע
כלומר דהשתי לשון לרב מטעם דבכם ישנו הקדמה מהשטר לכתיבה
גם לאמרכה לפ דברין מתוקות כלן ומר דר רב אשי הוי אל
אומרים הפ שאסר בתקוש מדוע מכאי דמתרוצר בכל בהמצרש דרשינלא שטר
ריב בהמצרה הוי כאלן מכבי דאסר בלום להמצרה ומבני דתוך דבי משמה
ולא הוי בלא ערב אינו מובן לפ דברין מה שהקשה תוס' על פירש"י
(ב"ל מיגו דמי בתקוש חקבה) משטר אמצע ועל מהרש"ל דהיינו קשיות
ולפי דברין דאר רב אשי סובר גב דמיגו עדיף לאמרה לא קשה בהמשך

הכל כן נ"ל דמר דמה שהביא ר"ת כאן בתקרי מסרון קיום משא דמגו תנאי הי
דברין כאלו כל יולא מתקוש אחר, ובא לאמרה מה לא הוי כלום בלעד
ודבר שטר דמי ר' נתן סובר בלא הדמי קיום המוכרחת משמעה
שטר ומ"מ נאמנים כאומרת תנאי הוי דברין משום דמיגו כמו כרש
ובתוס' ב"ב מ"ט - מבואר הכל גב משני משני מיגו בלא הוי כלום לבעל
שטר אלא כשני יולא מתקוש אחר אינן נאמנים דיש כאן כדין
שמקיב אמר לבוסל מ הכשרת

① לדרוש 55 כסף, ותקשר מבריט אבן בעצם שאלה לגבי שבועות אמצע שאינו לפעמים מאבל יסקנסה

~~לא נעלם הלמידה - יש אחר לא קרם לו ולקראת משאל בשאר לא מעשה לחשוב~~

על בקבוק אין סקבב - והרי בן לי כדור בעצמו בלא כל חיים בלא לומר מה שמקבל קיום בכבד הטעמן שלא חיים אלא את לומר בלי קיום ומה נשחתם אי המקום שנשאר אבר אשפר לן בלא לומר לעצמו

דעתו ואין עם בן - לאחרב קשר על העם אשרי שאין מיעם מעשה חקון, ועוד בעד הלבן לי הבא אינו לפוטרן בכל מה שאינו בבנותם - ולאחרב מקושרת העם בבני מינו משערי בעמינו מה בדור רעם מלוכשות בטרקב ובן משרי מבריט סב דעבר לבדור סברא כל הבעומות בלשורב על בבין טרקב כבר בימנו לשורב כל בלאמנות מה משרי שאבדר לי המינו

ובאים בעמ בעינו בבי תבי לו בדר הלבן בעצמם בטלים שמו ושלו לבטלים לטרון טרקב האמרת כמו שנמרו לטרון טרקב צ אינו מעצם בעשר שמו ומקבר ויבשרו אנשם בטרקשי ועל טרקב צ ישרת ששמו בטרקשי אינו על טרקב אמרת לעשר

כי דעתו ואוקי מאונגד בבין בלא בל בתולה בעצם אוקי ~~אוקי~~ אומר אוקי - וקשר מאבל בשלשר בעצם ובלבן לי בל בלו אלא ספק בהשבה לעבר גם בלו אפסיר קרם שנלב בספק ולא נמצאו בלי אפסיר סלי אונג ומלב בלמן על בשלא בבא

- אולם בטרקב בלו לי בפסיר לעבר שנלב בספק לא משם בשבר נפסק כמו מבטלן אבל גם בשמרין בשמוגל מחדרו בלו בנפסק גמו בוקא ספק בעלם בלו בתקפו בפן אבל בשפוקל בטרקב כמן שעון בעבדר בשמרעם בלו שקן לים בבלו בשמונגל לבל בלו בנפסק אלא בשפוקל ינלנו גם בלו נפסק ומעב לא אפסיר

בפי. המתנגדים הרב ובדית בגמ' כב אם מוקמינן אתפה לבודקו מחמת ע"ד בכמה
שמעון קידושין סי כ"ו שהיה מלקיות אם מקרי קבי מקי ריעותא
שלו ושת שלו הגיבב בין בשעה שבתני אפי' לבודקו מחמת כלו
מי בשאר שני אתקות אלא מי גיבב בדיני אבות עיש)

מפי הקונטרסים

לפי ר"י שקשה מעוס בחדות מי ולאחרה מעוס לב לק בשעה לו מי
אתקר לבקר בשה עשרה אפי' אם נעלם האונס - אבל קושיה אבל שעוס
שחוב לפי המחבר דלו שנקמי אתקה שבאלה בשעה קטלם
ומשנה לו מי קטל מי בבאתקה בעלל מלוב בכם = משער באתקה
בשעה אלו לבל מחתקה אל - סלה לי קושיה לבמ"ש הרבב
שמעון סי כ"ו הקידושין בשלומה שאתקה בשעה שם בהמה שלבו ריעותא
אלב בהם הגטין אי אחרבו בשה מנגל שה לא הפר לשל שם ריעותא
מוקמינן לבו אתקה בשעה משלב בנוס בהמה מי ריעותא
שבב לו אוקמינן לה אתקה בשעה

דסולמיל פרמי מאמץ

דמוס יבמות פדנו דמשא - והא פליגי מי שאתמר - הכל כן לי מדר פליאכה משמע
מתוס שטמא שלפרקין שפרדים יצמו ידמת כשהו דאיתמר לדב לא כו'
כבי שמרי דאומרים לתלוב (פמ"ש בקמדבר ל"ט סק"ד) פטמא כמ
תיבשו מבעבי מיטן נלקין גם אחרו שלפרקין שמטא מכפיל מדמת

נורה שנשרפה

בין מה דנתנו נשאר ובדבר – לא בקבלה של סקר ובלבדים בלונו מאון אל
הבדל מבנו הוצאות הבלב הה פרעל כל בלב אמרינן אשר ישראון
ולא אוד שבת בבוקר אינו פוטר בשאיבוב אלא לאשר שלון
בלב לא יכל לעבוד מאון כיון שאו בהשאבו – וקשר מבסיב בעת
בדבר מה: ומובנו לך לעינן קרן שדורב כ קבלונו מאון כי
לבוריש לבנו משמע במבנו בוצאה אלא בים אוד מאון
בבוביב בלב אמר הה מושב פוטר – לא בבוא רבינו שבת
לב בבוביבר אינב פוטרת ומא אין הבל הה בנון אל
הוצאה לב קשר כיון שבעלם יש שלו אוד מאון לי הבל בראמן
אל בבר בשלעתו אוד מאון – ואופשר שבפטור בים אינו
משמש בבלבר אוד מאון אלא בטוען לו מבוע בבבת מאו
הוצאת ובנס יל בארבו אל ובבש לב לא יתאיר מבוע
הוא לבוצאת – אל בבא אינב בים אוד אלו כאלם מא לבא
שמש טוענב אלו מבוע לא בבבת בשאל הבל אין בנון אל בוטאמו
ומשום נם אוש לב מבוע לבבון קבאל בוטם לשאת בפטור שבלוב
הוא כיון בלבא אוד מאון בשאר בפטור אלא אל בשאת לוטש
שאינב בים אוד מאון מא אינו מתאיר לי בבריבת כנ"ל

בין מה לא בלא ויש כאטרבבים בוד בונא בשאר בהמאהתאיבת לבא
לי הבטרבות ב' בארבים הבקר אלו שאמר (בפינו שבונבם)
והשבת הבבב שבר ואוב אל נתבו בבונבם – אל לאסר
אלו בבשאן בבבוות לא אמו שבר – ואל לבו לבבב בים לומר
בבון הנבבא לא בו אוד לבבב לבא אלו בבשבת שבבבלה בבו
מאתב בעבב אם כאות – ולטבבם אבטר ש בון נוסף שלבב לומר
שקר לי

בלי נדרים מבלי שיהיה לה הפרה – יש לו לפי הבנ"ר אמתי בשבועה
אי לא לקבל מתנה לה מאבותיה כמו שפר נתנה אלא יש איזה
חילוק בין שיהיה לה בשעה שפר נתנה לאחר מאז בהפרה
לבין שיהיה בשעת הפרה תלוי לדון בדיון וכשיו הה פר בשעה

ב. יש לו לשיטת אביו באשר כפי אם יש עוד שלא נתלה בשאר שיהיה
אם יש אור לאומרים לו לאלמן או לפשר בשעה אליבא דשמואל אינו מחויב
לבמוי באור שמת
ג. יש לו בשלמא. ישנו בשמו ספק סוטה אלא חוזר לפשוטם אלא כמו
אי אם בפרתיך אליבא דיון דאשאו מדי אפורה ~~לאשפר שמלו בהקדש~~
~~אל ספק אפורה~~ מעורת ובלי אשפר שאינו מחויב – דו דמאל סי' ע"ח
סי' ד' ובבפתחה בקיאי ואשפר ששאלה לא תבא ואלו דמתורגמן
הבא שקד ובמאל סוק 3

אלו נדרים

~~לו קבל עליו אדם בדבר אשר מה בשלמים בסיק קולר בתור נבלה אמרה~~

דאם לא הי הדיבור לאמרה באיזה זמן מה מאחר בגיל בשל אל לאבדתי
ינסו חזרו בדרכי אל תיר מ בקבל מיר מקרי כל אחל לפני פרש
בקלות ומשל ולאר הנבל לאמרה אין כונה בתור מאחר נבל
שלא מרי אל בתורה מעב בגיל אלו בבלאר [מעשה] רבלרים אל נבלים

כל זה מלבד כולם הוי פסק מה שאמר
אבל שאם מהיו לאמר לאחרים

מזה כל זה - לא קפה

כתורת

טבעת כלים
50 ס"מ

$\frac{100}{60}$ $\frac{3\frac{1}{3}}{}$

$\frac{100}{60}$ $\frac{60}{100} = \frac{3}{5}$

$\frac{100}{60}$ $\frac{6000}{}$

$\frac{60}{100}$

60 40

$\frac{9}{10}$ $\frac{90}{10}$

$\frac{1}{10}$ 90

NOTE BOOK

שמקור
כל מה שלא נמצא מתחת לגל, אזל, לר